

ΑΤΡΑΝΤΙΣ

ΑΔ. 6 ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟ- ΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ 4 ΔΡΧ.

«13»

Μολονότι λένε οι βεισιβαίμονες ότι ο αριθμός 13 είναι λίγο... γρουσουζικός, μολταύτα το εύθυμο και έμμετρο Ιπποτικό μας ανάγνωσμα: «ΟΙ 13 Στρωματοφύλακες», που το γράφουν 13 συγγραφείς και το σκιτσάρουν 13 καλλιτέχναι, εστάθηκε πολύ τυχερό.

Διαβάζεται με απληστία από το αναγνωστικό κοινό της Ελλάδος και γενική είναι ή πεποίθησις ότι αποτελεί την πιο μεγάλη πρωτοτυπία του περιοδικού μας τόπου.

Λοιπόν, τί απέδειχθη:
Ότι το 13 είναι πολύ τυχερός αριθμός...
Ψέματα!

Ή άμιλλα

Άφ' οτου εξεδόθη ή «Ατλαντίς» με τις έσωτερικές της πολυχρωμίες, μερικά της συνάδελφα περιοδικά υποχρεώθηκαν να θάλουν και αυτά από ένα πωχό χρωματάκι σε όλγες σελίδες τους. Αυτό μπορούσαν με τα πενιχρά τους τεχνικά μέσα να θάλουν και αυτό έβαλαν. (Με το στόμα που έχει ο καθένας... φιλέι!) Αυτή ή άτελής απομίμηση, αντί να μάς θυμώσει, μάς ένθουσιάζει. Είμαστε ευτυχείς, γιατί ή «Ατλαντίς» άνοιξε νέους δρόμους στις έκδόσεις των περιοδικών. Καί ένψ εκείνη θαδίζει πολύ έμπρός, πρωτοπόρος πολιτισμού — οι άλλοι συνάδελφοι την ακολουθούν από πολύ πίσω, με τις μικρές δυνάμεις τους...

Τί... κάνει;

Με την τελευταία θροχή της Παρασκευής, έγινε κάτι πολύ νόστιμο έξω από το σταθμό του Λαρισαϊκού.

Άς το άπολαύσετε, εάν θέλετε:
Ένψ οι ούρανοι άστραφταν κι' έβροντούσαν και είχαν άνοίξει όλα τα ντούς του στερεώματος, ένψ ο κάθε διαβάτης, διάδροχος ώπερ σπόγγος, έσπευδε κάτω από στέγη, για να σωθή — ένας μεθυσμένος ήταν φαρδύς-πλατύς εξαπλωμένος στη μέση του δρόμου, μέσα στη λάσπη και άτάραχος δεχόταν τούς καταιονισμούς του ώργισμένου θόλου.

Κατάπληκτος τρέχει ένας πόλισμάνι:
— Δέ μου λές, έσύ;
— Τί;
— Τί κάνεις αυτός;
— Γουστάρω!
Θαντασθήτε... γούστο! Αί!

Περί ηλεκτροκινήσεως

Σ' ένα θαγόνι του περιφήμου θηρίου της Κηφισιάς, συζητούσαν πέντε ταξειδιώται, για τα άνεκδιήγητα χάλια της άπρηχαιμένης αυτής συγκοινωνίας.

— Πότε θα γίνη κι' αυτή ή ηλεκτροκίνησις να ήσυχάσωμε; επεν ένας...
Και ή συζήτησις εξακολουθούσε επί του θέματος της ηλεκτροκινήσεως.

Τό άνιάρόν της συζητήσεως όμως και το μονότονο κίνημα του τράινου, έφεραν άμεσα άποτελέσματα επί του ενός άπαθού, ο οποίος άποκοιμήθηκε...

Και τότε, ένας από τούς συζητητάς έβειε στους άλλους τόν επιβάτη που κοιμόταν και επει:

— Όρίστε, κύριε! Αιτός είναι ο ναρξί.
— Τί ναρξί;
— Της ηλεκτροκινήσεως!

ΠΟΙΟ
ΕΙΝΕ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ
ΠΟΥ ΘΑ ΜΟΙΡΑΣΗ
ΩΣ ΔΩΡΟ

Ή 'Ατλαντίς

μόλις συμπληρωθούν
τά 8 δελτία σας!

Λοιπόν, ιδού!

«Ή τραγωδία μιās μητέρας»

Ένα τελείως άγνωστο και άδημοσίευτο στην Ελλάδα

ΜΕΓΑΛΟΥΡΓΗΜΑ

του

Γκύ ντε Μωπασσάν!

Ποιός είναι ο Γκύ ντε Μωπασσάν, είναι περιττό να σας τόν χαρακτηρίσωμε έμεις...

ΕΙΝΕ Ο

ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΟΣ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΤΗΣ ΓΗΣ!

Τώρα, διά της «Ατλαντίδος» θα τόν γνωρίσετε και ως μυθιστοριογράφον

ΕΙΝΕ

ΑΘΛΑΣΤΟΣ!

Η «ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΜΙΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ» είναι το πιο συγκινητικό, το πιο συνταρακτικό

ΡΩΜΑΝΤΣΟ

της Γαλλίας...

Θυλάγετε λοιπόν τα δελτία σας, ως κόρην οφθαλμού.

Τό μεγαλούργημα αυτό ήδη τυπώνεται σε έκδοσι πολυτελείας...

Τό βιβλίο μας θα κυκλοφορήσ η διά του Κεντρικού Πρακτορείου Έφημερίδων «Σπύρος Τσαγγάρης». Οι άναγνώσται μας θα το προμηθευθούν, όσοι μὲν είναι στας Άθήνας και τόν Πειραιά, από τα γραφεία και τα υποκαταστήματα του Κεντρικού Πρακτορείου, όσοι δέ είναι στην έπαρχία, από τα υποπρακτορεία του ίδιου Πρακτορείου «Σπύρος Τσαγγάρης».

Θά σας δοθί με
8 Δελτία
και με 7 Δραχμάς

ΙΑΤΡΟΣ

ΔΙΨΑΣΜΕΝΟΙ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Ελάσαμε από την Κύπρο, έξαιρετικά αλαίσθητη συλλογή ποιημάτων του γνωστού Κυπρίου ποιητού και λογοτέχνου κ. Γεώργιου Άνθια.

Τίτλος της νέας του συλλογής:
«Διψασμένοι στην άβυσσος».

Και τα νέα ποιήματα του κ. Άνθια παρουσιάζουν, σε πιότερη μάλιστα εξέλιξη, τα πολύτιμα και σπάνια προσόντα των καλαιοτέρων του συλλογών:

Πρωτοτυπία, γλωσσικό αίσθημα σπάνιο, άπόλυτη μουσικότητα και άνώτερη λυρική πνοή. Είμαστε βέβαιοι ότι θα διαβάσθουν από τούς φιλοτέχνους με πολύ ζωηρό ένδιαφέρον.

Οί νέοι

Και πάλι θερμά συγχαρητήρια στοδς νέους λογοτέχνας για τα θαυμάσια έργα που μάς στέλνουν.

Πολλά άπ' αυτά είναι:
Άριστουργήματα!

Αυτό τί φανερώνει;

Τί άλλο, παρά ότι ή «Ατλαντίς» είναι το περιοδικό της Διανοουμένης Νεολαίας και συνεπώς όλοι οι νέοι με τάλαντο την περτοιχίζουν.

Αυτή ή άγάπη των νέων μάς συγκινεί. Αυτός θα είναι πάντοτε ένας από τούς βασικούς σκοπούς μας:

— Τόπον στους Νέους!
Γιατί από τούς Νέους του Σήμερα θα βγούν οι Μεγαλοφυίτες του Αύριο...

Όμοιοπαθής

Ένας δυστυχής συμπολίτης, υποφέρων από δυνατό πονόδοντο, και μη κατορθώνων να κοιμηθί, σηκώθηκε νύχτα από τό σπίτι του και τράβηξε κατ' ευθείαν στο Ιατρείον ενός οδοντοίατρού, για να θρψ προσωρινή θεραπεία.

Εχτύπησε την πόρτα.

— Τί θέλετε; τόν ρώτησε ή υπηρέτρια.

— Τόν οδοντοίατρό.

— Είναι αδύνατον να τόν δήτε...

— Γιατί;

— Είναι άρρωστος! Υποφέρει από τρομερό... πονόδοντο και δέν δέχεται κανένα!

Διάψευσις ελπίδων

Έπεράσαμεν άνέτως τό πρώτον δεκάήμερον του Μάϊου και όμως καμμία έρωτική αυτοκτονία δέν έσημειώθηκεν ακόμη!

Άλλοτε, τέτοια έποχή, είχαμε από ένα έρωτικό δράμα μέρα παρά μέρα τούλάχιστον. Εκείνος έσκότωνεν εκείνην, ή εκείνος αυτοκτονούσε γιατί τόν έγκατέλειπεν άσπλάγχχνος ή σκληρά, ή εκείνη έπεφτε άπό τήν Άκρόπολι γιατί εκείνος της έδινε τά παπούτσια στο χέρι. Όλ' αυτά έγίνονταν τόν Μάϊο!...

Ένψ τώρα δέν γίνεται τίποτε άπ' όλα αυτά.

Ούτε φόνου, ούτε τραυματισμοί, ούτε αυτοκτονίες! Γενική «ξεραίλα» αίσθημάτων!

Και διερωτάται κανείς: Μήπως άρά γν έχάλασεν ο Μάϊος; Άγνωστον! Θά πρέπει να κάνωμε λίγη ύπομονή. Ο Μάϊος θρίσκει ακόμα στην άρχή του, και πολύ πιθανόν οι έρωτευμένοι να πηγαίναμε με τό παλαιό ημερολόγιον!

Η μαγεία στο Μονπαρνάς

Ένα πρωτότυπο παρισινό ρεπορτάζ

Μέσα σ' ένα καφεενάκι του Μονπαρνάς, τριγυρισμένος από δέκα πέντε γυναίκες, κάθεται ένας άνθρωπος μπροστά σ' ένα τραπέζακι.

— Ποιός είν' αυτός; έρωτῶ.

— 'Ο άνθρωπος που προστάζει τὸν Ερωτα, μὴ ἀπαντοῦν.

Πλησιάζω. Τὸν βλέπω στὰ μάτια. Τὰ μάτια του ἔχουν μιὰν κρυστάλλινην ἀντανάκλασι, μαγνητίζουν, τραβοῦν...

Οἱ γυναῖκες πὺ τὸν τριγυρίζουν κατέχονται ἀπὸ μιὰν ἀλλόκοτη ἔλξι σ' αὐτόν.

— Τί κάνει;

— Εἶνε τρομερός!, μὴ ἀπαντᾷ μίαν.

— Εἶνε μάγος, λέει μίαν ἄλλη.

Καὶ μίαν τρίτη προσθέτει:

— Εἶνε ὁ Μεσίας.

Ἦξερα ὅτι ὑπάρχουν διάφοροι τσαρλατάνοι στὸ Παρίσι, πὺ κάνουν τέρατα καὶ σημεῖα, ξεπερνῶν κι' αὐτὸ τὸ σατανά, ἀλλὰ δὲν φανταζόμουν ποτὲ ὅτι μίαν τέτοια φυσιογνωμία θὰ μπορούσε νὰ ἐρισκόταν σ' ἕνα κομψὸ καφεενάκι τοῦ Μονπαρνάς.

— Ἐδὼ ἐργάζεται;

Μιὰ νεαρὰ εἰσήκουσε τοὺς ὁμιλοῦς.

— Μὰ, ὅχι, τί νομίζετε, μέσα στὸν κόσμο γίνονται αὐτὲς οἱ δουλειές. Τώρα σὲ λίγο θὰ πᾶμε σπῆτι τοῦ γιὰ νὰ γίνουν οἱ μαγείες.

— Οἱ μαγείες;!

Μὲ τράβηξε ἀπὸ τὸ σακκάκι καὶ πήγαμε σὲ μίαν γωνιά.

— Αὐτὸς ὁ μάγος ἔχει κάνει ἕνα σωρὸ καλὰ. Βγάζει ἀπὸ τὴ μέση τὴν ἀπιστία. Κάνει τοὺς ἄνδρες νὰ μᾶς εἶνε πιστοί.

— Ὑπέροχο! Λοιπὸν, αὐτὸς ὁ μάγος κατορθώνει νὰ ἀποφεύγουν τὰ ἐρωτικά δράματα;

— Καὶ ὅμως ὑπάρχουν πολλοὶ πὺ δὲν πιστεύουνε. Ὅταν ὅμως ἔλθουν κοντὰ του, τότε... τότε σώζονται. Νά, ἐγὼ πὺ βλέπεις, πήγαίνα νὰ γὰν ἀπὸ τὴ στενωχάρια μου. Εἶχα δὲ ὁ μῆνες νὰ δῶ τὸν ἐρωμένο μου. Κάποια φιλενάδα μου μὲ συμβούλευε νὰ πᾶω νὰ θρῶ τὸν Ἑμμανουὴλ Βιολίς...

— Τὸ μάγο;

— Τὸ μάγο, μάλιστα!

Μοῦ ζήτησε μίαν φωτογραφία, μίαν τοῦ φα ἀπὸ τὰ μαλλιά του ἢ κάτι πὺ νὰ τοῦ ἀνήκη καὶ νὰ ξαναπεράσω ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες. Πῆγα ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες. «Αὐριο στὶς 10 θὰ μάθης νέα του», μὴ εἶπε. Τώρα, ἀν θέλετε πιστέψτε. Τὴν ἄλλη μέρα, στὶς 10, ἡ ὑπερέτρη ἦρθε καὶ μὴ εἶπε ὅτι μὲ ζητοῦσαν στὸ τηλέφωνο.

— Κι' ἦταν ἐκεῖνος;

— Ἀκριβῶς. Τὸ θράδυ, μάλιστα, ἦρθε καὶ μὲ ὄρθηκε. Ἀπὸ τότε ζοῦμε εὐτυχισμένοι. Τί ἔχετε τώρα νὰ πῆτε;

— Τίποτα, ἀπάντησα. Τότε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος θὰ ἔχη μίαν τρομερὴ πελατεία.

— Ἀφάνταστη. Ἄν θέλετε, ἐλάτε μαζί μας τώρα σὲ λίγο πὺ θὰ πᾶμε σπῆτι τοῦ...

Ἔτσι κι' ἔγινε. Οἱ θαυμασταὶ τοῦ μάγου φιλοενηθήκαν ἐκ τῶν ἐνόντων, καθήμενοι ὅπως μπορούσαν χάμω, στὶς καρέκλες, ὀρθοί.

Ἐκεῖνος φόρεσε ἕνα λευκὸ μανδύα. Πῆρε ἕνα μεγάλο δοχεῖο τῶσαλε στὴ φωτιά νὰ θράξη. Ἐπειτα μέσα σ' ἕνα θυμιατὸ ἔριψε διάφορα βότανα.

Μὲ τὰ μακρουλά του χέρια ἄρχισε νὰ κάνει διάφορες χειρονομίες κι' ἐπιθύριζε ἀκατάληπτα λόγια.

Ξαφνικὰ τὸν εἶδα νὰ παίρνῃ δύο φωτογραφίες καὶ δύο μιστάκια τρίχες ἀπὸ μαλλιά καὶ τὰ τῶλιζε ὅλα μέσα σὲ δύο μαντήλια.

Ἔδωσε καὶ τὰ δύο σὲ μίαν κόκκινην κορβέλλα καὶ τὰ θούτηξε ὅλα μαζί σ' ἕνα κόκκινο ὑγρὸ, πὺ ἀσφαλῶς θὰ ἦταν αἷμα.

Κράτησε γιὰ μερικὲς στιγμὲς τὴν κορδέλλα καὶ ἄρχισε νὰ προφέρῃ μίαν προσευχή. Ἐπειτα τὸ τράβηξε καὶ τῶφενε πάνω ἀπὸ τὸ δοχεῖο, πὺ ἔβραζε καθαρὸ νερό.

Μόλις τελείωσε αὐτὸ, πῆρε μίαν μπαγκέτα στὰ χέρια του καὶ περίμενε μὲ τὸ βλέμμα ἀπλάνες.

Ὅλους μᾶς εἶχε πιάσει μίαν ἀγωνία.

Ξαφνικὰ ἡ μπαγκέτα κουνήθηκε καὶ τὸν ἀκούσαμε νὰ λέη:

— Νὰ μὴ χωρίσετε ποτὲ, ἡ ἀγάπη νὰ εἶνε πάντα μαζί σας.

Ἡ τελετὴ φαίνεται νὰ εἶχε τελειώσει.

Ὁ μάγος ἐδήλωσεν ὅτι ὡς τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωτὶ, δὲ ἀργότερο, ὁ ἀπιστος θὰ γύριζε στὴν ἀγκαλιά ἐκείνης, πὺ τὸν περιμένει.

★

Ἦταν κουρασμένος δὲν μπόρεσα νὰ τὸν δῶ τὴν ἡμέρα ἐκείνη καὶ πῆγα τὴν ἐπαύριο νὰ τοῦ πᾶρω μίαν συνέντευξι.

Μὲ δέχτηκε καὶ μὴ εἶπε:

— Τί νὰ σᾶς πῶ; Πῶς ἔχω μνηθῆ; Αὐτὸ εἶνε ἀπόρητο. Τί κάνω; Τὸ εἶδατε χθές. Χιλιάδες γράμματα μούρχονται καθημερινῶς. Κουράζομαι πολὺ.

Πάντως, κάτι πὺ πρέπει νὰ ξέρετε, εἶνε ὅτι πάντοτε ἐπιτυχᾶν. Κι' ἂν καμμιὰ φορὰ δὲν ἐπιτύχω, εἶνε γιὰτί κάποιος θὰ μὲ διακόψῃ — ὁπότε ἐπαναλαμβάνω τὸ πείραμα ἀργότερα καὶ φθάνω στὸ αἶσιον ἀποτέλεσμα.

Ὁμολογῶ ὅτι ἀφήνοντας αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, τὸν «Μάγο» τοῦ Μονπαρνάς ἀναρωτιώμουν ἀν τὸ μυαλὸ μου θρικότανε ἀκόμα στὸ κεφάλι, γιὰτί ἤμουνα βέβαιος πὺς δὲν μπορούσε παρὰ νὰ τὰ εἶχα χαμένα.

ΚΛΩΤ ΒΛΑΜΟΝ

— Ο —

Ἡ κουζίνα τῶν ἀρχαίων

Ἀπὸ κάτι τελευταῖες ἀνασκαφές πὺ ἔκαμε ὁ ἀρχαιολόγος Μαθερά κοντὰ στὸ Μπωβαί, ἀπεκάλυψε τὰ εἱρεπια ἄλλα καὶ τὰ ὑπολείματα μίαν Ρωμαϊκῆς ταβέρνας.

Βρῆκε μίαν χύτρα καὶ μέσα σ' αὐτὴν... μανιτάρια! Τὰ πῆρε καὶ τᾶδωσε στὸ Χημείο. Ἐπειτα ἀπὸ μίαν ἐπισταμένη ἀνάλυσι καὶ ἐξέταση θρῆθηκε τανίνη, ἀρσενικὸ καὶ πράσινοι λεκέδες.

Ἀπ' αὐτὰ τὰ τρία πράγματα ὁ χημικός μὲ τὸν ἀρχαιολόγο ἐβγαλαν τὰ κατὰ τὴν συμπεράσματά: Ἡ τανίνη προέρχεται ἀπὸ κρασί. Τὸ ἀρσενικὸ ἀπὸ σκόρδο καὶ οἱ πράσινοι λεκέδες ἀπὸ διάφορα μπαχαρικά.

Μὲ ἄλλα λόγια, οἱ ἀρχαῖοι μαγεῖρευαν τὰ μανιτάρια ὅπως τὰ μαγεῖρουν καὶ τώρα. Τὰ ἔπλεναν μὲ κρασί, τὰ τοιγάριζαν μὲ σκόρδο καὶ τοὺς ἔρριχναν καὶ διάφορα καρυκεύματα.

Τόσο ἀπὸ τὰ ἀρχαῖα βιβλία ὅσο καὶ ἀπὸ τὶς ἀνασκαφές, προκύπτει ὅτι ἡ ἀρχαία κουζίνα δὲν διέφερε καὶ πολὺ ἀπὸ τὴ σημερινή.

Δὲν εἶχαν βέβαια μακαρόνια στρογγυλά, ἔφταναν ὅμως τὶς χυλοπιτήτες καὶ τὸν φιδέ. Ἀγαποῦσαν πολὺ τὸ λάδι. Τὸ δὲ ρυζὶ τὸ ἔτρωγαν μὲ τὸ θούτυρο ἢ μὲ τὸ γάλα, καὶ μὲ τυρί. Συνήθως ὅμως τὰ κατ' ἐξοχὴν πιάτα τοὺς ἦσαν τὰ ψητὰ καὶ τὰ σουβλιτσά.

ΑΝΑΛΟΓΙΕΣ

Κάτι πὺ δὲν ξέρετε εἶνε ὅτι σὲ κάθε ἑκατὸ παιδιὰ πὺ γεννιῶνται ἕνα θγαίνει διδύμο.

Καὶ ὅτι ἡ χώρα πὺ ἔχει περισσότερα διδύμα εἶνε ἡ Ἰρλανδία, ὁπότε σὲ κάθε 72 γεννήσεις θγαίνει καὶ ἀπὸ ἕνα διδύμο.

Παράξενες

στατιστικές

Ἄν ἡ γυναῖκα δὲν μιλάη ποτὲ γιὰ τὴν ἡλικία της, εἶνε γιὰτί τὰ χρόνια δὲν παίζουν κανένα ρόλο στὴν αἰσθηματικὴ της ζωή...

Τὸ νὰ μετρήη κανεὶς τὰ χρόνια του, εἶνε ὀρισμένως, ἐφεύρεσις ἀνδρική. Ποτὲ δὲν θάρχεται στὸ μυαλὸ μίαν γυναῖκα ἢ σκέψις νὰ κλείσῃ τὴ ζωὴ της σ' ἕναν ἀριθμὸν... Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὺς ὅσες φορὲς ἡ γυναῖκα πάλαιψε μὲ τὸ χρόνο, τὸν ἐνίκησε. Καὶ οἱ γυναῖκες πὺ εἶνε ἀπ' τὴν ἱστορία γνωστὲς ὅτι ἀγαπήθηκαν πολὺ εἶχαν πρὸ πολλοῦ κλείσει τὰ εἴκοσι χρόνια τους...

Τελευταῖως κάποιος ἀδιάκριτος πὺ τοῦ ἀρέσουν οἱ στατιστικὲς καὶ λεπτολογεῖ τὰ πάντα, ἔκαμε ἕνα πῖνακα ἀπονομῆς θραβίων...

Ἐθράβευσεν δηλαδὴ... θεωρητικῶς τοὺς συγγραφεῖς πὺ πῆραν γιὰ ἡρώιδες τοὺς γυναῖκες ὅχι στὴν πρώτῃ τους νεότητά...

Γιὰ τὸ περιεργὸν τοῦ πράγματος, σᾶς παραθέτομε ἀπὸ τὸν πῖνακα:

Ἐκ τῶς συναγωνισμοῦ:

Ὁ Βοντουαγιέ σ' ἕνα μυθιστόρημά του, κάνει τὴν ἡρώίδα του ν' ἀγαπήθῃ τρελλὰ, στὰ 60 χρόνια της

Ἀριστεῖον:

Ἐφτὰ ἡρώιδες τοῦ Μπαλζάκ. Ξετρελλοῦν κόσμον τρεῖς στὰ 45, τρεῖς στὰ 50 καὶ μίαν στὰ 56

Πρῶτο θραβεῖο:

Τρεῖς ἡρώιδες τοῦ Ἀλφόνσου Νταντέ, μίαν 43, ἄλλη 53 καὶ μίαν 53

Δεύτερο θραβεῖο:

Οἱ συγγραφεῖς Κολέτ, Ζύπ, Μαρνί, ἔχουν ἰδιαίτερη προτίμησι στὶς ἡλικίες 48, 50 καὶ 53

Πρῶτος ἐπαίνος:

Ἐννιά ἡρώιδες τοῦ Μαρσέλ Πρεβῶ, κάνουν τρέλλες στὰ 43

Εἶνε καὶ ἡ ἡλικία πὺ προτιμοῦν στὰ μυθιστορήματά τους ὁ Μαρκερίτ, Ζολᾶ, κ. ἄ.

Δεύτερος ἐπαίνος:

Κυρία Μποβί, ντ' Ουβίλ, Μπεντά, Μπεῖλ, Μπορντῶ, Μπουρζέ, Ἀντολ Φράνς κι' ἄλλοι, διάλεξαν τὰ 40

Εὐφημὸς μνεῖα:

Ντ' Ὀρβιγιέ, Γεωργία Σάνδη, Μαντᾶμ ντὲ Σταέλ 36...

Ὅποτε...δεδομένου ὅτι τὸ μυθιστόρημα εἶνε ὁ καθρέφτης τῆς πραγματικῆς ζωῆς, ἂς βγάλουν οἱ ἀναγνώστες μας τὰ συμπεράσματά τους...

— Ο —

Λίγ' ἀπ' ὅλα

— Ὁ μικρότερος νάνος τοῦ κόσμου ὁπῆρξε ἡ πριγκήπισσα Παυλίνα Μήτερς, πὺ γεννήθηκε τὸ 1878. Σὲ ἡλικία πέντε ἐτῶν εἶχε ἀνάστημα 55 πόντους, καὶ βάρος 3 λίτρες!

— Στὴ γαλλικὴ ἀκαδημία ἐπιστημῶν ἀνακοινώθηκε τελευταῖα ἡ ἐφεύρεσις ἐνὸς φαρμακοποιοῦ, χάρις στὴν ὁποία οἱ ἀεροπόροι θὰ μποροῦν ν' ἀνεβαίνουν σὲ ὕψος 13.000 μέτρων χωρὶς νὰ παθαῖν ὁ ὀργανισμὸς τοὺς καμμιὰ διαταραχή. Πρόκειται γιὰ ἕνα φάρμακο ἰδιοτύπου συνθέσεως.

— Οἱ γραφομηχανές στὴν Κίνα ἔχουν 2.000 πλῆκτρα ἢ καθε μίαν, ὅσα εἶνε καὶ τὰ πλῆκτρα τοῦ σινικοῦ ἀλφαριθμητοῦ.

— Οἱ πρῶτοι διεθνεῖς ἀθλητικοὶ γυναικεῖοι ἀγῶνες ἔγιναν τὸ 1921.

Ἡ κυρία τοῦ τραίνου...

Ταξιδιωτικὰ σκίτσα

ἄται ὅτι θὰ γίνῃ αὐτὸ πὺ μὴ ὑπόσχεσθε;

— Ὁ λόγος μου!

— Ἐχεῖ καλῶς!

Σάλταρσα γεμάτος χαρὰ καὶ σὲ λίγο θρῆκα στὴν κάμαρά μου νὰ ἐτοιμασθῶ. Τὸ πρωτὶ θάφευγα γιὰ τὴ θῆβα. Τ' ἀκούετε;... Γιὰ τὴ θῆβα! Ἐκεῖ θρικόταν ἡ ψυχὴ μου, τὸ εἶναι μου, ὁ κόσμος, τὸ συμπᾶν ὅλο.

Ἀπ' τὰ χαράματα πῆγα στὸ σταθμό. Ἐπειδὴ ἔκανε λίγη ψύχρα, ἀπάγγισα σὲ κάτι μπόγους, ἐνῶ τὸ μυαλὸ μου ἔκανε συχνὰ ἀλλε-ρετοῦρ στὸ ἔλσάκι. Στὸ γκισσὲ τῶν εἰσιτηρίων εἶχε μαζεῦτῃ κόσμος καὶ πρὸ παντός χαριάτες. Ἀποφεύγω τὴ σαρδελλοποίησι, γι' αὐτὸ καὶ περίμενα νὰ πᾶρω τελευταῖος εἰσιτήριο.

Ἐπὶ τὸν σταθμὸν, πῆγα στὸ σταθμό. Ἐπειδὴ ἔκανε λίγη ψύχρα, ἀπάγγισα σὲ κάτι μπόγους, ἐνῶ τὸ μυαλὸ μου ἔκανε συχνὰ ἀλλε-ρετοῦρ στὸ ἔλσάκι. Στὸ γκισσὲ τῶν εἰσιτηρίων εἶχε μαζεῦτῃ κόσμος καὶ πρὸ παντός χαριάτες. Ἀποφεύγω τὴ σαρδελλοποίησι, γι' αὐτὸ καὶ περίμενα νὰ πᾶρω τελευταῖος εἰσιτήριο.

Ἐπὶ τὸν σταθμὸν, πῆγα στὸ σταθμό. Ἐπειδὴ ἔκανε λίγη ψύχρα, ἀπάγγισα σὲ κάτι μπόγους, ἐνῶ τὸ μυαλὸ μου ἔκανε συχνὰ ἀλλε-ρετοῦρ στὸ ἔλσάκι. Στὸ γκισσὲ τῶν εἰσιτηρίων εἶχε μαζεῦτῃ κόσμος καὶ πρὸ παντός χαριάτες. Ἀποφεύγω τὴ σαρδελλοποίησι, γι' αὐτὸ καὶ περίμενα νὰ πᾶρω τελευταῖος εἰσιτήριο.

Ἐπὶ τὸν σταθμὸν, πῆγα στὸ σταθμό. Ἐπειδὴ ἔκανε λίγη ψύχρα, ἀπάγγισα σὲ κάτι μπόγους, ἐνῶ τὸ μυαλὸ μου ἔκανε συχνὰ ἀλλε-ρετοῦρ στὸ ἔλσάκι. Στὸ γκισσὲ τῶν εἰσιτηρίων εἶχε μαζεῦτῃ κόσμος καὶ πρὸ παντός χαριάτες. Ἀποφεύγω τὴ σαρδελλοποίησι, γι' αὐτὸ καὶ περίμενα νὰ πᾶρω τελευταῖος εἰσιτήριο.

Ἐπὶ τὸν σταθμὸν, πῆγα στὸ σταθμό. Ἐπειδὴ ἔκανε λίγη ψύχρα, ἀπάγγισα σὲ κάτι μπόγους, ἐνῶ τὸ μυαλὸ μου ἔκανε συχνὰ ἀλλε-ρετοῦρ στὸ ἔλσάκι. Στὸ γκισσὲ τῶν εἰσιτηρίων εἶχε μαζεῦτῃ κόσμος καὶ πρὸ παντός χαριάτες. Ἀποφεύγω τὴ σαρδελλοποίησι, γι' αὐτὸ καὶ περίμενα νὰ πᾶρω τελευταῖος εἰσιτήριο.

Ἐπὶ τὸν σταθμὸν, πῆγα στὸ σταθμό. Ἐπειδὴ ἔκανε λίγη ψύχρα, ἀπάγγισα σὲ κάτι μπόγους, ἐνῶ τὸ μυαλὸ μου ἔκανε συχνὰ ἀλλε-ρετοῦρ στὸ ἔλσάκι. Στὸ γκισσὲ τῶν εἰσιτηρίων εἶχε μαζεῦτῃ κόσμος καὶ πρὸ παντός χαριάτες. Ἀποφεύγω τὴ σαρδελλοποίησι, γι' αὐτὸ καὶ περίμενα νὰ πᾶρω τελευταῖος εἰσιτήριο.

Ἐπὶ τὸν σταθμὸν, πῆγα στὸ σταθμό. Ἐπειδὴ ἔκανε λίγη ψύχρα, ἀπάγγισα σὲ κάτι μπόγους, ἐνῶ τὸ μυαλὸ μου ἔκανε συχνὰ ἀλλε-ρετοῦρ στὸ ἔλσάκι. Στὸ γκισσὲ τῶν εἰσιτηρίων εἶχε μαζεῦτῃ κόσμος καὶ πρὸ παντός χαριάτες. Ἀποφεύγω τὴ σαρδελλοποίησι, γι' αὐτὸ καὶ περίμενα νὰ πᾶρω τελευταῖος εἰσιτήριο.

Ἐπὶ τὸν σταθμὸν, πῆγα στὸ σταθμό. Ἐπειδὴ ἔκανε λίγη ψύχρα, ἀπάγγισα σὲ κάτι μπόγους, ἐνῶ τὸ μυαλὸ μου ἔκανε συχνὰ ἀλλε-ρετοῦρ στὸ ἔλσάκι. Στὸ γκισσὲ τῶν εἰσιτηρίων εἶχε μαζεῦτῃ κόσμος καὶ πρὸ παντός χαριάτες. Ἀποφεύγω τὴ σαρδελλοποίησι, γι' αὐτὸ καὶ περίμενα νὰ πᾶρω τελευταῖος εἰσιτήριο.

Ἐπὶ τὸν σταθμὸν, πῆγα στὸ σταθμό. Ἐπειδὴ ἔκανε λίγη ψύχρα, ἀπάγγισα σὲ κάτι μπόγους, ἐνῶ τὸ μυαλὸ μου ἔκανε συχνὰ ἀλλε-ρετοῦρ στὸ ἔλσάκι. Στὸ γκισσὲ τῶν εἰσιτηρίων εἶχε μαζεῦτῃ κόσμος καὶ πρὸ παντός χαριάτες. Ἀποφεύγω τὴ σαρδελλοποίησι, γι' αὐτὸ καὶ περίμενα νὰ πᾶρω τελευταῖος εἰσιτήριο.

Ἐπὶ τὸν σταθμὸν, πῆγα στὸ σταθμό. Ἐπειδὴ ἔκανε λίγη ψύχρα, ἀπάγγισα σὲ κάτι μπόγους, ἐνῶ τὸ μυαλὸ μου ἔκανε συχνὰ ἀλλε-ρετοῦρ στὸ ἔλσάκι. Στὸ γκισσὲ τῶν εἰσιτηρίων εἶχε μαζεῦτῃ κόσμος καὶ πρὸ παντός χαριάτες. Ἀποφεύγω τὴ σαρδελλοποίησι, γι' αὐτὸ καὶ περίμενα νὰ πᾶρω τελευταῖος εἰσιτήριο.

Ἐπὶ τὸν σταθμὸν, πῆγα στὸ σταθμό. Ἐπειδὴ ἔκανε λίγη ψύχρα, ἀπάγγισα σὲ κάτι μπόγους, ἐνῶ τὸ μυαλὸ μου ἔκανε συχνὰ ἀλλε-ρετοῦρ στὸ ἔλσάκι. Στὸ γκισσὲ τῶν εἰσιτηρίων εἶχε μαζεῦτῃ κόσμος καὶ πρὸ παντός χαριάτες. Ἀποφεύγω τὴ σαρδελλοποίησι, γι' αὐτὸ καὶ περίμενα νὰ πᾶρω τελευταῖος εἰσιτήριο.

Ἐπὶ τὸν σταθμὸν, πῆγα στὸ σταθμό. Ἐπειδὴ ἔκανε λίγη ψύχρα, ἀπάγγισα σὲ κάτι μπόγους, ἐνῶ τὸ μυαλὸ μου ἔκανε συχνὰ ἀλλε-ρετοῦρ στὸ ἔλσάκι. Στὸ γκισσὲ τῶν εἰσιτηρίων εἶχε μαζεῦτῃ κόσμος καὶ πρὸ παντός χαριάτες. Ἀποφεύγω τὴ σαρδελλοποίησι, γι' αὐτὸ καὶ περίμενα νὰ πᾶρω τελευταῖος εἰσιτήριο.

Ἐπὶ τὸν σταθμὸν, πῆγα στὸ σταθμό. Ἐπειδὴ ἔκανε λίγη ψύχρα, ἀπάγγισα σὲ κάτι μπόγους, ἐνῶ τὸ μυαλὸ μου ἔκανε συχνὰ ἀλλε-ρετοῦρ στὸ ἔλσάκι. Στὸ γκισσὲ τῶν εἰσιτηρίων εἶχε μαζεῦτῃ κόσμος καὶ πρὸ παντός χαριάτες. Ἀποφεύγω τὴ σαρδελλοποίησι, γι' αὐτὸ καὶ περίμενα νὰ πᾶρω τελευταῖος εἰσιτήριο.

Ἐπὶ τὸν σταθμὸν, πῆγα στὸ σταθμό. Ἐπειδὴ ἔκανε λίγη ψύχρα, ἀπάγγισα σὲ κάτι μπόγους, ἐνῶ τὸ μυαλὸ μου ἔκανε συχνὰ ἀλλε-ρετοῦρ στὸ ἔλσάκι. Στὸ γκισσὲ τῶν εἰσιτηρίων εἶχε μαζεῦτῃ κόσμος καὶ πρὸ παντός χαριάτες. Ἀποφεύγω τὴ σαρδελλοποίησι, γι' αὐτὸ καὶ περίμενα νὰ πᾶρω τελευταῖος εἰσιτήριο.

Ἐπὶ τὸν σταθμὸν, πῆγα στὸ σταθμό. Ἐπειδὴ ἔκανε λίγη ψύχρα, ἀπάγγισα σὲ κάτι μπόγους, ἐνῶ τὸ μυαλὸ μου ἔκανε συχνὰ ἀλλε-ρετοῦρ στὸ ἔλσάκι. Στὸ γκισσὲ τῶν εἰσιτηρίων εἶχε μαζεῦτῃ κόσμος καὶ πρὸ παντός χαριάτες. Ἀποφεύγω τὴ σαρδελλοποίησι, γι' αὐτὸ καὶ περίμενα νὰ πᾶρω τελευταῖος εἰσιτήριο.

Ἐπὶ τὸν σταθμὸν, πῆγα στὸ σταθμό. Ἐπειδὴ ἔκανε λίγη ψύχρα, ἀπάγγισα σὲ κάτι μπόγους, ἐνῶ τὸ μυαλὸ μου ἔκανε συχνὰ ἀλλε-ρετοῦρ στὸ ἔλσάκι. Στὸ γκισσὲ τῶν εἰσιτηρίων εἶχε μαζεῦτῃ κόσμος καὶ πρὸ παντός χαριάτες. Ἀποφεύγω τὴ σαρδελλοποίησι, γι' αὐτὸ καὶ περίμενα νὰ πᾶρω τελευταῖος εἰσιτήριο.

Ἐπὶ τὸν σταθμὸν, πῆγα στὸ σταθμό. Ἐπειδὴ ἔκανε λίγη ψύχρα, ἀπάγγισα σὲ κάτι μπόγους, ἐνῶ τὸ μυαλὸ μου ἔκανε συχνὰ ἀλλε-ρετοῦρ στὸ ἔλσάκι. Στὸ γκισσὲ τῶν εἰσιτηρίων εἶχε μαζεῦτῃ κόσμος καὶ πρὸ παντός χαριάτες. Ἀποφεύγω τὴ σαρδελλοποίησι, γι' αὐτὸ καὶ περίμενα νὰ πᾶρω τελευταῖος εἰσιτήριο.

Ἐπὶ τὸν σταθμὸν, πῆγα στὸ σταθμό. Ἐπειδὴ ἔκανε λίγη ψύχρα, ἀπάγγισα σὲ κάτι μπόγους, ἐνῶ τὸ μυαλὸ μου ἔκανε συχνὰ ἀλλε-ρετοῦρ στὸ ἔλσάκι. Στὸ γκισσὲ τῶν εἰσιτηρίων εἶχε μαζεῦτῃ κόσμος καὶ πρὸ παντός χαριάτες. Ἀποφεύγω τὴ σαρδελλοποίησι, γι' αὐτὸ καὶ περίμενα νὰ πᾶρω τελευταῖος εἰσιτήριο.

Ἐπὶ τὸν σταθμὸν, πῆγα στὸ σταθμό. Ἐπειδὴ ἔκανε λίγη ψύχρα, ἀπάγγισα σ

15 Χρόνια...

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΝ Δ. ΨΑΘΑ

Τό πρωί πού σηκώθηκε ή Λιλίκα απ' τό κρεβάτι της, ήταν κεφάτη και χαρούμενη. "Όχι γιά κανέναν ιδιαίτερο λόγο. "Η Λιλίκα ήταν μόλις δεκαπέντε χρονών κι' όταν μιά κοπελλίτσα σ' αὐτή τήν ηλικία, ξυπνᾷ τό πρωί και βλέπει τό δωμάτιό της πλημμυρισμένο σὸν ἥλιο, τὸν οὐρανὸ γαλάζιο και τὰ χελιδόνια νὰ σκίζουν σὰν τρελλά τήν κρυσταλλένια ἀτμόσφαιρα, δὲν χρειάζεται νάχη κι' ἄλλους λόγους γιά νὰ εἶνε εὐτυχισμένη. "Ετσι, ή Λιλίκα ἄρχισε νὰ τρανοῦδα κι' ἐτοιμαζόταν ν' ἀφήσει τήν κρεβάτοκάμαρά της, όταν εἶδε μέ κάποιον ἐκπληξί στο πάτωμα ἕνα χάρτινο σακκουλάκι.

— Μπουμπόνια! Ἐκανε μέ γαρά. Μπουμπόνια! Ποιὸς τ' ἀφήσε τάχα ἐδῶ;

Σκέφτηκε τὸν μπαμπά — μα ἐκεῖνος ἐ... και πολλά χρόνια εἶχε κόψει αὐτὴ τὴ συνήθεια. Πῆγε ὁ νοῦς της ἔπειτα σὸν ἀδελφὸ της — μα ὁ Νίκος δὲν ήταν συνηθισμένος σὲ τέτοιου εἴδους ἀδρότητες. "Εκανε ὑστερα μιά ἄλλη σκέψη. Τὰ πέταξε λοιπὸν κανεῖς ἀπ' ἐξω;

Κι' ἔγινε κόκκινη σὰν παπαρούνα.

*
"Η Λιλίκα ήταν ἁπλοή. Τό πρόσωπό της εἶχε τήν χλωμάδα τοῦ ἀγούρου ροδάκινου, μέ μιά ἐλαφρὴ ἀπόχρωσι ρὸς σὰ μάγουλα. Οἱ γραμμές τοῦ ἀπλαστοῦ κορμιοῦ της κατέβαιναν ἀπαλά κι' ἤρεμα σὸν τραγοῦδι, σχηματίζοντας μονάχα σὸ στήθος δυὸ τρούφες, πού ἀσφυκτιοῦσαν κάτω ἀπ' τὴ μαύρη πιῶά της, ἕνα ἀριστούργημα χωρίς τὴν φόρμα τῆς γυναικῆς ἀκόμη, ἕνα ἀγαλματάκι γεμάτο δροσιά και θερμὸ αἶμα, πού ἐδούλευε κάθε νύχτα μ' ὑπέροτα τέχνη ὁ θεῖος μάεστρος τῆς "Ηθης.

"Ήταν ἔξυπνη, χαριτωμένη, πάντα γελαστή κι' ἀπ' τὶς καλλίτερες μαθήτριες τῆς τάξης. Μὰ ἡ ἰδιοσυγκρασία ἑνὸς κοριτσιοῦ τῆς ηλικίας της, δὲν ζητᾷ πολλά πράγματα ν' ἀλλάξει, ὅπως δὲν θέλει πολλὰ σύννεφα ν' ἀλλάξει ἡ θύς τ' οὐρανὸ τὸν Μάη. Φτάνει και μόνο μιά χαρτινὴ σακκούλα μέ μπουμπόνια, πού κάποιο χέρι ἀντρίκιο πετᾷ τὴν νύχτα στήν κάμαρά του.

— Λιλίκα, εἶσαι ἀφηρημένη.

"Ήταν ἡ μαμά πού τὸ παρατηροῦσε.

— Δεσποινὶς Λιλίκα, πάλι ἀμελέτητη;

"Ήταν ὁ κ. καθηγητὴς πού παραξενευόταν.

— "Ωχ, ἀφῆσέ με, Λιλίκα! Μὲ γέμισες πάλι σάλια μέ τὰ φιλιὰ σου!

"Ήταν ὁ μικρούλης ἀδελφός της, ὁ Κωστάκης, πού νεύριαζε μέ τὶς περιέργες ἐκρήξεις τῆς τρυφερότητος τῆς ἀδελφῆς του, τόσο σπάνιες ἄλλες φορές και τόσο συχνές τώρα.

Γιατὶ ἡ Λιλίκα εἶχε γίνει διαχυτική τώρα, ζωηρή, ἀγκάλιαζε και φιλοῦσε ὅλους, ὡς και τὸν σοβαρὸ και αὐστηρὸ μπαμπά της, στίς στιγμές τῆς μεγάλης χαρᾶς της. Τῆς ἄρσαν ἐφέτος ὅλα και τρελλανόνταν μέ τὴν ἀνοιξί, τὶς πράσινες τοῦρες τῶν δέντρων πού ἀβγῆκαν, ἔλεγε, φρέσκες

ἀπ' τὴν παλέττα κάποιου ὀπερκόμιου ζωγράφου, τὶς συμφωνίες τῶν φτερωτῶν θιρτουόζων, πού ἔδιναν τὰ πρωῖνὰ κοντοῦς τούς κρυμμένους μέσα στὰ σκιερὰ κλαδιά τους, κι' αὐτοὺς τοὺς πρωῖνους διαβάτες πού περνοῦσαν σὸν δρόμο, λουσμένοι σὸν χρυσοῦς καταρράχτες τοῦ ἀνοιξιᾶτικου φωτός, σὰν νὰ ἐξοῦσαν κι' ἐκεῖνοι μαζί της μέσα σὲ κάποιο μαγικὸ "Ελντοράντο, ὅπου κι' ὁ οὐρανὸς ἔβρεχε χρυσάφι. "Ετρωγε λίγο, πετοῦσε τὰ θιθλία της, ἔτρεχε σὸν παράθυρο και κυτταζόταν συχνά σὸν καθρέφτη της, ὅπου καμάρωνε γοητευμένη τὴν ὁμορφιά της γιά λίγο κι' ὕστερα, ἑαφνικά, ἔβγαζε παιρμπαιχτικά τὴ γλώσσα της, σὰν νὰρχιζε νὰ νοιώθῃ μέσα της τὴν γυναῖκα, πού οἱ συνήθειες ὡστόσο τοῦ παιδιοῦ δὲν ἀφῆναν ἀκόμη νὰ φανῇ.

Στὸ σπῆτι, οἱ δικοί της, δὲν εἶχαν ἀκόμα ὑποπτευθῇ τίποτε, μα σὸν σχολεῖο οἱ συμμαθήτριές της ἔξεραν πολλά:

— Τί νέα ἀπὸ τὸν ἀεροπόρο σου, Λιλίκα;

Οἱ πιδ στενές της φίλες τὴν ἐκύκλωναν στὰ διαλείμματα και διψοῦσαν νὰ μάθουν τὰ καινούργια. "Η ἀλλαγὴ ἦρθε, ὅπως ἔρχεται τὸ λευκὸ συννεφάκι σὸν γαλάζιο οὐρανὸ — χιονάτη θαρκούλα πού ἀρμενίζει σὲ γαλάζια πλάτη, γεμάτη ἀνησυχίες. Κι' αἰτία ὅλων αὐτῶν δὲν ήταν ἄλλη ἀπ' τὸν ἀεροπόρο τῆς ἀντικρινῆς πολυκατοικίας, πού ἄρχισε νὰ συνοδεῖ τὴν τὴν ἀεροπορία τοῦ με φλογερὰ ἐρωτικὰ γράμματα, νὰ τῆς χαμογελά καθε πρωί, νὰ τῆς ζητᾷ ἰδιαίτερες συναντήσεις — αὐτὸς, ἕνα γερὸ ἡλιοσημένο παλληκάρι, μ' ἐπιβλητικὴ στολὴ και χρυσὰ γαλόνια, σοφὸς στὰ ζητήματα τοῦ ἔρωτα, ἀπὸ αὐτὴ, ἕνα μαρὸ κι' ἀνέξερο κοριτσάκι, μιά μαθητριά σου δεκαπέντε χρονών. Πῶς νὰ μὴν ἦταν ἀφηρημένη; Και πῶς νὰ πῆγαινε μελετημένη σὸν σχολεῖο της; "Επρεπε νὰ διαβάξῃ τοὺς Φιλιππικοὺς τοῦ Δημοσθένη!... Μὰ οἱ Φιλιππικοὶ τοῦ κ. ἀεροπόρου, γραμμένοι σὲ ρὸς χαρτί, ἦσαν χίλιες φορές πιδ σπουδαῖοι, κι' ἂν στὰ σχολεῖα ἀντὶ τῶν θιθλίων τοῦ Δημοσθένη και τοῦ Σοφοκλῆ ἔβαζαν στίς μαθήτριες νὰ μελετοῦν και νὰ ἐξηγοῦν γράμματα τῶν ἀεροπόρων, ἡ Λιλίκα ήταν σίγουρη πῶς ὅλα τὰ κορίτσια θάπαιρναν ἀρίστα στὰ ἑλληνικά.

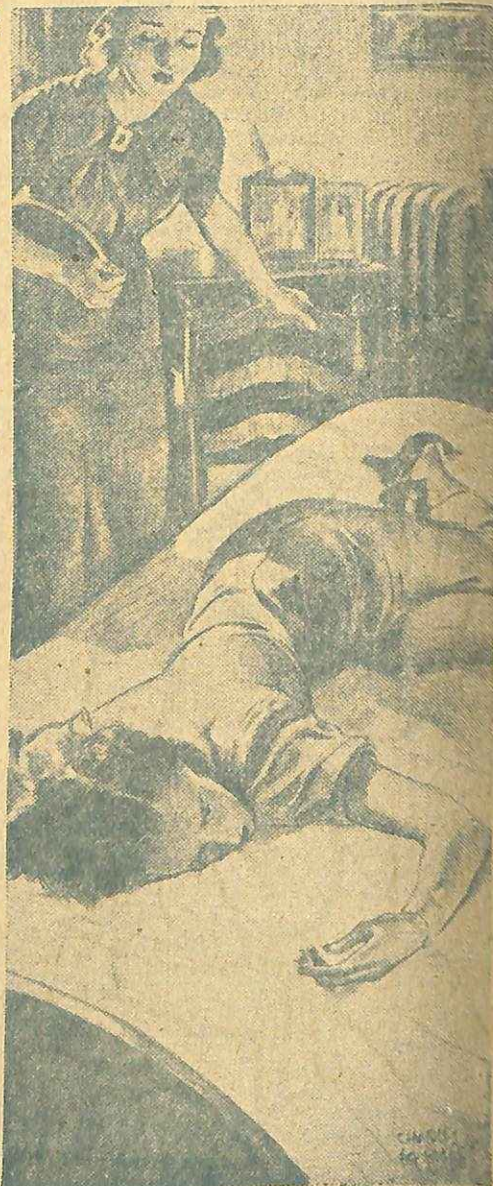
Τὴν ὥρα τοῦ μαθήματος, ὅλες εἶχαν τὰ μάτια τους καρφωμένα σὸν κ. καθηγητὴ και πρόσεχαν. "Η Λιλίκα εἶχε κι' ἐκεῖνη καρφωμένα τὰ μάτια της στὴν ἑδρα, μὰ τὸ μυαλό της φτερούγιζε ἄλλοι.

— Τί νόστιμος πού εἶναι!...
Αὐτὸ πού τῆς συνέβαινε ἦταν κάτι πού γιά πρώτη φορά ἐνοίωθε και δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ καλὰ - καλὰ τί ἦταν — κάτι σὰν λύπη και σὰν χαρά, ἕνα ἑλαφρὸ ρίγος πού περνοῦσε ὡρὲς - ὡρὲς τὶς ἀρτηρίες της, σὰν μιά πνοὴ δροσάτου ἀνέμου στὰ θελουδένια φύλλα τῶν μενεξέδων. Πόση προσπάθεια ἔκανε νὰ ὀρθῇ ἕναν τρόπο συμβιβασμοῦ τῶν τόσο ἀντιθέτων πραγμάτων πού τὴν ἀπασχολοῦσαν!

Προσπάθησε νὰ φαντασθῇ τὸν κ. καθηγητὴ ντυμένο ἀεροπόρο — ἔτσι, γιά νὰ τὸν προσέξῃ — μέ χρυσὰ σειρήνια καὶ καπέλο, σκοῦρα ἐφαρμοστὴ στολὴ και γαλόνια, μὰ ὁ ἄνθρωπος ἦταν τόσο χοντρός, μέ κοιλιά πού ἐφοῦσκωνε και μουστάκια πού κρέμονταν, ὥστε τὸ θέμα τῆς φαντασίας κωμικὸ κι' ἄρχιζε νὰ γελά μέ τὴν καρδιά της. Και ὁ κ. καθηγητὴς, πού τὴν τσάκωσε πολλές φορές, σὸν τέλος ἔχασε τὴν ὑπομονή του:

— Δεσποινὶς Λιλίκα, θὰ σὰς θυγᾶλω ἔξω! Γελάτε χωρίς λόγο, σὰν τρελλὴ κι' ἐδῶ δὲν εἶνε φρενοκομεῖο!...

Ντροπιασμένη ἀπὸ τότε, ἡ Λιλίκα ἀφῆσε τὴν προσπάθειά τοῦ συμβιβασμοῦ τῶν ἀσυμβιβάστων κι' ἐνοίωθε τὴν καρδιά της νὰ χτυπᾷ δυνατώτερα. Περὶμενε μ' ἀγωνία νὰ σχολάσουν κι' ἔπαιρνε κάθε μεσημέρι τὶς δυὸ ἀχώριστες φυλενάδες της κι'

Αὐτὸ πού τῆς συνέβαινε ἦταν κάτι πού γιά πρώτη φορά ἐνοίωθε...

...πυρκαγιά και χαροῦμενες σὲ δρόμο, μέ τὶς τσάντες τῶν θιθλίων σ' ἕξια, σὰν κατσικάκια, μεθυσμένα ἀπὸ τὸν ἥλιο σὸν πράσινο, γυαλιστερό γρὸ σίδι.

— Μοῦ ἔγραψε και σήμερα πῶς θὰ ἔμεινῃ!

— Ὅα πᾶς, λοιπὸν, Λιλίκα;

— Φοβάμαι!

"Η Καίτη — πιδ τολμηρὴ — τῆς ἔδωκε ὁ ἄρρος.

— Κουτή! "Η Τσιγκοπούλου ἔχει ἔξω φλους. "Ενα φοιτητὴ κι' ἕνα λογιότη. "Ενὶ τὴν φοβάσαι;

"Η Νίτσα — πιδ μαζεμένη — ἔτρεψε:

— "Αχ! τὸ τέρας! Ὅαχη καμιά ἰστίαι!

...Ὅτι ἔξερουν δυὸ ἄντρες, εὐκόλα τὸ μετθαίνουν τρεῖς. "Ὅτι ἔξερουν ὅμως δυὸ και ρίτσια τοῦ σχολεῖου, εὐκολώτερα τὸ μαιθαίνει ὀλόκληρη ἡ τάξις. "Ετσι, σὲ λίγο καιρό, ὅλες οἱ συμμαθήτριές της ἔξεραν τὴν ἱστορία της και στὰ διαλείμματα, ὅταν ἔθλεπαν κανένα ἀεροπλάνο νὰ πετᾷ ψηλά, μαζεῦονταν και τὸ κυττοῦσαν μέ συγκίνησι κι' οἱ ζωρρότερες χαλοῦσαν τὸν κόσμο:

— "Ὁ ἀεροπόρος τῆς Λιλίκα! "Ὁ ἀεροπόρος τῆς Λιλίκα!

★

"Η Λιλίκα θρυσκόταν τὶς τελευταῖες μέρες σὲ πολὺ δύσκολη θέσι. "Ενα πρωί, τὸ νέο παλληκάρι τὴν συνάντησε σὸν δρόμο και τῆς εἶπε γελαστά:

— Πού νὰ τὸ φαντασθῶ πῶς ἐσεῖς, ἕνα τόσο τρυφερὸ κορίτσι, ἔχετε τόσο σκληρὴ καρδιά!...

Κι' ἐκεῖνη κοκκίνισε πολὺ, αἰσθάνθηκε ν' ἀνεβαῖν σὸν πρόσωπό της ἕνα ζεστὸ κύμα αἵματος κι' ἔψυγε τρεχάλα. Φοβόταν, ναί. Μὰ ὅχι πῶς εἶχε σκληρὴ καρδιά. Εἶχε μιά καρδούλα τρυφερὴ σὰν τριαντάφυλλο, λεπτὴ σὰν μετάξι. Μ' ἂν χτυποῦσε δυνατὰ τὸν τελευταῖο καιρό, δὲν ἦταν γιὰτὶ ἐνοίωθε τὸν ἔρωτα. Χτυποῦσε γιὰτὶ ἦταν φυσικὸ νὰ χτυπᾷ, ὅπως εἶνε φυσικὸ νὰ κελαῖδᾷ τὸ πουλὶ τὴν ἀνοιξί, ν' ἀνοίγῃ τὸ ρόδο τὸν "Απρίλη. Κολακεῦονταν πολὺ μέ τὸν ἔρωτα τοῦ ἀεροπόρου, μὰ ἡ θαυτέρη ἐπιθυμία νὰ θρεθῇ μαζί του, ἦταν περισσότερο περιέργεια και λιγώτερο αἰσθηματικὴ ἀνάγκη. Λιγώτερο ἔρωτας και περισσότερη φιλοδοξία. Τίποτε συγκεκριμένο δὲν ἐνοίωθε ἀπ' αὐτὴ τὴν ἱστορία, παρὰ μόνον περιέργα κύματα χαρᾶς, πού γυρνοῦσαν ἑαφνικά σὲ θλίψη και πάντα εἶχαν σὸν βάθος τους τὴν ἀνησυχία.

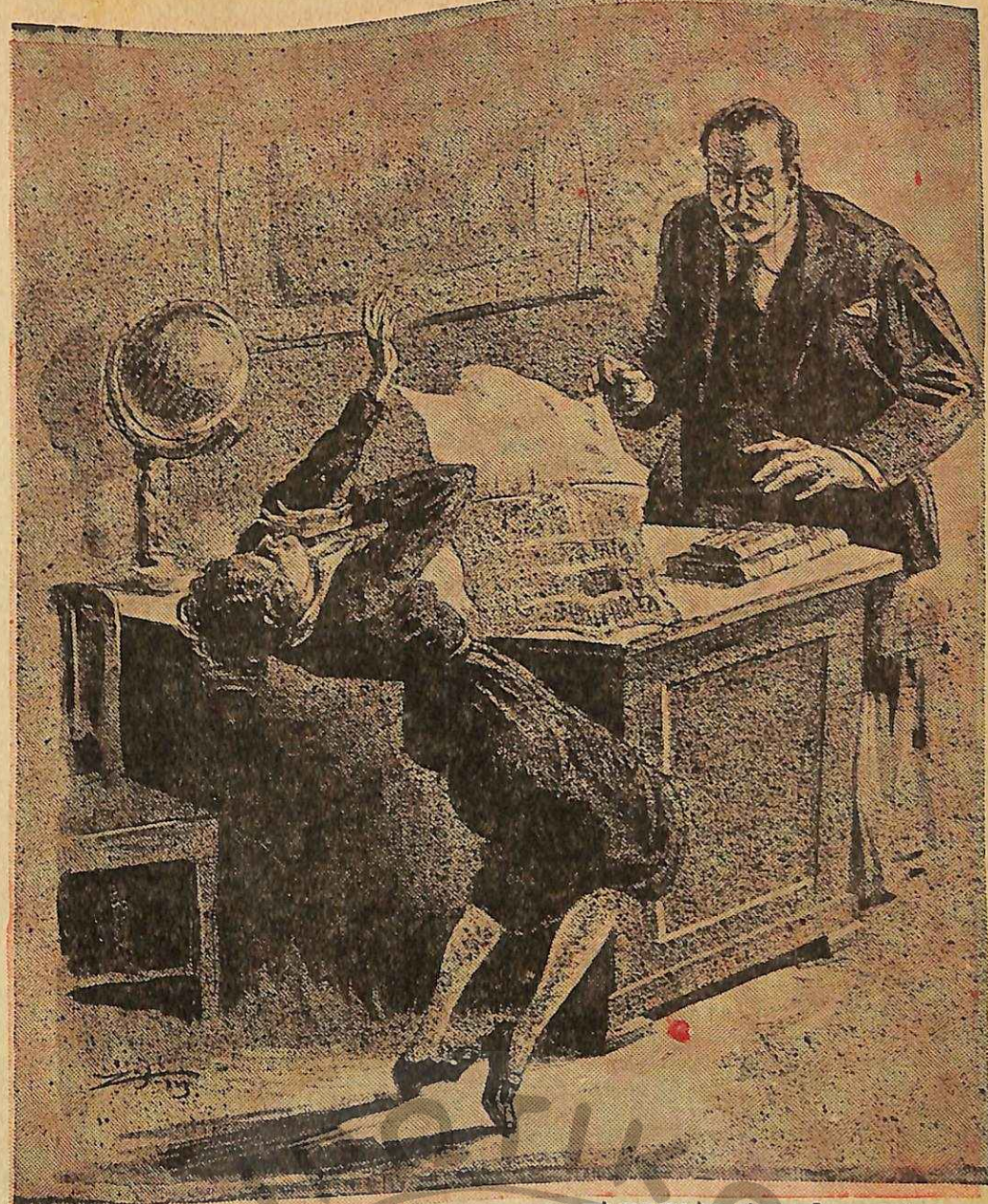
Γι' αὐτὸ ὅταν τὸ πρᾶγμα μαθεύτηκε σ' ὀλόκληρη τὴν τάξι κι' ἦταν κίνδυνος νὰ φτάσῃ σὲ αὐτὰ τοῦ γυμνασιάρχου, ὁ φόθος ἦλθε σὰν παγερός ἀνεμος κι' ἐσάρωσε μαζί χαρὲς και λύπες. "Ήταν ἄγνοο ἀκόμη τὸ ἔδαφος, ἄγνοο γιά νὰ ρίξῃ ρίξῃς και ν' ἀνθίσῃ ὁ σπόρος τῆς ἀγάπης. "Η Λιλίκα ἀποφάσισε νὰ τὰ ξεχάσῃ ὅλα κι' ἔκλεισε τὸ παράθυρό της γιά πάντα σὸν πειρασμὸ μέ τὰ γαλόνια. Κι' ἔτσι ἦταν σίγουρη πῶς τέλειωσαν ὅλα κι' ἡσώχασε.

Μὰ τὸ κακὸ πού φοβόταν ἦλθε. Μιά μέρα τὴν φώναξε ὁ γυμνασιάρχης σὸν γραφεῖο του, κι' ἐνῶ ἀπ' ἐξω εἶχαν μαζετὴ περιέργες ὅλες οἱ συμμαθήτριές της, τῆς μίλησε αὐστηρά:

— Δεσποινίς, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σὰς ἀποβάλω. "Η διαγωγή σας ἔχει γίνει σκάνδαλον! Νὰ μὴ ἀναπατήσετε σὸν σχολεῖο χωρίς τὸν κηδεμόνα σας!

"Η Λιλίκα χλώμασε, ἄρχισε νὰ τρέμῃ σὰν τὸ φύλλο κι' ὀρκίστηκε σὸν Θεὸ μέ δάκρυα, πῶς ἦταν ὅλα ψέματα. Μὰ τὴν ἴδια στιγμή τὰ μάτια της ἔπεσαν ἐπάνω στὴν ἐφημερίδα πού θρυσκόταν σὸν γραφεῖο τοῦ γυμνασιάρχου, ὅπου ἦταν δημοσιευμένη ἡ φωτογραφία τοῦ ἀεροπόρου, πού τὴν κυττοῦσε μέ τὸ ἴδιο, τὸ τόσο γνώριμο χαμόγελό του.

Χωρὶς νὰ πιαστῇ, χωρὶς νὰ φοβηθῇ ἐκεῖνη τὴ στιγμή, ἄρπαξε μ' ἀγωνία τὴν ἐφημερίδα στὰ χέρια της και διάβασε σὰν τρελλὴ τοὺς τίτλους: "Τὸ σημερινὸν τρα-

"Εἶνα μιά κρουγὴ και κυλίσματα σὸν πάτωμα μπρὸς στὰ τρομαγμένα μάτια τοῦ γυμνασιάρχου

γικὸν ἀεροπορικὸν δυστύχημα. Κι' ἀπὸ κάτω ἀπ' τὴ φωτογραφία τοῦ ἀεροπόρου: "Τὸ τραγικὸν θῦμα.

"Εβγαλε μιά σπαρακτικὴ φωνὴ τότε ἡ Λιλίκα και κυλίστηκε λιπόθυμη σὸν πάτωμα, μπρὸς στὰ τρομαγμένα μάτια τοῦ γυμνασιάρχου. "Ὁ πόνος ἔδωσε μορφὴ σὸν ἀπλαστὸ κοριτσάκι τῶν δεκαπέντε χρόνων. Μέσα σ' ἕνα δευτερόλεπτο εἶνε γίνει γυναῖκα...

— Δ. ΨΑΘΑ

— 6 —

Οἱ ὠραιότερες ἐρωτικὲς ἐπιστολές

Ο ΕΡΡΙΚΟΣ ΣΤΗ ΝΙΝΕΤΤΑ

21 Ἰανουαρίου

"Ω! Μὲ τί χαρὰ ἐδέχθηκα τὴν πρόσκλησι τῆς κυρίας μητέρας σας και τί χαρὰ ἐνοίωσα μόλις σὰς εἶδα!...

"Ερχόσαστε πρὸς τὸ μέρος μου, ἐλαφρὴ, πεταχτὴ, μέ γοργὸ βᾶδισμα, μέ τὸ ρυθμικὸ τὰς θῆμα, πού μέ ξετρελλαίνει, βυθισμένη στίς γοῦνες σας. Δὲν μέ βλέπατε. "Η κυματιστὴ σας ρόμπα ἐκόλλησε ἐξοφᾷ πάνω σὸν ἀμυλευτὸ σας σῶμα, ἀπὸ ἕνα φύσημα τοῦ ἀνέμου. Κι' ἐγώ, τότε, συγκινήθηκα καλλιτεχνικά — ὦ, ἐσεῖς ἀγαπημένο μου ἄγα-

μα! — ταραχθήκα πιότερο και ἀπὸ τὴν ἀπόλυτη γυμνότητα.

Τίποτε δὲν εἶνε κοινὸ ἀπὸ ὅλα τὰ δικὰ σας. Εἶσατε τὸ ἐξυπνημα τῶν αἱμάτων μου, Γεμίζετε τὴ ζωὴ μου μέ συναίσθημα.

Και πόσο ζωηρὰ ἐξύπνησε ἀμέσως ἡ τρισαγατωμένη σας μορφὴ, μόλις μὲ γνωρίσατε!

Μὲ γοητεύει μέχρι ρίγους ὁ τρόπος σας νὰ εἰσατε ταυτόχρονα και ἀποφασιστικὴ και δειλὴ...

"Οχι!

Δὲν ὑπάρχει πλέον γιά μένα εὐχαρίστησις, δὲν ὑπάρχει πλέον γιά μένα ζωὴ, ἔξω ἀπὸ τὴν ἀρωματισμένη ἀτμόσφαιρα τῶν ἀναπνοῶν σας.

Οἱ χαρὲς, πού νοιώθω κοντὰ σας, πλάι στὴ σκία σας, εἶνε τόσο ἐντονες, — ὥστε ὅταν μένω μόνος, ζῶ μέ τὶς ἀναμνήσεις και τῆς ψυχῆς σας και τῆς ἀκτινοδόλου σας σαρκός...

Και δὲν πρέπει — ὅχι, δὲν πρέπει! — νὰ μέ μαλώσει, — οὔτε νὰ μοῦ θυμώσετε, σὰν σὰς ἐξομολογήθῃ κάτι.

Σκύψτε, νὰ σὰς τὸ ἀφήσω σὸν αὐτί: — Σὰς ἀγαπᾷ!

"Επιχειρῶ νὰ σθῶσω τὸ τελευταῖο αὐτὸ ρῆμα ἀπὸ τὸ χαρτί.

Και ὅμως...

"Αντὶ νὰ τὸ σθῶσω, τὸ δυναμῶνω ἀκόμη πιότερο μέ τὸ μελάνι, γιὰτὶ εἶνε τόσο ἀλήθεια ὅτι σὰς ἀγαπᾷ. — ὅσο εἶνε ἐπίσης ἀλήθεια, ἀλλοίμονο, ὅτι δὲ μ' ἀγαπᾷτε...

ΕΡΡΙΚΟΣ

Τὸ σκάκι τοῦ τρόμου

Μιά φρικιαστική περιπέτεια

— Αὐτὸ ποὺ μοῦ λέτε εἶναι πολὺ περίεργο, γιὰ τὴν Πρώτη φορά ἀκούω στὴ ζωὴ μου νὰ παίξουν οἱ τρελλοὶ μέσα σ' ἕνα φρενοκομεῖο σκάκι.

— Μπα!... καὶ γιὰτί ὅχι; Ἡ τρέλλα παρουσιάζεται ὑπὸ διάφορες μορφές, ἀλλὰ συνήθως δὲν θίγει καθόλου τὴν ἐξυπνάδα.

— Μὰ εἶναι δυνατόν, σὲ τέτοιο βαθμὸ νὰ δουλεύει τὸ κριτήριο τους;

— Κι' ὅμως. Ἐγὼ ὁ ἴδιος ἔχασα πολλές φορές στὸ παιχνίδι παίζοντας μ' αὐτοὺς τοὺς ἴδιους τοὺς τρελλοὺς μου. Ἐγὼ μάλιστα κάποιον τώρα, τοῦ ὁποίου ἡ ἀνισορροπία ὀφείλεται σχεδὸν ἐντελῶς στὴ μανία τοῦ γιὰ τὸν τζόγο. Φυσικά δὲν τοῦ ἐπιτρέπω οὔτε νὰ δῇ κανὲν τὰ κόκκαλα τοῦ σκακιῦ, κι' ὅμως, πολλές φορές τὸν πιάνω νὰ παίξῃ μὲ ἕναν ἀόρατο ἀντίπαλο κι' ὅταν κάθωμαι πίσω του καὶ τὸν παρακολουθῶ, τὸν ἀκούω νὰ τελειώῃ τὸ παιχνίδι ποὺ φωνάζοντας αὐτὴ τὴ φράση: «Σὲ κέρδισα μὲ ἑξὶ κινήσεις». Ἐπειτὰ ἀρχίζει καὶ μετρᾷ ὑψηλόφωνα ἀπὸ τὸ ἕνα μέχρι τὸ ἑξὶ κι' ὅταν φθάσῃ στὴν ἑκτὴ κίνησι, τότε γίνεται ἄγριος καὶ πολὺ ἐπικίνδυνος.

Ὁ δρ Τσάρλεϋ, ὁ φρενολόγος ποὺ μοῦ ἐδινε αὐτὲς τίς πληροφορίες ἦταν ἰδιοκτήτης μιᾶς κλινικῆς ψυχοπαθῶν. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἐπῆγα νὰ τὸν δῶ γιὰ κάποια ὑπόθεσί του καὶ μὲ κράτησε τὴ νύχτα στὴν κλινικὴ. Παράσαμε τὴν ὥρα καὶ εὐχάριστα μὲ τίς παλιές παιδικές μας ἀναμνήσεις καὶ τέλος μὲ μιὰ παρτίδα σκάκι. Ἀφοῦ ἀνταλλάξαμε ἀκόμη μερικές κουβέντες, ὁ γιὰτρός ἀπεσύρθη στὸ γραφεῖο του, γιὰ νὰ γράψῃ μερικά ἐπείγοντα γράμματα καὶ μὲ ἀφῆσε σὲ ἕνα δωμάτιο πολυτελέστατο, ποὺ τὸ εἶχε προετοιμάσει ἀπὸ κοινὴ ἐπιτήδεος γιὰ μένα.

Ξάπλωσα στὴν πολυθρόνα γιὰ νὰ καπνίσω τὸ τελευταῖο μου τσιγάρο, ὅταν ἀκούσα νὰ γυρίσῃ ἐλαφρὰ τὸ πόμοιο τῆς πόρτας καὶ σηκώνοντας τὰ μάτια μου ἀντίκρυσα κ ἄ π ο ι ο ν, ἕναν ἀγνωστὸ μου, νὰ μπαίνει μέσα στὸ δωμάτιο. Φαντάσθηκα ὅτι ἦταν ὁ βοηθὸς τοῦ γιὰτροῦ καὶ περίμενα νὰ μοῦ μιλήσῃ. Ἐάφνου, πρὸς μεγάλην μου κατὰπληξι τὸν εἶδα νὰ μὲ κυττάξῃ ἄγρια, χωρίς νὰ προφέρῃ λέξι.

— Δὲν καταλαβαίνω... ψιθύρισα.

— Ξέρετε νὰ παίξετε σκάκι; μὲ ρώτησε ὁ ἀγνωστός.

Ἡ ἐρώτησίς του ἦταν παράδοξη καὶ κατάλαθα ἀμέσως μὲ ποιὸν εἶχα νὰ κάνω.

Εἶχα μπροστά μου ἕναν ἀπὸ τοὺς τροφίμους τῆς κλινικῆς, ἕναν τρελλό, ποὺ μποροῦσε νὰ ἦταν καὶ ἐπικίνδυνος.

Συγκρατήθηκα μιὰ στιγμή γιὰ νὰ ἰδῶ τί θὰ κάμῃ. Ἐκεῖνος τότε χωρίς νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια του ἀπὸ πάνω μου, προσχώρησε πρὸς τὸ τζάκι μὲ ὅλη τὴν ἡρεμία του καὶ νοσήτωσε ἕνα πιστόλι, ποὺ ὁ γιὰτρός ἔρρηγε πρόχειρο ἐκεῖ ἀπάνω γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο καὶ τὸ ὁποῖο ἤξερα πὼς ἦταν γεμάτο.

— Ξέρετε νὰ παίξετε σκάκι; μὲ ξαναρώτησε.

Βέβαια ἦταν ἕνα πλεονέκτημα ποὺ ἤξερα νὰ παίξω, κι' ἔτσι δὲν διέτρεχα ἀμεσὸν κίνδυνο.

— Ναι, ἀπάντησα μὲ κάποιον ἀνακούφισι.

— Θὰ θέλατε νὰ παίξω μὲ μιὰ παρτίδα; Ἡρθε καὶ κάθησε ἀπέναντί μου, τοποθετώντας δίπλα του τὸ πιστόλι. Κι' ὅταν τακτοποιήσαμε τὰ πιόνια στὴ θέσι τους, μὲ κύτταξε μὲ μιὰ διαβολικὴ ἔκφρασι καὶ εἶπε:

— Θὰ παίξω μὲ τὴ ζωὴ μας! Ἄν νικῶ, πυροβολῶ, ἂν χάσω σκοτώνομαι!

Εἶναι εὐκόλο νὰ φαντασθῇ κανεὶς τί αἰσθάνθηκα ἐκείνη τὴ στιγμή ἀκούοντας τὴν πρότασί του.

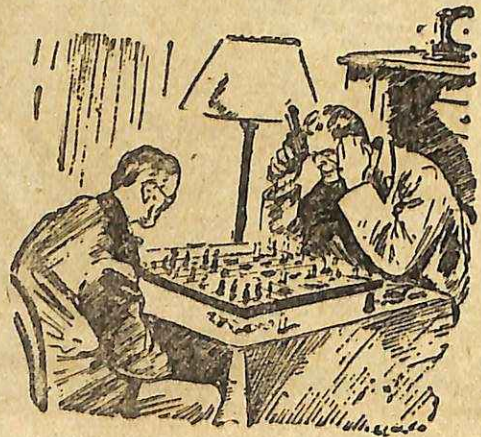
Σὲ ἄλλη περίστασι θὰ μοῦ τύχαινε θέβαια συχνὰ νὰ κάνω καὶ λάθη. Τώρα ὅμως μιὰ λανθασμένη κίνησις ἤξερα ὅτι θὰ μοῦ κόστιζε τὴ ζωὴ.

Χιλιάδες σκέψεις περνοῦσαν μέσα ἀπὸ τὸ μυαλό μου. Μποροῦσε ὅρα γε, ὁ ἀντίπαλός μου νὰ ἔχῃ συναίσθησι τοῦ παιχνιδιῦ; Μποροῦσε, σὰν τρελλὸς ποὺ ἦταν, νὰ παίξῃ μὲ ἀκριβεία; Μποροῦσε τοὐλάχιστον νὰ ἀργοπορήσῃ τὸ παιχνίδι μέχρις ὅτου ἐρχόταν κανεὶς;

Στράφηκα καὶ τὸν κύτταξα. Εἶχε τὰ μάτια του καρφωμένα ἀπάνω στὰ πιόνια καὶ στὸ δεξιό του χέρι κρατοῦσε ψηλά τὸ πιστόλι.

Χωρὶς νὰ μὲ ρωτήσῃ, διάλεξε τὰ ἄσπρα πιόνια καὶ ἔκαμε τὴν πρώτη κίνησι. Προσπαθοῦσα νὰ εἶμαι ἡρεμος, ἀλλὰ τὴν στιγμή ποὺ πῆγα νὰ ἀγγίξω τὸ πρῶτο πιόνι, γιὰ ν' ἀρχίσω τὸ παιχνίδι, τὸ χέρι μου ἔτρεψε καὶ μοῦ φάνηκε ὅτι τὸ κεφάλι μου εἶχε ἀνάψει.

Κατάλαβα ἀμέσως ὅτι ὁ ἀντίπαλός μου ἦταν ἕνας πολὺ δυνατός παίκτης. Ἐπειτὰ ἀπὸ μερικές κινήσεις, μὲ ὑπο-

Ἐξέλειψαν τὴ ζωὴ τους

χρέωσε νὰ μετακινήσω ὠρισμένα πιόνια πρὸς ὄφελός του. Καὶ τότε ἀρχισε μιὰ τρομερὰ ἐπιθεσι ἐναντίον τοῦ βασιλιᾶ μου.

Ἐάφνικα τὸν ἀκούσα νὰ προφέρῃ συλλαβίζοντας μία-μία λέξι του:

— Θὰ κερδίσω μὲ ἑξὶ κινήσεις!...

Ὡστε εἶχα μπροστά μου τὸν μανιακὸ ἐκείνο παίκτη γιὰ τὸν ὁποῖο μοῦ εἶχε μιλήσει προτῆτερα ὁ γιὰτρός.

Κρύος ἰδρὼς ἐνοίωσα νὰ μὲ περιλουθῇ. Προσπάθησα νὰ ἡρεμήσω γιὰ νὰ προσέξω καλλίτερα τὴν θέσι ποὺ εἶχαν τὰ πιόνια.

Ἀπ' ὅτι ἐβλεπα, δὲν μποροῦσα νὰ καταλάβω πὼς μὲ ἑξὶ κινήσεις ὁ τρελλὸς θὰ κέρδιζε. Βρισκόμασταν κι' οἱ δύο σὲ ἴση μοίρα.

— Μία!, ἐφώναζε χτυπώντας μὲ τέτοια δύναμι τὸ πιόνι, ποὺ ἔκανε τὸ τραπέζακι νὰ τρεμουλιάσῃ δολόκληρο.

Μ' αὐτὴ τὴν κίνησι μοῦ ἐπρόσφερε ἕνα πιόνι ποὺ τὸ ἄρπαξα ἀμέσως μὲ τὴν ἐντύπωσι ὅτι εἶχε κάνει λάθος.

— Δύο!, ἐφώναζε ὁ τρελλὸς ἀρχίζοντας νὰ ἐρεθίζεται καὶ παρνοντάς μου ἕνα ἄλλογο, ἐνῶ ἐνόμιζα ὅτι ἐγὼ θὰ ἔπαιρνα ἕνα δικό του.

Τὴν στιγμή ποὺ πῆγα νὰ σηκώσω ἕνα δικό μου πιόνι, κατάλαθα ὅτι μοῦ εἶχε στήσει παγίδα.

Τώρα πιά δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία ὅτι

μὲ ἄλλες τέσσερες κινήσεις θὰ κέρδιζε τὸ παιχνίδι.

— Τρία, ἐφώναζε ὁ ἀντίπαλός μου παίρνοντας τὸν βασιλιᾶ μὲ τὴ λευκὴ βασίλισσα.

Χοντρές σταγόνες ἰδρῶτος μουςκέψανε τὸ μέτωπό μου. Ἐκανα πὼς κύτταγα τὰ πιόνια, ἐνῶ τὸ μυαλό μου δούλευε πυρετωδῶς ψάχνοντας νὰ βρῇ πὼς θὰ κατάρθωναν νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

— Τέσσερα!, ἐφώναζε ὁ τρελλὸς τοποθετώντας τὴν βασίλισσα σ' ἕνα μαῦρο τετραγώνο.

Ἡ θέσι μου ἦταν ἀπελπιστικὴ. Μποροῦσα νὰ ἀνταλλάξω τὸν βασιλιᾶ μὲ τὸν πύργο καὶ πῆγα νὰ πιᾶσω τὸ πιόνι, ὅταν τὰ μάτια μου ἀντίκρυσαν τὸν ἀντίπαλό μου, ποὺ κρατοῦσε ἐξακολουθητικὰ τὸ πιστόλι.

— Πέντε!...

Πάει κι' ὁ πύργος. Δὲν ὑπολειπόταν πιά παρὰ μιὰ ἀπλή κίνησις καὶ θὰ ἐφείγε κι' ὁ μαῦρος βασιλιᾶς.

Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τίς τραγικὲς ἐκείνες στιγμές ποὺ ἔζησα μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα.

Καὶ τώρα, ποὺ ἐρχόταν ἡ τελευταία κίνησις πιά τοῦ χεριοῦ, δὲν μποροῦσα νὰ κουνήσω οὔτε ἕνα δάχτυλο. Μοῦ φαινόταν ὅτι τὸ κεφάλι μου γύριζε σὰν θεοῦρα καὶ μηχανικά σχεδὸν ἔκαμα τὴν τελευταία δική μου κίνησι.

— Ἐξή!, οὐρλιάσε ὁ τρελλὸς καὶ τὸν εἶδα νὰ σηκώῃ τὸ περιστρόφο καὶ νὰ τὸ διευθύνῃ πρὸς τὸ στήθος μου.

Ἀσυναίσθητα ἔκλεισα τὰ μάτια μου. Μιά δυνατὴ ἐκπυρσοκρότησις ἀκούσθηκε κι' ἐσωριάσθηκα στὸ πάτωμα ἀνάσθητος.

— Πὼς εἰσθε τώρα;

Ἄνοιξα τὰ μάτια καὶ εἶδα σκυμμένο ἀπὸ πάνω μου τὸν γιὰτρο Τσάρλεϋ.

— Εἰσθε ἑσείς, γιὰτρε, ψιθύρισα. Εἶμαι πράγματι ζωντανός;

Ἐχαμογέλασε καὶ μοῦ εἶπε:

— Εὐτυχῶς ποὺ τὰ πιστόλια μου εἶναι ἀσφαῖρα καὶ τὰ μεταχειρίζομαι μονάχα γιὰ νὰ κάνουν θόρυβο καὶ γιὰ νὰ τρομάζω καμμιά φορά τοὺς τρελλοὺς. Ἄν θέλετε νὰ μᾶθετε καὶ γιὰ τὸν τρομερὸ ἀντίπαλό σας, σὰς πληροφορῶ ὅτι θὰ σὰς μακαρίζω. Αἰσθάνθηκα μιὰ τέτοια συγκίνησι ἀπὸ τὸν φόνο ποὺ νόμιζε πὼς ἔκαμε, ὥστε γιὰ πρώτη φορά στὴ ζωὴ του θρῖσκειται κλειδωμένος μέσα σὲ ἕνα δωματιάκι μὲ πλήρη συναίσθησι τῆς θέσεως καὶ τῆς καταστάσεώς του, θεραπευμένος πιά ἀπὸ τὴν τρομερὴ μανία ποὺ τὸν κατεδίωκε ἕως σήμερα.

Σ. ΦΑΕΙΔΕΡ.

Ἡ ΝΕΑ ΠΟΙΗΣΙΣ

Ἄνοιξις

Λυώνουν τὰ χιόνια στὰ βουνὰ κι' οἱ κάμποι λουλου-

λογῆς πουλιά χαρούμενα στὰ δάση κελαῖδουν, τὰ μονοπάτια λαμπρύνουν, τὰ δέντρα πρασινίζουν κι' ὅλα τῆς φύσης τ' ὄραμα ψιλάωνουν γιὰ νὰ ἰδοῦν!

Κι' ἡ Ἄνοιξις, μὲ τὰ λαμπρά, τὰ φτερωτὰ της νεῖδα, μαγευτικὴ σὰν ὄνειρο Μαγιάτικης θραυρῆς εἶπε, καθὼς ἀντίκρυσε στὴν ἀνθισμένη στράτα, νὰ σέρνονται τὰ λείψανα τῆς θαρυχεμηνιάς!

— Γέρο - Χειμῶνα, πῆγαινε, κι' ὁ τάφος σὲ προσ-
(μνεῖ)
οὔρε μακρὰ, τὰ μάτια μου νὰ μὴ σὲ ξαναῖδουν:
Γιὰ δὲς, ἐγὼ βασίλισσα, τρανὴ κι' εὐτυχισμένη
κι' ἀκού τ' ἀηδονία, στὰ κλαδιά, γιὰ μὲ πὼς κε-
(λαῖδουν)

Κι' ἡ Ἄνοιξις, γιὰ μιὰ στιγμή, σὰν ὄνειροπαρμένη ἀκούσε τ' ἄγριο σφύριγμα τοῦ παγεροῦ βορρῆ, κι' ἦταν χιόνια γύρω τῆς καὶ οἱ κῆποι μαρμαῖνοι καὶ μαῦρα νέφη ἐκρέμονταν στὸν οὐρανὸ, θαρρεῖα.

Κι' ἐχλώμισα κι' ἐπάγωσε κι' ἐθάφτη μέσ' τὰ χιόνια...
Ἐνα ἐμβατήριο πένθιμο τῆς ἔπαιξε ὁ βορρῆς, κι' ἦταν λουλούδια γύρω τῆς καὶ στὰ κλαδιά τ' ἀπ-
(δόνια)
τῆς τραγουδοῦσαν ὁμορφα τραγούδια τῆς χαρᾶς!

ΚΩΣΤΗΣ ΚΟΚΟΡΟΒΙΤΣ

Μιά τουφεκιά μέσα στὴ νύχτα

Ἐνα δράμα στὴ μυστηριώδη Σαχάρα

— Στὸ λαρύγγι!

— Ξέρω!

Ἡ φωνὴ τους ἦτανε πνιχτὴ κι' ἐμοιαζε πρὸ πολλοῦ μὲ ἀνάσα.

Γλυτροῦσανε σὰν σκιές, πρὸ σκοτεινῆς κι' ἀπὸ τὸ σκοτάδι, μὲ τὴν κοιλιά, πάνω στὴν ἄμμο.

Ὁρθοὶ στὸν μικρὸν ἀμμόλοφο, ὁ σκοπὸς, ἕνας νεαρὸς «λεγεωνάριος», προσπαθοῦσε νὰ διαπεράσῃ μὲ τὸ θλέμμα του τὸν ζόφο ποὺ τὸν ἐκύκλωνε.

Ἡ φαχία ἄμμος ἐπνιγε τὸν θόρυβο ποὺ ἔκαναν οἱ δύο Ἀλγερίνοι ποὺ σέρνονταν πρὸς τὸ μέρος του.

Ἡ μοναξιά καὶ τὸ σκοτάδι τοῦ ἐθάραναν τὴν ψυχὴ. Ἀκόμα κι' ἂν δὲν ἤξερε πὼς οἱ γύρω φυλὲς ἦσαν ἑτοιμὲς νὰ ἐπαναστατήσουν, ὁ λεγεωνάριος — καὶ τότε ἀκόμα — θάταν ἀνήσυχος.

Ἡ ἔρημος εἶναι πάντοτε ὑπουλὴ καὶ γεμάτη κινδύνους καὶ πολὺ περισσότερο ὅταν τὸ σκοτάδι τὴν καλύπτῃ καὶ τὸ ἀδιάπεραστο.

Πίσω του, σὲ λίγων μέτρων ἀπόστασι, ὁ λόχος του ἀναπαυόταν. Καὶ πολὺ μακρὰ, σ' ἕνα λόφο μέσα στὴν ἔρημο, ὠρθονότανε θαρρὸ τὸ φρούριο, σὲ ὁποῖο ἐπήγαιναν γιὰ ἐνίσχυσι.

μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα. Ἐνα ζωγράφου τουφεκίδι, ἀστράπευε πρὸς αὐλάκωναν τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, λυσσάλες κραυγὲς τῶν Ἰθαγενῶν, πρὸ ὅθι ἔβλεπαν τὸ σὲ διό τους, ὁ π ο τ ο υ γ χ ὶ ν η ὁ γ γ ο ἰ τ ὶ ν π λ η γ ῶ μ ῆ ν ο ν ... Κανένας ἀπὸ τοὺς Ἰθαγενεῖς δὲ ν π ε ρ ῖ μ ε ν ε αὐτὴ τὴν ἀπρὸ ο π τ η ἐκ β ἰ α σ ι

ἐπιθεσί τους. Ἐγλύτωναν κι' οἱ κάτοχοι του ἀπὸ τὴν ἐκδικητικὴ μανία τῶν κατακτητῶν.

Ὅλοι εἶχαν προσέξει τὴ θανά τοῦ σκοποῦ λεγεωνάριου. Ὅπως οἱ πολιορκηταί, ἔτσι κι' οἱ πολιορκούμενοι. Καὶ ὅλοι τὴν ἐξήγησαν γιὰ οἰωνό. Οἱ πρῶτοι γιὰ κακό, κι' οἱ δεύτεροι γιὰ καλὸ.

Ἐνας θάνατος πάντα εἶναι οἰωνός, κακὸς γι' αὐτοὺς ποὺ τὸν προκαλοῦν, καλὸς γιὰ κείνους ποὺ πληττεῖ.

Ἐτσι πέρασε ἐκείνη ἡ τραγικὴ πολεμικὴ νύχτα...

Καὶ, τὸ πρωῒ, οἱ Ἰθαγενεῖς ποὺ ἀπεκρούσθησαν, εἶδαν μὲ λύσσα τὴ σημαία τῶν «ἀπίστων» νὰ κυματίζῃ ὑπερήφανη πάνω στὸ φρούριο, ποὺ δὲν θὰ μπορούσαν πιά νὰ τὸ πατήσουν...

Ὁ λεγεωνάριος, καὶ πεθαίνοντας ἀκόμα, εἶχε σώσει τοὺς συντρόφους του.

ΠΩΛ ΜΟΡΑΝ

Ένα πρωτότυπο έμμε-
τρο εϋθυμο ιπποτικό μυ-
θιστόρημα

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Γιά δσους δέν έπρόφθασαν απ' τη μεγάλη ζήτησι,
τά δύο προηγούμενα να αγοράσουν φύλλα,
και θάνε θέβαια πολλοί - δέν θέλει άμφισβήτησι
άνήκοντες έξάπαντος σ' άμφοτέρα τά φύλα,
χρειάζεται περιλήψιν λεπτομερή να δώσωμεν

13 Σίρω

Συνέχεια τρίτη υπό Νικ. Ι. Λάσκαρη

εδν δσων προηγήθησαν, διά να κατορθώσωμεν
να γίνωμεν άντιληπτοί, τό γ' έφ' ή μιν, να είπομα
εις δσα θα έκθέσωμε και θα διηγηθούμε,
φροντίζοντες, ει δυνατόν, να συνεχίσωμεν κι' έμεις,
της πέννας προλετάριοι
τό πνεϋμα που έσκόρπισαν οι πρό ήμών εύκόλως
συνάδελφοί μας συγγραφείς
και τ' άλλτος του άττικού γνωστοί άποθηκάριοι,
ό Γιαννουκάκης, δηλαδή, κι' ό... Βόρειος ό Πόλος!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Είπεν ό πρώτος, τό λοιπόν, και δη ό Γιαννουκάκης,
που δάφνες έδρεψε χλωρές στο θέατρον πολλαίκες
κι' άνοιχτομάτες γέλασαν μαζί του και άόμματοι,
πως ένας κάποιος βασιληάς, Βρακίσκος δέ δνόματι,
ένφ τον τρόπον έσπερνεν αυτός και ό στρατός του
στο μέτωπον νυχθημερόν,
μυθάνει φεΐ! ό! τρομέρον!
πως τό δικό του μέτωπον τό σπέρν' ή σύζυγός του
μέ έναν κάποιον Σ α π ρ ι σ τ ι,
μέ άλλους λόγους, ό έστί,
πως θα έπρίσκετο κι' αυτή όλιγον κατ' όλιγον,
δι' ό και στέλνει τέσσαρας Ιππότας κατ' έπείγον
τό βοωμερόν ν' άρπάξουνε της μοιχαλίδος στρώμα
που δέν τό είχε μοναχά ως δράσεως πεδίων,
άλλά τό είχε ακόμα
κι' ως φυλακτήριον αίσχρον, παράνομον κι' άχρείον
των φλογερών κι' έρωτικών του Σαπριστί γραμμάτων
και ούτως την φύλαξιν μετ' άλλων της πραγματών
άνέλσασον δέκα και τρεις Ιππότας ώσπερ σκύλακες,
έξ οδ και τό διήγημα κι' οι Δυο τό τιτλοφόρησαν
«Οι δέκα τρεις στρωματοφύλακες»
κι' εύθως στον τάφον του Δουμά κρυάδες κυκλοφόρησαν!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Θθάνουν, λοιπόν, οι τέσσαρες Ιππόται στο Παρίσι
μία νύκτα σκοτεινή,
κι' εκεί έν συγκινησει
και έχοντες τά μάτια τους και τά όκτα όρθάνοιχτα
και έν άναμονή
ν' άκούσουν τ' ώρολόγιον σημαίνον τά μεσάνυχτα,
συσκέπτονται ποιός θ' άνεβή στ' Ανάκτορα ν' άρπάξη
τό στρώμα τό περίφημον μέ τās έπιστολάς.
Τέλος δ' άφού άντήλλαξαν γνώμας σοφάς πολλές
έν άρμονία άγαστή και άπολύτῳ τάξει,
άνέβησαν στον δ' Αρμενιάν, Ιππότην εξακουσμένον
και τετραπερασμένον
τόν άθλον της άρπάξεως τον δυσκολοκατόρθωτον,
όπως τούτέστιν έπαρτον ό "Αραμης κι' ό "Αθως
π' άνέθετον πάν δυσκόλον κατόρθωμα στον Πόρθο των,
τήν ρώμην του γνωρίζοντες κι' οι δύο κατά βάθος!
Ανέρχεται στ' Ανάκτορα, λοιπόν, ό δ' Αρμενιάν
κι' εύρίσκει την βασιλίσσαν στο στρώμα ξαπλωμένη
δίχως σουτιέν κι' άσπρόρρουχο κανένα, ν' άναμένη,
καθ' όλα άναμμένη,
του Σαπριστί την άγκαλιά
Κατέρυθρος από ντροπήν ό δ' Αρμενιάν ό τλήμων
άντι να θάλη ό κουτός
χέρι στα κάλλη της κι' αύτῃς
σκεπάζει την βασιλίσσαν ως Ιωσήφ εύσχήμων,
τήν ρίχνει κάτω κι' ύστερα τό στρώμα της άρπάζει
Πλήν όμως και ή μοιχαλς φωνές μεγάλης θάξει,
όπως φωνάζει στην σκηνήν μεγάλη τις actrice,
και να σου έμφανίζονται όμοι κι' οι Δέκα τρεις

Στρωματοφύλακές της
εύθως ως άκουσθήκανε οι γοερές φωνές της.
Και ρίχνονται άκάθεκτοι κατά του δ' Αρμενιάν
και τον στριμώνουν τον φτωχό εκεί σε μία γωνιάν,
πλήν σβέλτος ό Ιππότης μας, χωρίς καιρό να χάνη
πετῶ απ' τό παράθυρον τό στρώμα μάνι-μάνι,
και πίπτουν τό άρπάξουνε οι τρεις του συνοδοί
που κάτω παρεμόνευον και φεύγουν έν σπουδή.
Αμέσως τότε έξαλλοι όμοι κι' οι Δέκα τρεις,
όρμουν κατά του δ' Αρμενιάν, κτυπούν, τον άφοπλίζουν
κι' ως Γάλλοι όπου ήσανε, γαλλοπρεπώς γεμίζουν
τό σώμα του με... cicatrices!!
Σε τέτοια μία κατάσταση τον δένουνε πισθάγκωνα

... Ιππότης Σαπριστί... πρισμένος και ό... άρχιεπιστολαριος Βανδώρας!

Μαϊοφύλακε!

Εικονογράφησις Κώστα Μπεζοί

και σε υπόγειον ογρόν τον σπράχνουν μετά λύσσης,
πρός ευχαρίστησιν πολλήν της δόλιας βασιλίσσης
που φώναζε: Πώς ήθελα κι' εγώ να τον εδάγκωνα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Σ' αυτό λοιπόν τό υπόγειον τον θρίσκει ό Πόλ Νόρ,
ό revuiste ό τρομερός κι' en calembours très fort
κι' άντι του διηγήματος να δώση την συνέχειαν,
του δ' Αρμενιάν ποιητικώς μάς ψάλλει την άνέχειαν,
Πρός δέ τους έρωτας αυτού με κάποιαν δεσποσύνην,
καλώντας εις βοήθειαν αυτών και την Σελήνην.
Μ' αυτή σαν έκατάλαβε πως τάχει με τρελλούς,
που σαν κι' αυτούς στο διάβα της συνήντησε πολλούς
τούτέστι μ' έναν έραστήν
κι' έξ άλλου μ' έναν ποιητήν,
πουνε τό ίδιο πρῶμα,
άμέσως κι' έν τῷ άμα
τους γύρισε τά νῶτα της,
— δ άναγνώστα, διάβασε καλλίτερα: τά φῶτα της —
κι' έν τη σκοτία άφ' οσε, που λές, ή παναθλία,
τόν τ' έραστήν και ποιητήν και στού λουτρού τά κουά
θυμώσας οδν ό ποιητής και λησμονών τά πάντα,
λησμόνησε μαζί μ' αυτά και όλα τά συμβάντα,
που έγραψεν ό πρό αυτού έν σχέσει με τό στρώμα
λησμόνησε ακόμα
πως ότι σαν τό πέταξε από τό παραθύρι
ό δ' Αρμενιάν ό τάλας,
οι κάτω απ' τό παράθυρον του βασιλέως σμπίροι
τό δέχθηκαν χαρούμενοι με άνοικτάς άγκάλας
ότι τό πήραν κι' έφυγαν τά τρία τά ξεφτέρια
και ότι τό παρέδωσαν στού βασιληά τά χέρια.
"Ολα αυτά τά έξασεν ό φίλος Νι Λαΐδης,
κι' άν, άναγνώστα, δυσπιστής σε δσα εγώ σου λέω,
γύρισ' εύθως να ίδης
τά δσα μάς σερβίρησεν έν τρίτῳ κεφαλαίῳ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Ούτως έχόντων, τό λοιπόν, των μέχρι νυν συμβάντων,
τά συνεχίζομεν ήμεις έν πλάτει... τέλος πάντων,
άφού παρακαλέσωμεν νάρθουν να μάς συνδράμουν
στο έργον μας, έκ των Μουσών Κλειώ τε και Καλλιόπη,
όπως συνήθως κάμουν
έδῶ τε κι' έν Ευρώπη,
οι ένδοξοι οι ποιηταί και Ιστοριογράφοι,
δταν καθέννας απ' αυτούς ό,τι του έρθη γράφη!
Αφού, λοιπόν, παρέδωσαν στον βασιληά τά στρώμα
οι τρεις από τους τέσσαρας που έστειλεν Ιππόται,
— ό τέταρτος, ως είπαμε, δεσμώτης έν' ακόμα —
εύθως άμέσως τότε
την Αικατερίνην,
άνήκουσαν στον οίκον
των πάλαι Μεζεδικών,
παρ' όλην την όδύνην,
ην πάντοτε αίσθάνεται ό κάθε κερασφόρος,
διέταξεν εις την στιγμήν να έλθη... ό Βανδώρας,
που έται τον βαπτίσσαμε — γιατί να μη τό είπομε; —
την ρίμαν για να θρούει
ποιητική άδεία
κι' έλπίζουμε πως δι' αυτήν τη σάχλα κι' άηδία
να μη θελήσετε ποτέ,
δ άναγνώστα προσφιλείς να πετσοκοπηθούμε,
άρκει να σās είπομε,
πως τέτοια κάνουμε συχνά έμεις οι Ποιηταί!
Αυτόν λοιπόν τον κύριο Βανδώραν τον κλεινόν,
που όπως σās προείπαμεν έμάς έχει νουνόν
να τον καλέσουν έστειλεν ό βασιληάς έν τάχει
μεθ' ό τρις έφτερνίσθηκεν από σφοδρόν συνάχη,
που είχε από καιρό,
ένθ οι παριστάμενοι έπίσημοι παραταχθέντες στη γραμμή
«Γειά σου, Μεγαλειότατε», του είπαν έν χορῶ.
Αλλά πριν συνεχίσουμε τ' ό ρ α ι ο ν μυθιστόρημα
που όπως πάει φαίνεται, ξεκάρφωτο, ως λένε,
και παραμένει στο κενόν ως είδος τι αιώρημα,
και δσοι τό διαβάζουνε, οίκτιροντάς μας, κλαίνε,
πρέπει να είπομεν εις αυτούς, ότι τό βαπτιστήρι μας
Βανδώραν τον περίφημον, τον είχε για χατήρι μας
ό βασιληάς στον στόλον του άρχιεπιστολέα.
Εύχαριστούντες τό λοιπόν χι' αυτό τον βασιλέα

Από 13 εϋθυμογράφους
και 13 σκιτσογράφους
σε 13 συνέχειες

κι' άφήνοντας τ' άστεία,
τις σαχλαμάρες δηλαδή
προβαίνουμε νοργῶ ποδι,
στην άτελεότητα αυτή κι' άνόητη Ιστορία
Νά σου λοιπόν ό ένδοξος άρχιεπιστολέας,
πρός όν ό κραταιότατος του λείει βασιλεύς
(Συνέχεια εις την σελίδα 401).

... βασιλίσσα αυτή... Μαζέλιαν και ό άστυλός... Βρακίσκος ο ...

Μιὰ εὐθυμὴ ἱστοριούλα

Ὁ Πέτρος πήρε τὸ πιστόλι του, ποῦταν

● ΕΙΔΙΚΟΣ.

Μία πόλις τοῦ γλεντιοῦ

Εὐθυμο ρόλο τῆς ζωῆς των...
Ἡ Ζουάνα εἶνε μιὰ πόλις ποὺ μόνον οἱ
εὐτυχεῖς τῆς γῆς ἔχουν τὸ δικαίωμα καί...
τὰ μέσα νὰ τὴν ἐπισκεφθοῦν!

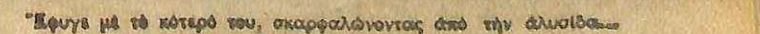
BEN. ΘΑΙΝΣΙΑΝΤΕ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΫΓΗΜΑ

για να τον ξεκολλήσουν. Πλαίι του ήταν
ο γάτος—ο 'Αστάρ... Μά ο γάτος δεν εί-
χε πνιγῆ... Γαντζωμένος κι' αὐτὸς πάνω
στὸ ξύλο — πόσες ὥρες;... Θὰ ἔθαφταν
τὸν Μπέριπτο στὸ νεκροταφεῖο τῶν ξέ-
νων χωρὶς μεγάλη φασαρία, ἀν τὸ χε-

Πιστεύεις στη μέση
ψύχῳσι;» μὲν πέταξε
κάποτε... Ἐγὼ πιστεύ-
ω... Ἡ ψυχὴ μου θὰ
πᾶν στὸν Ἀσπάρθ...
»... Τὴν σκότωσα !
»Ὅταν ἡ ἀστυνομία μ'
ἔβλεπε νὰ δῶ τὸ πτώ-

MANHATTAN A. TROIAN
IATRO
ER AYON BARBET
MANHATTAN

ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΛΑΙΕΙ!

Ένα άρθρο της περίφημης Γερμανίδος συγγραφέως Βίκι Μπλουμ.

Τό Χόλλυγουντ είνε ένα πεδίο μάχης μέσα στον παράδεισο. Δέν περνά ήμέρα πού νά μήν έχη τά τραγικά του έπεισόδια.

Οι έπιτυχίες είνε τόσες λίγες μπροστά στις καθημερινές άποτυχίες. Καί ποιός μπορεί νά μάς πη ότι κι' αυτά τά πρόσωπα πού έπιτυγχάνουν είνε πράγματι ευτυχισμένα;

Πόσοι και πόσοι άσμοι στή ζωή δέν δοξάζονται στον κινηματογράφο;

Αν ή Γκρέτα Γκάρμπο ήταν έτυχη, όπως πράγματι έπρεπε νά είνε μιά ωραία γυναίκα, δέν θά υπέφερε από μισανθρωπία και σέν θά ήταν τόσο νευρασθενική...

Πέρασα τέσσερις μήνες στο Χόλλυγουντ την έποχή που γύριζαν ένα έργο μου, τό «Γκράντ Οτέλ». Θέλησα κι' εγώ κάποτε νά παρευρεθώ σέ μιά πρόβα. Μά πλησιάζει μιά στιγμή κάποιος και μου λέει μέ σιγανή φωνή:

— Η μισ Γκάρμπο δέν έπιτρέπει σέ κανένα νά την βλέπει όταν εργάζεται... Λυπούμαι πολύ...

Γι' ευαίσθητα πού είνε τά νεύρα της! Καί τί νοσταλγικά και θλιβερά πού είνε τά μάτια της στή μοναξιά της!

Γι' ψυχή νά κρύβουνε τάχα αυτά τά μάτια;

Και ή Μαρλένε Ντήτριχ, μιά από τις ωραιότερες γυναίκες πού γνώρισα, πώς μπορεί νά είνε έτυχη έπειτα από όλα τά κοσμομπολιά πού έχουν γίνει γιγύρω της;

Κι' αυτή τρομοκρατήθηκε από τό Χόλλυγουντ. Ήν έγνωρίσα ευτυχισμένη γεμάτη ευδαιμονία στο Βερολίνο, όταν δεχότανε σπύτι της τούς γνωστούς και φίλους.

Κα' στο Χόλλυγουντ:

— Όχι, σέν θγαίνω έξω συχνά, μου είπε Εύχα, στω, δέν έχω όρεξι νά πάω τουθενά. Αλήθεια! Νοσταλγώ λιγάκι τόν τόπο μου, τό σπιτι μου. Εδώ κυττάζω τή δουλειά μου. Αλλοίμονο αν δέν είχα μαζί μου και τήν κόρη μου... Θά ήμουνα πολύ δυστυχισμένη.

Η Πόλα Νέγκρι όταν της μίλησα γιά τό Χόλλυγουντ, έστριψε απ' τήν άλλη μεριά! Γής έκανε κακό πού της μιλούσα.

Η Άννο Χάρντιγ πού είχε χτίσει ένα σπιτάκι πάνω σ' ένα λόφο, ένα έρημητήριο, μου λέει:

— Έτυχιος; Ναι... όταν πετώ και θρίσκομαι, σ' ένα από όλους και από όλα. Ο Ζέβουκε, ο «μόρτης» της Μονιάρ τρης, ή και δικαί και δέν πίνει καθόλου. Α' αυτό και ο μικρός Ιζάικου Κούπερ έχει νεύρωση.

Κι' αυτό γι' αυτούς πού πέρασαν τις πρώτες ουκολίες της έπιτυχίας και θρίσκονται ήμερα μέσα σ' ένα πραγματικό θρίαμβο και μέσα στα πλούτη.

Γότε κι νά πούμε γιά τούς άλλους, τούς άποτυχημένους;

Ήν πρώτη μέρα πού βρέθηκα στο Χόλλυγουντ και ο διευθυντής ενός στούντιο με προσκάλεσε σέ γεύμα, τόν άκουσα νά μου λέη:

Κυττάχτε αυτό τό κορίτσι πού περνά απ' έξω. Λιγιά!

— Έδώ μαθαίνει εύκολα κανείς νά καταλαβαίνει. Υπάρχουν τόσες πολλές!

— Πώς τό ξέρετε;

— Μά δέν υπάρχει τρόπος νά προστατευθούν;

— Πώς; Φιθύρισε κι' έσήκωσε τούς ώμους του. Έχουν γίνει άπειράριθμα σωματεία θρηθείας, αλλά είνε τόσοι πολλοί οί πεινασμένοι...

Χιλιάδες κόσμος περιμένει ώρα την ώρα νά τόν φωνάξουν, νά χρειασθ ή κάπου ως κομπάρσο έστω.

Κι' αυτή ή ύπομονη είνε μιά κόλασις. Πόσες και πόσες βασίλισσες πού στέ-

φανώθηκαν στίς χώρες τους ως καλλονές, δέν έπι- στοποίησαν ό τας ήρθαν στο Χόλλυ- γουντ ότι ή όμορ- φιά κοστίζει φθη- λότερα και από τις πατάτες!

Αν μπορούσα- με νά ζυγίσωμε τη μεγαγχολία και τη νοσταλγία θά βάραιναν χιλιάδες χιλιάδων τόννους.

Τό σπύτι, ή μητέ- ρα... μείνανε όλα εκεί κάτω και αυ- τές βρίσκονται μακριά σ' έναν έχθρικο ξένο τόπο σέρνοντας τά κάλλη τους στους δρόμους.

Έπειτα υπάρχουν και εκείνοι τούς οποί- ους κατέστρεψε ο όμιλων κινηματογρά- φος.

Αυτοί περνούν τή δυστυχία και τήν πεί- να τους οιωπηλά. Ευτυχείς εκείνοι πού άλλαξαν άμέσως έπάγγελμα, κι' έγιναν

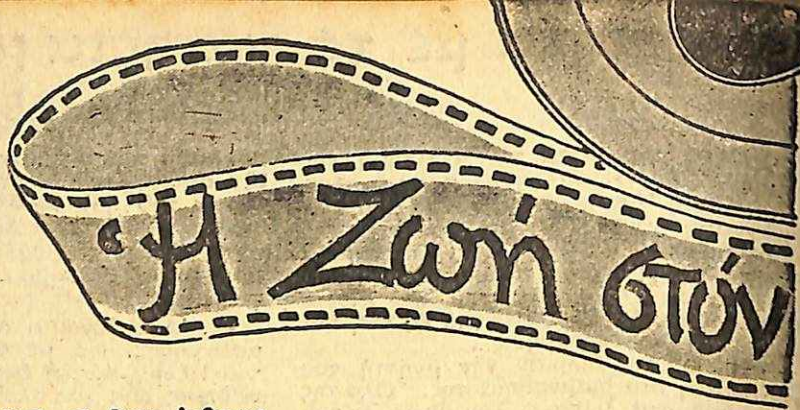
Ο διάσημος Σάρλ Μπουαγιέ και ή Κλωντε Κολμπέρ σέ μιά σκηνή της καινούργιας δημιουρ- γίας τους «Ο δικός μας κόσμος»

έστω και λουστροι γιά νά συντηρηθούν και νά μή στερηθούν τό ψωμί τους. Έ- σώθηκαν!

Γνώρισα κάποιον διάσημο τραγικοκα- μικό ήθοποιό του Χόλλυγουντ. Ο όμιλων κινηματογράφος τόν είχε έξοστρακίσει γιατί ή φωνή του δέν τόν βοηθούσε καθό- λου. Δέν θέλησε νά αναλάβη δεύτερους ρόλους. Καί από τότε προσφέρει καρα- μέλλες στους γνωστούς και άγνωστούς του και όταν τού λέτε πώς είνε ωραίες, σάς άπαντά ότι έχει πολύ έμπόρευμα απ' αυτό

Μιά χαριτωμένη οικογενειακή σκηνή της Νόρ- μας Σ' ήμερ μέ τόν άνδρα της Γ'οδίκ Τάλ- μπεργκ και τό παιδί της

και μπορεί νά σάς προμηθεύση σέ καλή τιμή.

Όλο τό Χόλλυγουντ από συμπάθεια στον παλαίμαχο της τέχνης, προμηθεύεται απ' αυτόν τις καραμέλλες του γιά νά τόν βοηθήση.

Ποιός λίγο, ποιός πολύ όσοι έχουν και κερδίζουν σήμερα χρήματα, βοηθούν εκεί- νους πού δέν έχουν, γιατί δέν ξέρουν πού γά καταντήσουν αύριο.

ΒΙΚΙ ΜΠΛΟΥΜ

Η ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΡΝΤ ΞΑΝΑ ΠΑΝΤΡΕΥΕΤΑΙ (!)

Από την έποχή πού ή μεγάλη ήθοποιός του κινηματογράφου χώρισε από τόν Ντούγκλας Φαίρμπαγκς, υιό, ή ζωή της περνούσε σ' ένα μυστήριο μοναξιάς.

Όλοι νόμισαν ότι ή Κράουφορντ είχε ά- ποτραθηχτή από μεγάλη λύπη, αλλά κα- νείς δέν ήξερε ότι ή γυναίκα αυτή γλεν- τούσε τή μοναξιά της.

Η πιο ευτυχισμένη ήμέρα γιά τήν Κρά- ουφορντ ήτανε όταν βρέθηκε μόνη, ολομό- ναχη σ' ένα δωμάτιο ξενοδοχείου και έ- νοιωσε ότι από τή στιγμή εκείνη μπορού- σε νά κοιμηθ ή όσο ήθελε, νά πάη όπου έπιθυμούσε και τέλος νά μείνη μόνη της.

— Ήταν ή ζωή μου ένα μαρτύριο μέ τόν Ντούγκλας, είπε. Έπρεπε νά πηγαί- νε εκείνος γιά δουλειά γιά νά λείψω και εγώ από τό σπύτι. Δέν μπορούσα νά κου- νήσω θήμα απ' φόβο μή τυχόν γύρευε τίποτα και δέν τώδρισκε. Ήταν ίκανός νά τά κάνει θάλασσα.

Μιά μέρα θυμήθηκε κάποιον παλιό κα- στούμι. Είχε νά τό φορέση τρία χρόνια. Τώθελε, δέν μπορούσε νά τό βρη, εγώ έ- λειπα και όταν γύρισα στο σπύτι, βρήκα τις καρέκλες, τούς καθρέφτες, τις ντου- λάπες όλα σπασμένα κι' ένα Ντούγκλας έξαγριωμένο σαν θηρίο...

Τό κοστούμι του κρεμότανε στή ντου- λάπα. Η μανία της όργης του όμως δέν τόν άφηνε νά τό δη.

Ο Ντούγκλας άγαπούσε τόν κόσμο, τις δεξιώσεις και τούς χορούς. Σ' έμένα άρεσε ή ήουσια και τό σπύτι.

Κάποτε είχαμε πάει σ' ένα χορό... Έ. πληττα. Εξ άλλου δέν μ' άρέσει ή φιλία των γυναικών. Κι' όσο έβλεπα εκείνη τή ψεύτικη έπίδειξι και τά συγχαρητήρια πού μου δίνανε, πήγαινα νά σκάσω.

Τού είπα νά φύγωμε. Φύγαμε, αλλά με πήγε σέ κάποιον άλλο χορό... Τέλος, έως τό πρωί με γύριζε μέσα στον κό- σμο.

Τήν πρώτη μέρα πού χωρίσαμε, κλει- σθηκα σ' ένα δωμάτιο τρεις μέρες, δέν ή- θελα νά τω κανένα. Σηκώσα τά χέρια μου ύψηλά, άνέπνευσα, γύρεψα νά νοιώσω β- λη τή μοναξιά

Μιά ζωή καινούργια, μιά ζωή πραγ- ματικής κυριαρχίας και έξουσίας στον ά- αυτό μου άρχισε. Διέθετα επί τέλους τόν έαυτό μου.

Διαδίδεται ότι θά παντρευθώ. Ίσως. Δέν τό ξέρω άκόμη. Έχω άκούσει πώς μέσα στήν Αφρική υπάρχει μιά φυλή πού παντρεύονται δοκιμαστικά. Τό άντρώγυ- νο συμφωνεί ν' έζησ' τρεις μήνες μαζί κι' αν ταιριαίζουν, τότε ξανασυμφωνούν γιά άλλους τρεις μήνες και ούτω καθεξής.

Θά ήθελα πολύ, πριν αποφασίσω νά βρω πάλι μ' ένα γάμο, νά δεχόταν ο άν- τρας πού θά έπαιρνα νά εφαρμόζαμε αυ- τή τή συμφωνία...

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΠΡΟΣ ΤΙΣ ΚΥΡΙΕΣ

Μιά γυναίκα του κινηματογράφου έχει ός μόνο σκοπό της ζωής της νά είνε διορ- φη γιά ν' άρέση πάντοτε, όχι μόνο σ' έναν άντρα, αλλά σέ χιλιάδες χιλιάδων κόσμο πού παρακολουθούν από τά καθίσματα των κινηματογραφικών αίθουσών τήν ό- μορφιά της.

Ας ρίξωμε λοιπόν μιά ματιά στα κα- μάρνια και στις τουαλέτες των άστέρων και άς δούμε αν υπάρχει κάτι πού μπο- ρούμε νά μάθωμε κι' εμείς.

Νά, ή Ντολορές Ντέλ Ρίο... Τη όμορ- φιά θερμή, μελαχροινή, πού διατηρεί ή γυναίκα αυτή!

Τι κάνει; Παίρνει μέλι πού περιέχει άκόμια κερί και τ' αφήνει άλειμμένο γιά δέκα λεπτά στο πόσσωπό της. Έπειτα τό καθαρίζει μέ ζεστό νερό.

Η Μάριον Νταϊβις μεταχειρίζεται τό άσπράδι του αύγου. Υπέροχο φάρμακο γιά τούς άνοιχτούς πόρους και γιά τις λιπαρές επιδερμίδες. Αυτό όμως δέν τό κάνει παρά μιά φορά κάθε δεκαπέντε μέ- ρες.

Γιά νά καθαρίξη τήν επιδερμίδα της ή Τζ'άν Μπλόντελ μεταχειρίζεται άλάτι λε- πτό του φαγόπυ άνακατωμένο με λάδι της έλλης. Κάνει ένα έλαφρό μασάζ μ' αυτό στο πρόσωπο και στον λαιμό.

Τό λάδι καθαρίζει και μαλακώνει και τό άλάτι σταθεροποιεί τήν κυκλοφορία του αίματος και άναζωογονεί τήν επιδερμίδα. Μετά απ' αυτό τό μασάζ πλένεται με χλια- ρό νερό και σαπούνι πράσινο.

Γιά νά διατηρή τρυφερά τά χέρια της ή Ειζήνη Ντούν χρησιμοποιεί μιά πάστα ά- πό πύτου και νερό.

Η Άδριανή Έίως μεταχειρίζεται γιά τά μάτια της τό κρύο τσάι.

Η Έλίζα Λάντι πούν νά θάψη τά νεί- λη της σχεδιάζει πρώτα τή φόρμα μ' ένα λεπτό κόκκινο μολυβάκι.

ΠΟΙΑ ΗΤΑΝ Η ΦΡΑΝΤΣΕΣΚΑ ΜΠΕΡΤΙΝΙ

Η Φραντσέσκα Μπερτινί, όταν ήταν άκόμια μιά θεατρινούλα σ' έναν μικρό δρα- ματικό θιασάκο, άνομαζόταν Έλενα Βι- τιάλο.

Τό 1909 όμως ή Έλενα συμπεριελήφθη στο προσωπικό της «Φίλμ Άρτε Ίταλιά- νας» και πήρε τό ψευδώνυμο Φραντσέσκα.

Η πρώην «μπουλουξού», όπως θά λέ- Μπερτινί, γαμε στή γλώσσα μας, άρχισε νά κερδι- ζη 3.000.000 λιρέττες τό χρόνο από τόν κι- νηματογράφο.

ΚΑΙ ΠΟΙΑ Η ΚΛΑΡΑ ΜΠΟΥΥ

Έφθασε στο Χόλλυγουντ 17 χρόνων, μόνη της, χωρίς συντροφιά, έκτός από τήν τόλμη της και τήν όμορφιά της.

Τά όρατάτα πόδια της, τά σπινθηρο- θόλα μάτια της και τά υπέροχα μαλλιά

της, έδωσαν τή γι- λα μέ τό σέξ άππής, πού τόσος έγινε θόρυ- βος γύρω της.

Παντρεύθη κ' ε- τρεις φορές: Τόν Ζιλμπέρ Ρολάν, τόν Βίκτωρα Φλέμ- ινγκ και τέλος τόν Ροβέρτο Σα- δάζ.

Κόποιο σκάνδα- λο μέ τή γραμμα- έα της τήν άπε- άκρυνε από τόν ινηματογράφο.

Έπέστρεψε τό λώς άλλαγμένη και μ' ένα παιδάκι.

Τώρα κάνει μιά νοικοκυριστική ζωή, ά- ποτραδηγμένη στα οικιακά αλλά και στα σπόρ.

Η Κλάρα γενήθηκε στο Μπρούκλιν στις 29 Ίουλίου 1905. Γύρισε τό πρώτο της φίλμ τό 1924.

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΟΛ ΛΟΜΠΑΡ

Η Καρόλ Λομπάρ ήταν μιά άσημη κο- ρίστα του μπαλλέτου.

Δέν ήλπιζε ποτέ της νά γίνει πρωταγω- νίστρια, έπειτα από τήν πληθώρα των γυ- ναικών πού έχουν μαζευτή στο Χόλλυ- γουντ.

Η φτώχεια τήν είχε άρκετά τυραννήσει και εκείνο τό θράδυ είχε κοιμηθ νη- στική.

Ξαφνικά, χτύπησαν στήν πόρτα της. Ή όπηρετρια του ξενοδοχείου της άνήγγειλε ότι τή ζητούσαν στο τηλέφωνο.

— Ποιός εκεί;

— Ένας άγνωστος. Δέν σάς ενδιαφέ- ρει.

— Μά ξέρετε;

— Όχι.

— Τότε; Τι θέλετε;

— Προσφέρω πέντε χιλιάδες δολάρια γιά ένα φόρεμα κι' ένα ταξιδάκι ως τήν Εύρώπη.

Η Καρόλ τάχασε γιά μιά στιγμή. Έ- πιασε τό κεφάλι της.

Η φωνή του άγνώστου έξηκολούθησε:

— Σας δίνω διορία μισή ώρα, θά σάς περιμένω στήν όδό Τσάρσελν, στή γωνία στο αυτοκίνητό μου.

Παράτησε τό άκουστικό, έτρεχε πάνω - κάτω. Τέλος, μάζεψε ό,τι μπορούσε σ' ένα θαλίσάκι, φόρεσε μιά ρόμπα γιά νά σκε- πάση έλαφρά τή γύμνια της και βγήκε στο δρόμο.

Η Καρόλ Λομπάρ χάθηκε γιά ένα μη- να από τό Χόλλυγουντ.

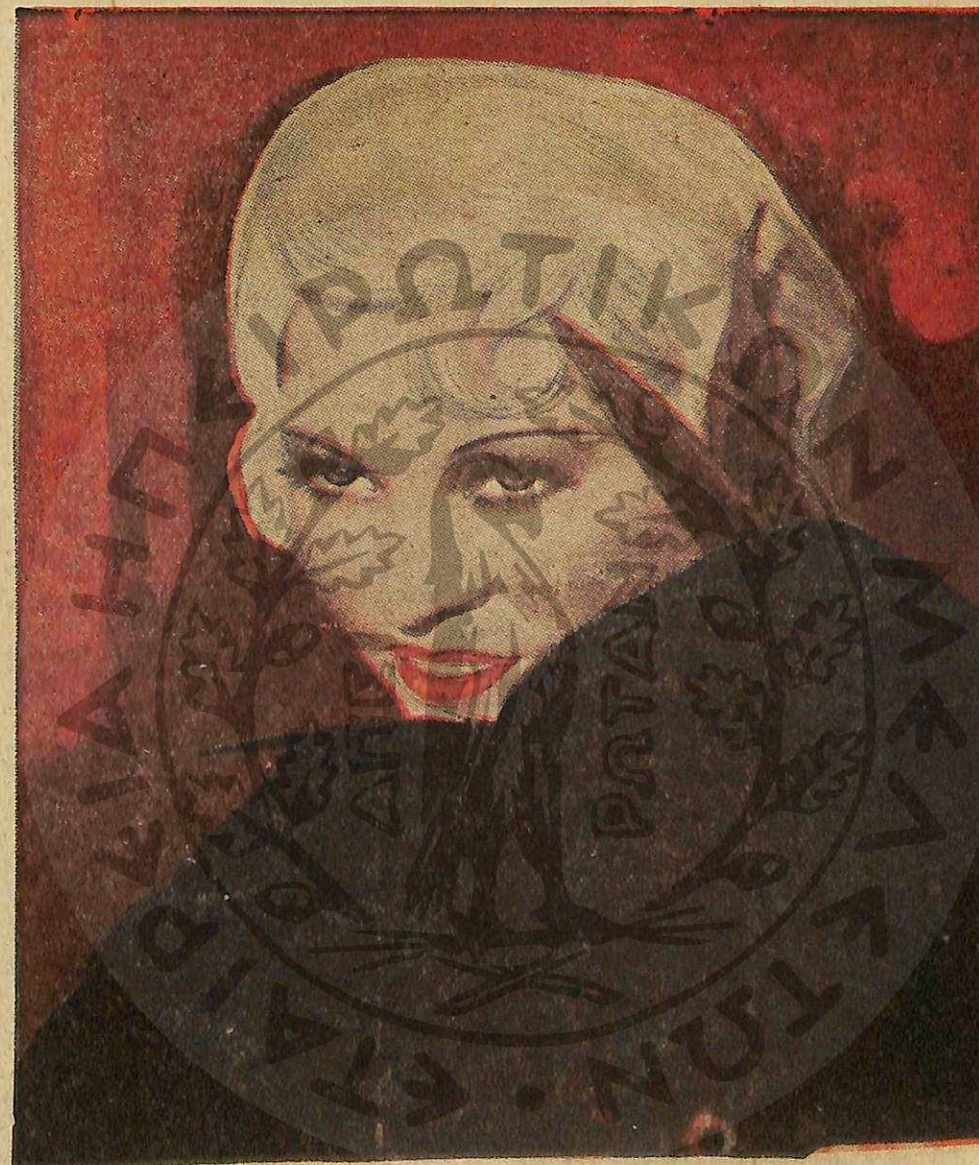
Δέν έμαθε ποτέ της τό όνομα του ά- γνώστου της φίλου. Κι' όμως έπέρασε κον- τά του στιγμές ευτυχισμένες.

ΞΕΡΕΤΕ ΟΤΙ:

— ή Μπέττυ Νταϊβις παραθερίζει...στήν Ίσπανία!

— ή Τζίντζερ Ρότζερς, ή πρωταγωνί- στρια της «Ροβέρτας», του φίλμ, πού είχε τόσο μεγάλη έπιτυχία παντού όπου έπαί- χθηκε, θά γυρίση γιά τήν «Γιουνιέβερσαλ».

«Τό άστρο του μεσονυκτίου» μέ συμπαι- κτη τόν Ουίλλιαμ Πάουελ.

Η Μόν Γουέστ, πού ζει στην Αίλινα τους φίλους της σόφνης

«Τέρπειν ἅμα καὶ διδάσκειν»

Ίστορία

ΗΤΑΝ ΚΟΜΠΟΓΙΑΝΝΙΤΗΣ Ο ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ;

Ο Ίπποκράτης, ο πατήρ της Ιατρικής, ήταν ένας πολύ παράξενος άνθρωπος. Την τέχνη του την είχε διδαχθεί από τους προφήτες «φίλοσοφους» της Αιγύπτου και τους Ιερείς της Ίσιδος και του Όσιριδος. Ήταν ένα είδος «κομπογιαννίτου», που γύριζε τις πόλεις της Ελλάδας κι' εθεράπευε τους ασθενείς. Η επίδρασις της παρουσίας του ήταν καταπληκτική και αναφέρονται περιπτώσεις που θεραπεύθηκαν αρρώστοι μόνο με την σωτήρια ακτινοβολία του! Στις πόλεις που επισκεπτόταν, η άφιξίς του ἀνγγέλλετο και τα πλήθη έβρεχαν να τον προπαντίσουν και να ζητήσουν τις συμβουλές του. Οι πλούσιοι πληρώναν πολύ ακριβά. Τον Ίπποκράτη συνόδευαν στις περιόδους του και τρείς άλλοι Ιατροί: Ο πατέρας του Θεσσαλός, ο γιός του Δράκων και ο γαμβρός του Πολύβιος. Ο περιφημός Γάλλος Ιατρός Λεών Μπατσέφ, σε μία μονογραφία που εξέδωσε τελευταία, αναφέρει, ότι ο Ίπποκράτης ζητούσε να βρή την γένεσις της Ιατρικής στις πρωτόγονες εποχές και να την ακολουθήση στις προόδους της, καθώς και να εξακριβώση τις πλανητικές σχέσεις της γής με τα άστρα. Καί, δηλαδή, όμοιο μ' αυτό που κάνουν οι Ιατροί σήμερα προσπαθώντας να θεραπεύσουν τον κακίνο με τις ήλιακές ακτίνες!

ΠΟΙΟΣ ΑΝΔΡΑΣ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΩΝΟΜΑΣΕ ΜΕΓΑΛΟΥΣ;

Η Ιστορία δώρισε «μεγάλους» τούς: Βούδδα, Κομφούκιο, Άποστολο Παύλο, Αριστοτέλη, Δάντη, Σαίξπηρ, Νεύτωνα, Αλέξανδρο, Ίωβλο και Αύγουστο Καίσαρα, Μωάμεθ και Καρολόμαγνο.

ΤΙ ΕΙΝΕ ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟΝ «ΣΙΝΙΚΟΝ ΓΕΙΧΟΣ»;

Το Μέγα Σινικόν Γείχος είνε εκείνο, όπου δεπεχώρησαν και κράτησαν την άμυνά τους πένι λίγα χρόνια οι συμμορίες των ατάκτων Κινέζων κατά τις τελευταίες μάχες των εναντίον των Ιαπωνών στην Μαντζουρία. Το περίφημο αυτό τείχος χτίστηκε για να αποτελέση ένα είδος φραγμού μεταξύ του πολιτισμού και της βαρβαρότητας. Επί 2.000 χρόνων προστατεύσε τον ελρινικό και φωτισμένο Λαό της Κίνας κατά των επιδρομών και των εισβολών των βαρβάρων. Η ίδια της κατασκευής του δεν γεννήθηκε σε μίαν εποχή σαν τη δική μας, όπου τα εισβάλλοντα στρατεύματα μπορούν να διαφύουν όρη, έρημους, θαλάσσιες μέσα σε λίγες ώρες με αεροπλάνο, αλλά σε εποχή, κατά την οποία ένας τοίχος πάχους 20 ποδών ήταν δυνατό να διαχωρίση δύο Κράτη επί χρόνια. Το τείχος είνε το μεγαλύτερο οικοδόμημα στον κόσμο. Έχει περίμετρο 1400 μιλίων και μήκος 7500 ο έλες τις διακλαδώσεις του. Έχει ύψος 25 ποδών και 25 πάχος. Είνε οικοδομημένο με θάσι από γρανίτη και το επάνω μέρος του από «όπας πλίνθους». Σε κάθε πλευρά του υπάρχουν υψηλά προπετάσματα και σε μικρές αποστάσεις υπάρχουν 25.000 τετράγωνοι πυργίσκοι, έκαστος των οποίων μπορούσε να περιλάβη 100 άνδρες. Το Μέγα Σινικόν Γείχος αρχίζει από τις ακτές της Κίτρινης Θάλασσας και φτάνει ως την Κίτρινη Έρημο «κόμπι», που βρίσκεται στις ακτές του Θιβέτ. Το τείχος διασχίζει όρη, χαράδρες, πεδιάδες, σαν φάντασμα της χαμένης δόξας ενός λαμπρού μεγάλου Λαού. Γο κατασκεύασε ο Τσιν 200 χρόνια πρό χριστού. Χρειάστηκαν 10 δόκλαρα χρόνια για το χτίσιμό του και χρησιμοποιήθηκαν 300.000 άνδρες, που δούλευαν υπό την απειλή μαστιγών!

Στατιστική

ΠΟΣΟΣ ΚΑΤΟΙΚΟΥΣ ΑΡΙΘΜΕΙ Ο ΠΛΑΝΗΤΗΣ ΤΗΣ ΜΑΣ;

Οι κάτοικοι του πλανήτη μας υπολογίζονται σε 1.900.000.000. Την ώρα που διαβάετε αυτόν τον αριθμό, ο παλλαπαστασμός συνεχίζεται, γιατί κάθε λεπτό της ώρας το σύνολο της ανθρωπότητας

ΛΑΘΟΣ...

Ο Μύωψ άχθοφόρος: Νά τον πάρω κι' αυτόν τόν μπόγο;

αφάνεται κατά 20 περίπου ψυχές. Ο παλλαπαστασμός αυτός συνεχίζεται κατά τα τελευταία χρόνια ραγδαίως, αφάνει δέ κάθε χρόνο κατά 13.000.000. Ποτέ άλλοτε η αύξηση αυτή δεν ήταν τόσο μεγάλη. Μετά 100 χρόνια, το 2035, η ανθρωπότης, αν συνεχισθ η παρούσα αναλογία αύξησης, θα αριθμεί 4.000.000.000 κατοίκους. Μετά 200 έτη 8 δισεκατομμύρια και μετά 300 10 δισεκατομμύρια. Πρόκειται περί καταπληκτικών αριθμών, που προφητεύουν μία τρομακτική τρικυμία, γιατί η γή δεν είνε απεριόριστη σε γονιμότητα.

Υγιεινή

ΠΩΣ ΠΡΟΛΑΒΑΝΕΤΑΙ Ο ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΟΣ ΙΑΡΩΤΑΣ;

Τώρα το καλοκαίρι και ιδίως κατά τις μεγάλες ζέστες, πολλοί άνθρωποι ιδρώνουν τρομερά και υποφέρουν. Και ο μὲν μέτριος ιδρώς είνε υπό πολ- λές άποψεις ωφέλιμος στον άνθρωπο. Κατά του υπερβολικού όμως ιδρώτος, που είνε και θλαβερός και εξασθενεί πολύ τον οργανισμό, πολύ ωφέλιμος είνε ο πλύσις με νερό ζεστό όσο μπορεί να το ανεχθί ο πάσχων, καθώς και ο έντριψις με κολώνια ανακατεμένη με χλιαρό νερό. Συγχρόνως πρέπει να παίρνη εσωτερικώς, κάθε δυο - τρείς ώρες, ένα μεγάλο κουτάλι από το κάτωτι φάρμακο:

Υδαρ άπεσταγμένο	150 γραμ.
Όξος άπεσταγμένο	150 >
Υδαρ βαφονέραςου	8 >
Στρόφι άπλό	30 >
Η θραπέλια πρέπει να συνεχισθί	1 — 2 μή-

νες. Αν ο καιρός είνε πολύ θερμός, ωφελούν πολ- λώ και τα ψυχρά ή χλιαρά θαλάσσια λουτρά, έννοείται άν το επιτρέπη η ήλικία του πάσχοντος και άν δεν υπάρχει άλλη αντένδειξις.

Πρακτική

ΠΩΣ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΤΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ ΑΔΙΑΒΡΟΧΑ ΚΑΙ ΠΩΣ ΑΠΟΚΤΟΥΝ ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΟΥΣ;

Όσες πηγαίνετε σε έκδρομές τών χειμώνων ή σε- σες έχετε συζυγους κυνηγούς και θέλτε τα παπού- τσια τους να μαλακώσουν και να γίνουν αδιάβρο- χα, δεν έχετε παρά να τα άλειψετε με πετρελαιο. Όσες έχετε παπούτσια ανοιχτόχρωμα, που, ή με τον καιρό ή με διαφόρους λεκέδες, έχασαν το χρώ- μα τους, ή έγιναν πόν σκοτεινόχρωμα, πάρτε μία κουταλιά γάλακτος (κουτάλι φαγητού) και μία μι- κρή κουταλιά οινόπνευματος (κουτάλι γλυκού). Με τα μίγμα αυτά βρέχετε ένα κομμάτι ύφρασις μάλλι- νο και τρίβετε τα παπούτσια σας. Θα ξαναπαρουν το αρχικό χρώμα τους.

Ηλεκτρομηχανική

ΤΙ ΕΙΝΕ ΟΙ «ΑΚΤΙΝΕΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ»;

Οι περίφημες μυστηριώδεις «Ακτίνες του Θα- νάτου» είνε μία νέα τρομακτική εφεύρεσις, που ά- νεκάλωσαν οι δρες Άρνο Μπράς και Φρίτς Λάγκε, δύο νεαροί Γερμανοί επιστήμονες. Αποτελούν ένα είδος ηλεκτρικών ακτίνων, που έχουν την ιδιότητα να διαλύουν τα άτομα με ένέργεια 2½ εκ. θόλτ. Η ακτίνα αυτή διαπερνά παχείς τοίχους από τοι- μέντο με την ίδια ευκολία με την οποία διατρύπη- τον θώρακα ενός δρεβόντ, ενός τάγκς ή ενός αερο- πλάνου. Η ακτίνα του θανάτου μπορεί να σκοτώ- ση άνθρωπο ή ζώο από απόστασι 6½ χιλιόμετρον.

Καλές Τέχνες

ΤΙ ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΟΥ ΛΟΥΞΕΜ- ΒΟΥΡΓΟΥ;

Το Μουσείο του Λουξεμβούργου στο Παρίσι είνε το μουσείο που φιλοξενεί τα έργα της «συγχρό- νου» τέχνης, έκτος από τα πρωτοποριακά. Το μου- σείο του Λουξεμβούργου ωστόσο έχει έναν μεγάλο έχθρο: τόν Λούβρο. Όταν τα έργα που περιέχει ο Λούβρος με την πάροδο του χρόνου, γίνεται η με- τάθεσις τους στο μεγάλο Μουσείο σύγκροτημα του Λούβρου. Μερικά από τα άριστουργήματα που περιέχει είνε «θέματα της θάλασσας» του Κοττέ όπου γυναίκες μανηλοφορούσες και γενειοφόροι γέροι κλαίνε έναν πνιγμένο, το «Σπίτι που ξανα- θρήθηκε», μία τραγική έπιτομή των καταστροφών του πολέμου, τόν Φορέν, τα τοπία τού Μονέ και τού Σινιάκ, ή περίφημη «δαλσική τού Ματίς», ο «Γρύγορ» τού Φριέ, οι «επαρχιακοί δρόμοι» τού Ουτρίλγλό, οι κλασσικές αναπαραστάσεις τού Ρε- νέ Μενάρ. Περιέχει ακόμη μία συλλογή γλυπτικών έργων τού 19ου αιώνας και τού 20ού, μεταξύ των οποίων βρίσκονται και τα περιφημότερα έργα τού Ροντέν και Μπουρντέλ.

Αστρονομία

ΤΙΙΑ ΔΙΑΦΟΡΑ ΩΡΑΣ ΥΠΑΡΧΕΙ ΜΕΤΑΞΥ Α- ΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΠΟΛΕΩΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ;

Είνε γνωστό, ότι η ώρα διαφέρει σε κάθε τό- πο. Όταν π.χ. διαβάσετε σε μίαν εφημερίδα ή σε ένα τηλεγράφημα «χρηματιστήριον Η. Υόρκης,

ώρα 4 μ.μ., στο Παρίσι ή ώρα είνε 9.05' μ.μ. και στος «Αθήνας 1.25' μ.μ., στην Άλεξάνδρεια ή ώρα είνε 1.50' μ.μ., στο Βερολίνο 3.51 μ.μ., στην Κωνσταντινούπολι 1.47 μ.μ., στο Λονδίνο 11.36' μ.μ., στην Μόσχα 2.21 μ.μ., στον Παναμά 6.38 μ.μ., στην Ρώμη 0.51 μ.μ., στην Βιέννη 0.51 μ.μ. και στην Τεχεράνη 3.16 μ.μ.

Ίατρική

ΕΠΙΔΡΟΥΝ ΤΑ ΛΑΧΑΝΙΚΑ ΣΤΟΝ ΧΑΡΑΚΤΗ- ΡΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ;

Τα διάφορα λαχανικά επιδρουν διαφορετικώς στον χαρακτήρα τού ανθρώπου. Οι γιατροί παραθέ- γονται ότι το καρότο κάνει τον χαρακτήρα ήσιο και ευχάριστο, μάλιστα στο Βισού, την περίφημη Ιαματική πηγή της Γαλλίας, που πηγαίνει οι οι- πογονόδιακοι και οι δυσθυμοι, ή χρήση του είνε πολύ διαδεδομένη. Όσοι έχουν δυστροπο, χαρα- κτήρα πρέπει να τρώνε πολλά καρότα. Το σπα- νάκι επιδρά επί της... τεμπελιάς. Αν δεν έχουν όρεξι για άρσας και είνε νωθροί πρέπει να τρώ- σουν σπανάκι. Η φακή φέρνει απογοήτευσι και αποθάρρυνσι και σ' εκείνους που κάμουν κατάχρησι τούς φέρνει άπνία και εοϊάτες. Τα φρέσκα φα- σόλια αναπτύσσουν τα καλλιτεχνικά ένστικτα και φέρνουν τρυφερές σκέψεις. Επίσης και τα σέσκου- λα, όχι όμως και τα αέλινα, που φέρνουν μεγαλο- λία. Τα ξερά φασόλια αυξάνουν την όρεξι για δου- λειά. Η πατάτα εξασφαλίζει την πνευματική γα- λήνη.

ΠΟΣΟΥΣ ΧΤΥΠΟΥΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑΧΗ Η ΑΝ- ΘΡΩΠΙΝΗ ΚΑΡΔΙΑ;

Ένας όγιος άνθρωπος πρέπει να έχη 70 — 88 παλμούς το λεπτό. Άλλά οι παλμοί διαφέρουν ά- ναλογως της ήλικίας: Κατά την γέννησι οι χτύποι είνε περίπου 130 Τόν πρώτο χρόνο 120 Τόν τρίτο χρόνο 90 Τόν έβδομο χρόνο 85 Σ την παιδική ήλικία 80 Σ την έφηβική ήλικία 75 Σ τα γεράματα 65

ΤΙ ΕΙΝΕ Η ΝΟΣΟΣ ΤΟΥ ΚΑΙΣΣΟΝ;

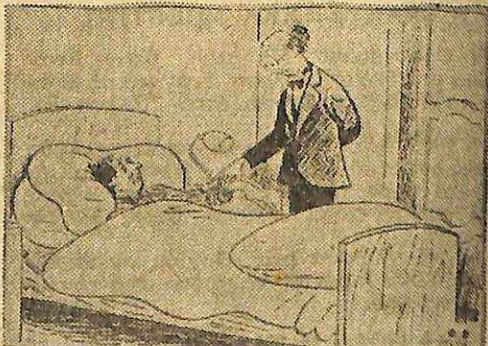
Νόσος τού Καισσόν είνε ή κατάσταση που προκα- λείται από την Ισχυρή πίεσι επί τού αίματος σ' έ- ναν όπτη που βρίσκεται στα βάθη της θάλασσας. Όταν ο όπτης δεν αντισταθί κατά της πιέσεως των ρευμάτων μετακινούμενος το αίμα αρχίζει να συ- κεντρώνεται σε θρόμβους και σιγά - σιγά πνίγει τον άνθρωπο ή τού επιφέρει παράλυσι όλων των ά- κρων. Σήμερα χάρις στον μηχανικόν Μπίδες που έφευρε ένα ειδικό σκάφανδρο ή νόσος τού Καισσόν κατά τόν μάλλον και ήττον ποσοθείται.

Λαογραφία

ΓΙΑΤΙ ΤΟΝ ΜΑΪΟ ΔΕΝ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΓΑΜΟΙ;

Είνε σ' όλους γνωστόν ότι τόν Μάιον δεν γίνεται κανένας γάμος. Το έθιμο αυτό δεν τόν έχουν μόνο οι Έλληνες αλλά και πολλοί ευρωπαϊκοί λαοί. Από ποδ προήλθε όμως αυτή ή πρόληψις; Μερικοί δια- τείνονται ότι άπορη ή ύφηρε ή Άγία Μαρία (1) της οποίας γιορτάζεται ή μνήμη τόν Μάιο και ή ποιένας οι νυμφευόμενοι θα τα θρών κακά και μαύρα! Άλλοι πάλι ισχυρίζονται ότι κατά τόν μήνα αυτόν τελούν — θεωρωδώς μάλλον — τούς γάμους των και τα όποιονητικά τετράποδα, πρην- μα που προσβάλλει τήν ανθρωπίνη αξιοπρέπεια. Την άληθινή όμως έξηγησι της δεισιδαιμονίας αυτής μας την δίνει ή θρησκεία των αρχαίων Ρωμαίων. Κατά τόν μήνα Μάιο οι Ρωμαίοι πανηγύριζαν τήν «Λεμουράλις», γιορτές δηλαδή τελούμενες προς τι- μήν καταχθονίων δαιμόνων. Γι' αυτό και οι μέρες τού Μαΐου έθεωρούντο άποφρόδες και δυσόιστοι και άπαγορεύοντο οι γάμοι για να μην θγούν ά- τυχοι!

ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

— Έλπίζετε, γιατρέ μου, ότι θα έγκα- ταλείψω γρήγορα τόν κρεβάτι;

— Φαντάζομαι... πολύ γρήγορα, εάν έ- εξακολουθήση ο μεγάλος πυρετός που έ- χεις.

"Αχ, αύτοί οι... άνδρες!

Μιά μοντέρνα ρωσική ιστοριούλα

Ο δικηγόρος Μίσκιν, ένας ήλικιωμέ- νος κύριος, έκκλεσε μέσα στο Ιδιαίτερο γραφείο του τήν δακτυλογράφο Νανώ Ραντιόννοβα να τού φέρη κάποια χαρ- τιά.

Μόλις ή Νανώ μπήκε μέσα, τότε για πρώτη φορά στη ζωή του ο Μίσκιν είδε, πώς ή δακτυλογράφος του ήταν εξαιρε- τικά όμοια και ντυμένη κατά τρόπο πολ- λώ προκλητικό.

Για πρώτη φορά διέκρινε τή δροσερό- τητα τού προσώπου της, τή λάμψι των ματιών της, τή κατάλευκα μπράτσα της, τόν σφιγηνλό της γενικά κορμάκι, που μόλις είχε αρχίσει να φορμάρεται.

Όλα αυτά τόν ανάγκασαν να τής πη- με φωνή τρυφερή:

— Δεν κουράζεσαι πολύ Νανόσκα; Πα- ραδουλεύεις εδώ μέσα!

— Μά πληρώνομαι...

— Να, αλλά κουράζεσαι... Τό στήθος σου, παραδείγματος χάριν, καθώς σκού- θεις στη μηχανή...

— Δεν καταλαβαίνω την παραμικρή κούρασι!

Και ύστερα, εξακολούθησε ο Μίσκιν στον ίδιο τόνο, ή μπλούζα σου είνε πολύ λεπτή και μπορεί να κρυώσης... Τά μπρά- τσα σου είνε σχεδόν έξω...

Η Νανόσκα-έτσι την έλεγαν χαϊδευ- τικά—δεν έμίλησε, αλλά κοκκίνησε.

— Φαίνεται πώς θάχης φλόγα μέσα σου, έπρόσθεσε ο Μίσκιν. Είμαι περίεργος να δώ!

Και λέγοντας αυτά, τής έπιασε τόν μπρά- τσο τόσο σφιχτά, ώστε να τήν πονέση!...

— Άχι, έκαμε ή Νανώ. Άφήστε μου τόν χέρι! Δέ ντρεπόσαστε!...

Με μία άπότομη κίνησι, τού ξεφύγε, έ- θγηκε άπ' τόν Ιδιαίτερο γραφείο και φο- ρώντας τόν παλτό της, έφυγε θιαστική.

Η Νανώ τράβηξε κατ' εϋθειαν στο γρα- φείο τού δικηγόρου Γιαζιντίτσκωφ. Τού έ- ιστόρησε τόν περιστατικό σχεδόν με δά- κρυα στα μάτια.

— Καί τώρα, τί θέλετε να κάνωμε; τήν ρώτησε εκείνος.

— Μήνυσσι!

— Πολύ ευχαρίστως, αλλά πρέπει να δώ τα τραύματα που σάς έπροξένησε ο συνάδελφός μου Μίσκιν.

— Δέ μου έπροξένησε τραύματα! Με ταίμησε μόνο, αλλά τόσο δυνατά, που μου άφησε μία μελανιά στο χέρι!

— Πάντως πρέπει να τή δώ τή μελα- νιά!

Και ή Νανώ, χωρίς να χάση καιρό, έ- θγαλε τόν παλτό της.

— Νά, όρίστε!

Ο Γιαζιντίτσκωφ τής έπιασε τόν χέρι. Άλλά μπροστά στην προκλητική όμορ- φιά τής Νανόσκας, δέ μπόρεσε να κρα- τηθί! Τήν ταίμησε κι' αυτός!

★
«Έξω φρενών, ή Νανώ έφυγε κι' από κεί. Μόλις θγηκε στο δρόμο, έσκέφθηκε:

— Τί κουτή που είμαι! Πηγαίνω στους δικηγόρους γι' αυτή τή δουλειά! Πρέπει να πάω σ' ένα γιατρό, να τού δείξω τή μωλωπίσματα αυτά και να κάνη και τή σχετική πιστοποίηση!

Επήγε, λοιπόν, στο γιατρό Ντουγιάν- κο. Άλλά κι' αυτός τής επανέλαβε τή δια- κει και χειρότερα!

Τρίτη τοιμπία!

— Τέλος πάντων, έσκέφθηκε κλαίγον- τας τώρα, οι άνδρες είνε σωστά τέρατα. Πρέπει να πάω σε μία εφημερίδα, να τή πώ όλα και να τούς ρεζιλέψω αύριο πρωί-πρωί.

Χωρίς να χάση καιρό, έπήγε σ' ένα γνωστό της συντάκτη.

Μόλις τήν είδε αυτός τήν υποδέχθηκε χαρούμενος. Κι' όταν τού εξιστόρησε τή παθήματά της, εφώνασε:

— Όρίστε έπιστήμονες, στους όποιους έμπιστεύομαστε τις γυναίκες μας, τή κο- ρίσαια μας!... Για να δώ, Νανόσκα παιδί μου!...

Η Νανώ έθγαλε τόν παλτό της και φυ- σικά επανελήθη ή ίδια ιστορία! Ο συν- τάκτης μάλιστα έσκυψε να φύληση τής με- λανιές, αλλά πριν προφθάση, έδέχθηκε έ- να σκαμπίλι από τήν άπελπισμένη πιά Νανόσκα!...

★

Η Νανώ έπήγε σπίτι της κι' έπεσε σ' ένα ντιβάνι: Έκλαψε μόνη της αρκετή ώρα ως που στο τέλος έσκέφθηκε:

— Θα πάω έδω δίπλα, στον κύριο Σνε- μόνωφ, τόν φοιτητή της κτηνιατρικής, να τού πώ τόν καυμό μου! Αυτός είνε κα- λώ παιδί. Δέν πιστεύω να μου κάμη τή ίδια!

Μόλις ο Σνεμόνωφ τήν είδε να μπαί- νη στο δωμάτιο, έσηκώθηκε άπ' τόν θρόνο τής ζωολογίας άπάνω στο όποιο ήταν σκυμμένος.

— Πώς ήταν αυτό, Νανόσκα;

— Ήρθα έτσι, να σάς δώ!

— Θέλετε να σάς προσφέρω ένα τσάι;

— Όχι, ευχαριστώ!

Σε λίγο ή Νανώ τού εξιστόρησε τή πα- θήματά της!

— Παληανθρώποι, Νανόσκα!... Κτήνη!

— Δέ θέλετε να δήτε τις μελανιές, που

Και ή Νανώ έσηκώσε τόν μανίκι της.

— Δέν είνε και σπουδαία πράγματτα, εί- πε ο Σνεμόνωφ. Θέλετε να σάς θάλω καμιά κομπρέσσα;

— Όχι, ευχαριστώ.

— Κατεβάστε γρήγορα τόν μανίκι σας, γιατί μπάζει τόν παράθυρο!... Μπορεί ν' αρπάξετε κανένα συνάχι!...

Η Νανώ εδάγκωσε τή χείλη της από πείσμα και σε λίγο έλεγε:

— Ξέρετε, με τοιμήσανε κι' έδω στο πόδι, να, κοντά στο γόνατο!

— Μπά! Τά κτήνη!

— Δέ θέλετε να δήτε τήν τοιμπία στο πόδι;

— Δέ θαρίσαστε!... Χρειάζεται τόση διαδικασία γι' αυτό τόν πράγματτα! Πρέπει να κατεβάσετε τήν κάλτσα σας!...

Και ο Σνεμόνωφ ξανάσκυψε στη ζωο- λογία του!

Η Νανώ δάγκωσε άλλη μία φορά τή χείλη της, με πού πολλή δύναμι τώρα και άμέσως κατόπιν έλεγε:

— Καληνύχτα σας, κύριε Σνεμόνωφ!

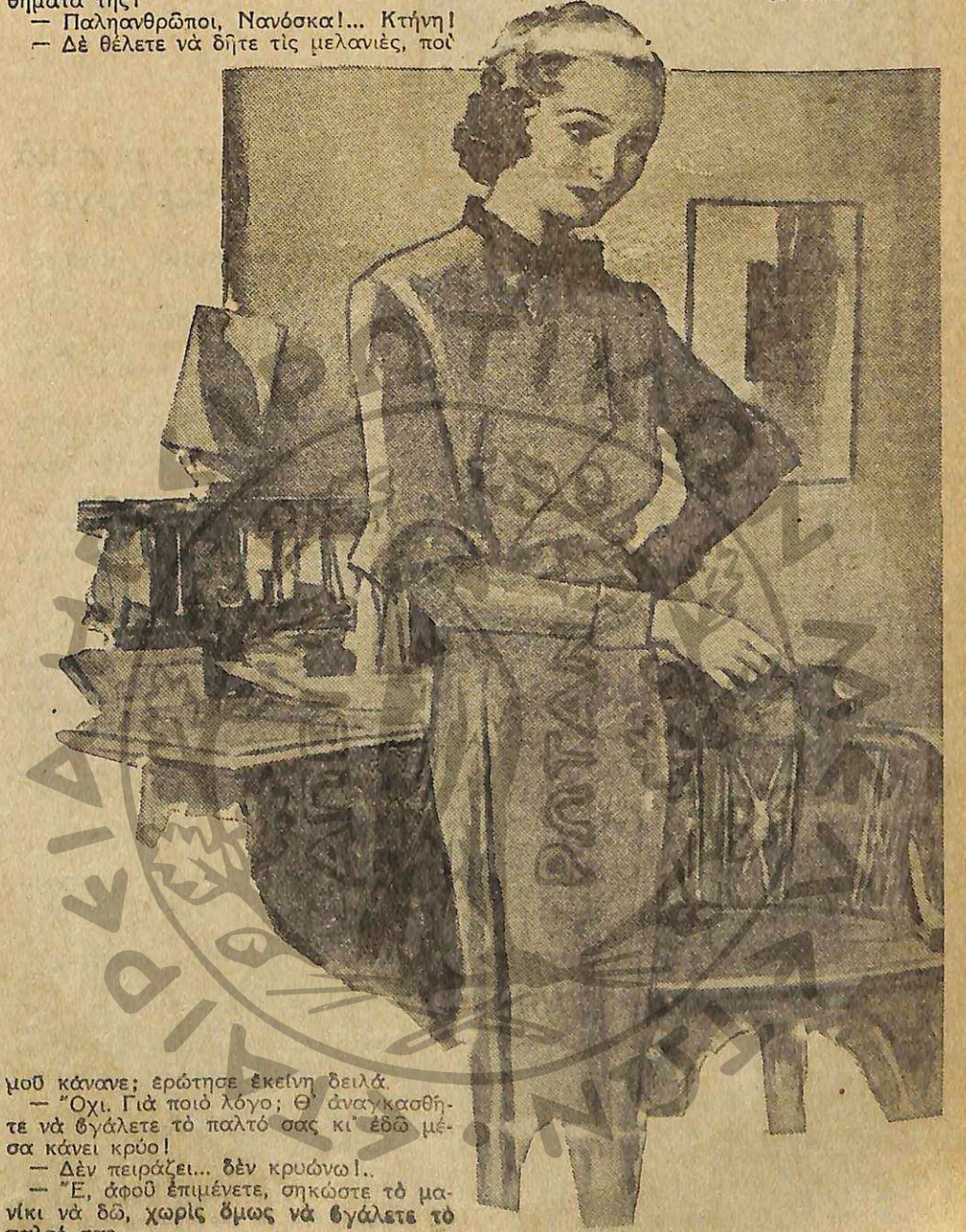
— Φεύγετε; Στό καλό και τόν νού σας τώρα που θά φεύγετε, να μὴν κρυώσετε, γιατί είν' άργά!

Η Νανώ έφυγε κλείνοντας με δύναμι πίσω της τήν πόρτα.

Κι' όταν έδηγχε έξω στο δρόμο, αρχί- σε να κλαίη με λυγυγές φιδυρίζοντας:

— Όλοι οι άντρες είνε κτήνη, αλλά ο Σνεμόνωφ τούς περνάει όλους!

Α. ΑΒΕΡΤΣΕΝΚΟ

Η δακτυλογράφος ήταν εξαιρετικά όμορη

Πώς κηδεύουν στη Νέα Γουϊνέα

Λαογραφικά
περίεργα

Οι Ιθαγενείς της Νέας Γουϊνέας, αντίθετα από ό,τι γίνεται σ' όλον τον κόσμο, δεν θρηνούν όταν πεθάνει κανένας δικός τους, αλλά όργιζονται. Τοποθετούν τον νεκρό στον τοίχο της καλύβας, τον καθίζουν πάνω σ' έναν κορμό δέντρου και τον στερεώνουν από τα πλάγια με ψηλά κλαδιά δέντρων. Κατόπιν ειδοποιούν όλους τους συγγενείς και φίλους του νεκρού, οι οποίοι φτάνουν σε λίγο μένεα πνέοντες κατά του συγγενούς και φίλου των, ο οποίος έτσι α-στοργα τους εγκαταλείπει.

Η ΣΥΖΥΓΙΚΗ... ΑΒΡΟΤΗΣ

Όταν μαζευτούν όλοι, η χήρα του νεκρού προχωρεί κοντά του και του λέει αυτά τα λόγια:

— Λοιπόν, με εγκαταλείπεις, θλίβε;... Δεν θέλεις να ζήσης πιά μαζί μου; ... Ποιά είναι η αιτία που σ' έκανε να αποφασίσω αυτό το πράγμα;... Δεν ήμουν πάντα καλή, άφοσιωμένη και πιστή σύζυγος;... Δεν σου έδωσα όσα παιδιά μου ζητήσες και όσα έπεθύμησες;... Το ρούχι σου, τα ψάρια σου, το φαί σου, δεν σου τα έμαγειρεύα πάντοτε καλά; Έχεις τίποτα που να με κατηγορήσης και να δικαιολογήσης αυτό που μου κάνεις;... Τίποτε... τίποτε... Τότε, δειλέ... γιατί φεύγεις και με εγκαταλείπεις;... Άλλά όχι... δεν θα μείνης ατιμώρητος γι' αυτή τη διαγωγή σου...»

Λέγοντας τα τελευταία λόγια, η χήρα αρχίζει να ξυλοκοπεί το πτώμα μέχρις ότου πέση αναίσθητη σχεδόν από την κούραση.

ΚΑΙ Η ΠΑΙΔΙΚΗ... ΣΤΟΡΓΗ

Τους παραχωρεί την θέσι της στα παιδιά της. Εκείνα αφού πρώτα ρωτήσουν το νεκρό γιατί φεύγει και τα εγκαταλείπει, κι αφού ύμνησουν τις παιδικές αρετές τους και την υπακοή που του είχαν, αρχί-

ζουν κι' αυτά να τον χτυπούν και να τον ύβριζουν. Μετά από τα παιδιά του μακαρίτη ακολουθούν οι διάφοροι συγγενείς και κατόπιν οι φίλοι του. Όλοι αυτοί αρχίζουν με επιπλήξεις έναντιον του και τελειώνουν με ύβρεις, ραπίσματα και γροθιές.

Όταν δηλ αυτή η διαδικασία τελειώσει, τοποθετούν το πτώμα κατά γης, το πλένουν με άφθονο νερό και το θάβουν εις ενός μέτρου βάθος.

Κάθε μέρα κατά την ώρα του γεύματος η γυναίκα του ρυγιάει πάνω στον τάφο του κόκκους ρυζιού και ένα κύπελλο από ένα είδος έγχωριου κρασιού...

Η ΣΕΙΡΑ ΤΗΣ...ΜΑΜΑΣ

Αν το πρόσωπο που πέθανε είναι η μητέρα της οικογενείας, δεν αλλάζουν καθόλου τα πράγματα. Μόνο τα πρόσωπα της περιέργης αυτής ιεροτελεστίας αλλάζουν. Αντι, δηλαδή, των φίλων και συγγενών του άνδρος, μαζεύνονται οι φίλες και οι συγγενείς της συζύγου.

ΚΑΛΥΒΕΣ — ΜΑΥΣΩΛΕΙΑ

Όταν ο χώρος της καλύβας γεμίσει και δεν έπαρκει πιά για τον ένταφιασμό άλλων προσώπων της οικογενείας — γιατί οι νεκροί θάβονται μέσα στην ίδια την καλύβα που κατοικεί η οικογένεια τους — τότε την κατεδαφίζουν, ρίχνοντας τους τοίχους προς τα μέσα. Πάνω ύστερα σ' αυτούς κτίζουν την νέα τους κατοικία. Στο δάπεδο της νέας αυτής καλύβας θάβουν εν συνεχεία τους νέους νεκρούς του σπιτιού, ως που εν έλλειψει χώρου για το θάλαμο των νεκρών την εγκαταλείπουν και την γκρεμίζουν κι' αυτήν κατά τον ίδιο τρόπο, για να χτίσουν πάνω στα χαλασματά της την νέα καλύβα. Έτσι όλες οι καλύβες σιμμερα είναι χτισμένες σε ύψος πέντε ή έξη μέτρων για να άνεθούν

θε πάντως σ' αυτές οι κατοικίες τους μεταχειρίζονται σκάλα.

Κάτω από το δάπεδο της πανύψηλης αυτής καλύβας, αναπαύονται, όπως είναι ευνόητο, τέσσαρες ή πέντε γενεές προγόνων.

ΖΑΝ ΖΙΣΓΛ

Πάντοτα

Ο ΚΟΛΟΜΒΟΣ

Σε κάποιο θιόβλο που έγραψε από τον Ιστορικό Ζιγκάντες είκοσι χρόνια μετά το θάνατο του Χριστόφορου Κολόμβου, παίρνομε την κάτωθι πληροφορία:

Ότι το πρόσωπο του Κολομβού ήταν γεμάτο από φακίδες.

ΠΟΣΑ ΑΣΓΕΡΙΑ ΔΕΝ ΒΛΕΠΟΜΕ

Οι αστρολόγοι του κόσμου συμφώνησαν σ' ένα πολύ σπουδαίο ζήτημα.

Έκαναν έναν υπολογισμό και μας είπαν ότι σε κάθε αστείο που βλέπομε, αναλογούν άλλα 50.000 αστερία, που δεν μπορούμε να δούμε με γυμνό οφθαλμό.

ΠΩΣ ΚΑΤΑΠΑΥΕΙ Η ΤΡΙΚΥΜΙΑ

Είνε αποδεδειγμένο ότι η ταραγμένη θάλασσα μπορεί εύκολάτα να ήρεμη-η, όταν της ρίξωμε λάδι.

Ο αέρας γλυστράει και δεν κατορθώνει να ανασηκώσει τα νερά.

Οι έφευρτάι λοιπόν επιμένουν να κλέβουν στη θάλασσα λάδι για να μη έχουμε πιά ποτέ στις θάλασσες τρικυμίες.

★

ΔΙΑ ΤΟΝ ΦΟΒΟΝ ΤΩΝ ΜΙΚΡΟΒΙΩΝ

— Τι προφυλάξεις παίρνεις κατά των μικροβίων;

— Πρώτ' απ' όλα, θράζω το νερό!

— Κι' έπειτα;

— Κατόπιν το διυλίζω.

— Μπράβο. Κι' έπειτα;

— Κι' έπειτα πινό...κρασί!

ΚΑΛΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

Η θεία: Και δεν μου λές, Μιμίκια, ήσυνα φρόνιμο και ευγενικό κορίτσι σήμερα το πρωί στην εκκλησία;

Η Μιμίκια: Ναι, βέβαια. Κάποιος μου έφερε μπροστά μου ένα δίσκο με λεπτά και του είπα: «Όχι, ευχαριστώ».

ΑΦΕΛΕΙΑΙ

Ο νεαρός έρωτευμένος: Δεν συνάντησες ποτέ στη ζωή σου έναν άνθρωπο, που και μόνο το αντίκρυσμά του να σε κάνει να αισθανθής ρίγη σε όλο σου το κορμί;

Η άθωα μικρή (μετά σκέψιν): Ναι, κάποτε, όταν είχα πιάει στον...όδοντοίατρό!

ΤΑ ΦΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Άπαντοχή

Μ' ένα τραγουδι ανάγλυφο στα χείλη, σαρκαστικό, θλιμμένο, όπως συνήθως, ακαρτεράει τον ήλιο ν' ανατείλη, στη γη εκτοξεύοντας πυρές αχτίδες πλήθους σε μαχαίριες στο άδυνο μου στήθος.

Μ' έχουν κυκλώσει οι έγνωτες κι' οι άγνωστες μανιασμένοι ακράτητοι λαοί, που έναρκαώθηκαν εντός τους οι Έρινες. Χασκογελεί τριγύρω μου η ζωή, καθώς η νύχτα η αστροφόρα άνθρωρελ.

Διψώ. Και θάχω πυρετό φριχτό, θαρρώ. Μά περιμένο τη στιγμή που θα ξεράση ένας μεγάλος καταρράκτης το νερό. Τότες... θα σκόφω, δηλ αγαλιάζοντας την Πλάση, και με τρελή χαρά, θα πιώ, θα πιώ, θ' πιώ...

ΤΕΥΚΡΟΣ ΑΝΘΙΑΣ

(Από τη νέα του συλλογή: «Διψασμένοι στην άβυσσο»)

Πρωτότυπο ελληνικό μυθιστόρημα του κ. Ι.Ι. Κανελλή-Σισύφου

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΓΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Νίκος Άστέρης, ένας νέος και πλούσιος άρχιτέκτων της Αθήνας, τρεις μήνες τώρα άρραβωνισμένος με την Κάκια Ρανίδου — του γνωστού έμπορου της οδού Αλόλου — νοιώθει με τρόμο ότι η ώρα μνηστή του δεν τον άγαθιά. Ίσως γιατί αγαπά άλλον...

Ο Νίκος, τρελλά έρωτευμένος με την Κάκια λυσά, το πάθος τον τυφλώνει. Και ύστερα από μια θίαση σκηνη με την άρραβωνιαστική του, όπου την ύβριζει φεύγει και αναγγέλλει στον πατέρα της ότι διαλύει τους άρραβώνιας. Ο κ. Ρανίδης νοιώθει ότι είναι χαμένος. Αυτός ο γάμος ήταν η μόνη του έλπίδα να αποφυγή την πτώχευση, διότι ο πατέρας του Νίκου του κατέχει γραμμάτια και τώρα που διαλύεται ο άρραβών του παιδιού του, θα το διαμαρτυρήση. Ο πατέρας της Κάκίας της εκθέτει την τραγική του κατάσταση, την ικετεύει να θυσιασθή για να τον σώση από την καταστροφή, άπε τη χρεωκοπία, από την άτιμωσι. Η Κάκια—ήρωικα και γενναία κορίτσι!—θυσιάζεται και δέχεται να παντρευτή το Νίκο...

Ο πατέρας της συγκινημένος γονατίζει έμπρός της, τραυλίζει:

— Συχώρησε με! Παιδί μου! Σε πούλησα! Γότε η Κάκια γράφει στο Γιώργο μια σπαρακτική έπιστολή, όπου τον άποχαίρετά για πάντα, δίχως να του άποκαλύπτει την αιτία του σκληρού χωρισμού...

Και τώρα που δε θα ξαναδθί ποτέ τον γλυκό της αγαπημένο, τον θυμάται! Τον είχε γνωρίσει πρό διετίας στον Παρνασσό, όπου παρεβήριζε. Λεγόταν Γιώργος Μαράς, φοιτητής της νομικής, γιός του κ. Μαρά, πτωχού καθηγητού. Η Κάκια σχετιώθηκε γρήγορα με τον νεαρό φοιτητή, έγινε συνάμα και στενή φίληνδά της αδελφής του Νότα. Ο Γιώργος δεν μπόρεσε να άντισταθί στην παρθενική όμορφιά της Κάκίας...

Την αγαπά!

Κι' έπειδή δεν τολμά να της έξιμολογήθι τον έρωτά του, άποκαλύπτει το γλυκό και θανάσιμο μυστικό του στην Κάκια ή αδελφή του ή Νότα. Η Κάκια δέχεται την άγνη άγάπη του...

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Και να τον έξυπνησε έπι τέλους — χωρίς να υποπτεύεται διόλου, ότι στον ύπνο του γι' αυτόν έργαζόταν ή ευτυχία της γής...

Η Νότα τον εκύτταζε λοξά, σαν άγοθος του άγγελος...

Ήταν κάτωχρος...

Η άυπνία της νύχτας του είχε σκάψει τα μάτια, σαν σπηλαία.

Η αδελφή του τον έρώτησε:

— Θά πιής γάλα;

Σβυσμένα, της άποκριθήκε:

— Όχι...

— Γιατί;...

— Δε θέλω...

Εκείνη τον έλυπήθηκε:

— Ντύσου γρήγορα, γιατί τώρα θαρθ...

— Ποιός;

— Η μνηστή σου, παληόπαιδο! Ποιός άλλος;

Και ή ίδια ή Νότα μετάνοισε για την άπεραντη χαρά που του μετάργγιζε στο αίμα έτσι αλφινίδα, χωρίς προετοιμασία, χωρίς προφύλαξη.

(Άλλοίμονο!)

Είμαστε τόσο εύθραστοι οι άνθρωποι, ώστε και ή μεγάλη χαρά μας σκοτώνει, όπως άπαράλλακτα και ή μεγάλη λύπη...

Ο Γιώργος κλονίσθηκε σύγκορμος, λές και κατάσθηθα τον είχε χτυπήσει το άστροπελέκι.

Τρομερός στη θέα, έφέλλιαν:

— Νότα, τί θέλεις να πής;

Αυτή του έχασογέλασε γλυκά, όπως έρεει μόνο ή αδελφή να μειδιά στον άδελφό της.

Και του είπε:

— Έλα, ύπναρά!

— Τι;

— Ένθ κοιμώσουν, της τά είπα θα λαι!

— Νότα!

— Σε άγαθιά. Την άγαθιάς. Γιατί, λοιπόν, να ύποφέρετε; Ύπήρχε κανένας λόγος;

— Νότα, τί έκαμες;

— Τι έκαμα; Έκαμα την ευτυχία και των δύο σας. Έάν αυτό είναι κακή πράξις, έκαμα κι' εγώ στη ζωή μου μια κακή πράξι, τί να γίνη...

Τότε αυτός, πεθαίνοντας από ήδονή και φρίκη, τη ρώτησε:

— Και εκείνη;

— Εκείνη;

— Εκείνη τί είπε;

Η Νότα εκάτάλαθε ότι στην άπάντησι της έκρεμόταν ή ζωή ή ο θάνατος του άγαπημένου της αδελφού.

Και έτρόμαξε για την έντασι αυτής της άγάτης, που είχε το θάθος του μνημάτος...

Έσπευσε να τον καθησυχάση:

— Η δεσποινίς Ρανίδου, τρελλόπαιδό μου, είναι πιό έρωτευμένη από σένα. Έάν σου την άγαθιάς, αυτή σε λατρεύει!

— Άλήθεια;

— Θα σου το πη και μόνη της. Θα το άκούσης από το ίδιο της το στόμα. Γιατί έμεις τα κορίτσια, όταν αγαπούμε άλλη θινά, αφήνομε κατά μέρος τη ντροπή. Το λέμε καθαρά και έάστερα: ά γ α π ω!

Όλη ή ζωή της γυναικας εινε ή άγάπη, τίποτε άλλο. Ο άντρας αγαπά για να ζή.

Η γυναίκα ζή για ν' αγαπά. Σε σάς ο έρωας είναι μόνο μέσον. Ένθ σε μάς είναι σκοπός...

Έγέλασε για τη φιλοσοφία της.

Έξακολούθησε — ένθ ο Γιώργος την εκύτταζε χαύνος, όπως άτενίζει ο μελοθάνατος, ο δεμενός στον πάσσαλο της εκτελέσεως, το άπροσδόκητο έγγραφο της χάριτος:

— Λοιπόν, τί κάθεσαι; Έρχεται! Μη θέλεις να σε πετύχθι σε τέτοια χάλια, από το κρεβάτι; Φκιαζού!

Μ' ένα πήδημα γιγαντιαίας χαράς, ο Γιώργος τινάχτηκε όρθιος, στερεός τώρα στα πόδια του σαν θράχος.

Και έφώναξε:

— Το γάλα μου!

Η Νότα τον εκύτταζε τρισευτυχισμένη και πονηρή:

— Μά...καλά! Έσού δεν είχες όρεξι για γάλα!

Έπεσε στα γόνατά της, ύψωσε τα χέρια του ειδωλολατρικά και της είπε:

— Νότα μου, είσαι ένας άγγελος!

— Έλα! Άσε τα θεατρίνικα. Σου λέω, μόλις προλαβαίνεις.

— Άδελφούλα μου!

— Έρχεται!

...

Όταν έτοιμάσθηκε ο Γιώργος στην έντέλεια, αποφάσισε μαζί με τη Νότα να μιν περιμένουν τη «δεσποινίδα Ρανίδου» — παράξενο, αλλά τώρα, που την είχε θετικά κερδίσει γι' άρραβωνιαστικά του, δεν την έλεγε Κάκια!...

Το νύατι άς το εξηγήσουν οι ψυχολόγοι του έρωτος.

Έπήγαν να τη θρούν στο δικό της σπίτι. Τώρα ο Γιώργος δεν αισθανόταν πιά δειλία.

Τούναντιον, άνυπομονούσε να τη θρψι, να την πλημμυρίση με τόσα λόγια άγάτης, που να την καταποντίση μέσα στη φλογερή στοργή του...

Όσο όμως έπλησίαζαν σπίτι της, ο έρωτευμένος μας τάχανε.

Τόν άφηνε το θάρρος του...

Και αναγκάσθηκε ή Νότα να τον τραθήξει από το μπράτσο, σχεδόν με το στανιό, λέγοντάς του:

— Άγάπες μουθελες; Περπάτα τώρα...

Βρήκαν την Κάκια καθισμένη σε μια πολυθρόνα, κάτω από ένα αιώνόβιο πεύκο.

Έβαζε τα γοβάκια της άργά, με άκούσια φιλαρέσκεια ώραίοι κοριτσιού άποθαύμαζε τη χυτή της κνήμη...

Έκανε ένα κρύο άρκετά τσουχτερό, το χινόπωρο και πάλι έθροναζόταν στην όρεινή αυτή έκτασι της γής.

Μόλις τους είδε, δεν έταράχτηκε καθόλου.

Σηκώθηκε με άγιο μειδίαμα. Και ένθ τα μάτια της όλα — όλα! — ήταν χαρισμένα στο νέο, που πλάι της έτρεμε θανάσιμα, έπεσε στην άγκαλιά της Νότας.

Μια λέξις διέφυγε από τα κόκκινα χείλη της, μια λέξις θεία, πιό άποκαλυπτική από τακτική έξιμολόγησι, μια λέξις που τα άμολόγησε πλέον όλα:

— Άδελφούλα!

Η Νότα έρριξε ένα βαρυσήμαντο βλέμα στον Γιώργο, που ήθελε θέβαια να πη:

«— Δε σου τάλεγα, θλάκα μου;»

Έπειτα τα δυο κορίτσια έφιλήθηκαν

Μεγάλος χορός στο σπίτι του κ. Άστέρη.

Η γυναίκα με το σπαθί

Μία θαλασσινή ιστορία

Ο πατέρας της, ο πειρατής Μπομπόρδας, δεν είχε άλλη αγάπη απ' αυτήν. Δεκαεφτά χρόνια πριν, είχε κι αυτός αγαπήσει τρελλά μία κρεολή, την Τερέζα.

Έκανε μαζί της τους γάμους του, κι όταν, δέκα μέρες μετά την ένωσή τους, γύρισε στις θάλασσες που κούρευε, πήρε μαζί του στο καράβι του, και τη γυναίκα του.

Ένας γέρο-πειρατής, που ο Μπομπόρδας τον αγαπούσε και τον σεβότανε, του είχε πη τότ:

— Καπετάνιε, οι γυναίκες είναι για τὰ σπίτια, δεν είναι για τὰ καράβια.

— Άλλ' ο αρχιπειρατής, που αγαπούσε τρελλά την κρεολή του, τον διέκοψε:

— Έμένανε τὸ σπίτι μου, γέρο, είναι τὸ καράβι μου.

Ο γέρο-πειρατής έκουνησε τὸ κεφάλι του χωρίς νὰ πη τίποτα.

Και δὲν ἔπεσε ἔξω στοὺς φόβους του.

Ο σύντροφος τοῦ καπετάνιου του, ὁ πειρατής Τρομάρας — τὸ πραγματικό του ὄνομα εἶχε λησμονηθῇ, κι' ὅλοι πιά τὸν ἤξεραν μὲ τὸ παροτσούκλι αὐτό, πού τοῦ

τῶχανε δώσει γιὰ τὴν ἀγριότητά του — εὐθύς ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα πού εἶδε τὴν κρεολή στὸ καράβι, ἐνοιῶσε ἕναν ἀγριο, τυφλὸ πόθο νὰ φουντώνη μέσα του.

Ο Μπομπόρδας στὴν ἀρχὴ δὲν ἀκατάλαβε τίποτα.

— Ήτανε τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη σαράντα χρόνων καὶ γιὰ πρώτη φορὰ εἶχε ἀγαπήσει.

Κι' ἡ κρεολή ἦταν μονάχα δεκαοχτώ.

Τὴν ἐλάτρευε! Ριχνόταν στὶς πιδ ριψοκίνδυνες περιπέτειες γιὰ νάχη ἔπειτα τὴν εὐχαρίστησι νὰ ρίχνη μπροστὰ στὰ πόδια τῆς χούφτες τὰ χρυσαφικά καὶ τὰ πολύτιμα πετράδια λεία ἀπ' τὰ καράβια πού κούρευε.

Κι' ἡ Τερέζα τὸν ἀγκάλιαζε καὶ τὸν φιλοῦσε καὶ τὸν ἐγμίμιζε ἀγάπη...

Όταν ἀπέκτησε τὸ κοριτσάκι του, ὁ Μπομπόρδας, νόμιζε πῶς ἦταν ὁ πιὸ εὖ-

τυχισμένος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου.

Καί, μέσα στὴν εὐτυχία του, δὲν ἐπρόσεξε πῶς ἡ Τερέζα δὲν ἦταν πιά, σὰν ἄλ- λοτε, θερμὴ σ' αὐτόν.

Ο Τρομάρας κατὶ θάξερε γι' αὐτό.

Ψηλός, σφιγγοδεμένος, εἰκοσιεσσάρων χρόνων μοναχά, κατῶρθωσε νὰ ἐξηγήσῃ μὲ τὰ νειάτα του καὶ μὲ τὴν ἀγρία παλ- ληκαριά του — ἕνα τυφλὸ πάθος στὴν καρδιά τῆς κρεολῆς.

Κι' ἕνα θρόνυ, πού οἱ περισσότεροι πει- ραταὶ κοιμῶνταν μαυισμένοι, ἡ Τερέζα ἄ- φησε κρυφὰ τὴν καμπίνα τοῦ ἀρχιπειρα- τοῦ — ὅπου ὁ Μπομπόρδας κοιμῶταν, κι' ἡ μικρούλα του ἡ κόρη ἀνάσαινε ἀπαλά στὴν κούνια τῆς — κι' ἀκολούθησε τὸν Τρομάρα.

Όταν ἐξύπνησε τὴν ἄλλη μέρα, ὁ ἀρ- χιπειρατής τοῦ κάκου ἀναζήτησε τὴ γυ- ναίκα του.

Οἱ δύο φυγάδες εἶχαν γίνει ἀφαν- τοι.

Ο Μπομπόρδας δὲν ἔζοῦσε πιά παρὰ γιὰ τὴν κόρη του.

Τὴν ἔλεγε Τερέζα, γιὰ νὰ τοῦ θυμίζη τὴν παλιά του ἀγάπη.

Κι' ὅσο μεγάλωνε ἡ κόρη τοῦ ἀρχιπει- ρατοῦ, γινόταν ἡ ἴδια ἡ μητέρα τῆς ἡ κρεολῆς.

Εἶχε τὴν ὁμορφιά τῆς, μὰ εἶχε καὶ τὸν ἀδάμαστο χαρακτήρα τοῦ πατέρα τῆς.

Όλοι μέσα στὸ πειρατικό καράβι τὴν ἐλάτρευαν.

Ντυνόταν, ἀπὸ μικρὴ, ἀνδρικά.

Καί, δεκαεφτά χρόνων πιά, μὲ τὴν πει- ρατικὴ φορεσιά, μὲ τὸ πλατὺ σπαθί στὸ πλευρό, δὲν θὰ τὴν ἐξεχώριζε κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἄλλους κουρσάρους.

Μιά μέρα, πού εἶχαν ἀράξει σ' ἕνα ἀ- πόμερο νησί τοῦ Τροπικοῦ, ἡ Τερέζα θῆ- κε μόνη τῆς ἔξω. Ἀπὸ τὸ καράβι δὲν τὴν εἶχε ἀκολουθήσει κανεὶς.

Ἡ πειρατοπούλα περπατοῦσε στὴν ἀμ- μούδια, χαϊρόμενη τ' ἀνοιξιότικα μύρα.

Ξάφνου, ἕνας ἡλιοκαμένος ἀντρας θῆκε ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ δάσος.

Ξαφνιάστηκε πού τὸν εἶδε, κι' ἔφερε τὸ χέρι στὸ σπαθί.

Ἐπειτα, βλέποντάς τὴν μονάχη, προ- χώρησε πρὸς τὸ μέρος τῆς.

Ήταν κι' αὐτὸς ντυμένος ὅπως ὅλοι οἱ πειραταί.

— Τερέζα! φώναξε ἄθελά του.

— Ἡ κόρη ξαφνιάστηκε.

— Πῶς ξέρεις, τ' ὄνομά μου; τὸν ρώ- τησε. Ποιὸς εἶσαι ἐσύ;

Τὰ μάτια τοῦ ἀγνώστου ἀστράψανε.

— Εἶσαι ὁμορφὴ σὰν τὴ μητέρα σου! τῆς εἶπε.

Καί πλησιάζοντάς τὴν ἔκαμε νὰ τὴν ἀ- γκαλιάσῃ καὶ νὰ τὴ φιλήσῃ.

Μὲ μίαν ἀστραπιαία κίνησι, ἡ Τερέζα γύμνωσε τὸ σπαθί τῆς.

Ο ἀγνώστος ἀναγκάστηκε νὰ κάμῃ τὸ ἴδιο. Στὴν ἀρχὴ, νόμιζε πῶς μποροῦσε νὰ τὴν ἀφοπλίσῃ μ' ἕνα χτύπημα. Μὰ εἶδε σὲ λίγο πῶς εἶχε νὰ κάμῃ μ' ἕναν ἰσχυρὸν ἀντίπαλο.

Τὰ σπαθιά ἀστραφτοκοποῦσαν στὸν ἀ- νοιξιότικο ἥλιο. Σὲ μιά στιγμὴ πηχτὸ αἷ- μα πήδησε ἀπ' τὸ λαιμὸ τοῦ ἀγνώστου πού, χτυπημένος θαρεια, σωριάστηκε νε- κρός στὴν ἀμμο τῆς ἀκρογιαλίας.

Ἡ Τερέζα ἔβαλε τὸ σπαθί τῆς στὴ θήκη κι' ἐγύρισε στὸ καράβι. Διηγήθηκε στὸν πατέρα τῆς τὴν παράξενη συνάντησί τῆς.

Ο Μπομπόρδας, πού τὴν ἀκούγε χλω- μός, πήδησε ἀμέσως σὲ μιά θάρκα καὶ λάμνοντας ὁ ἴδιος κουπὶ, θῆκε σὲ λίγο στ' ἀκρογιαλί.

Βρῆκε τὸ πτώμα καὶ στάθηκε ἀπὸ πᾶ- νω του μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα.

— Ο Τρομάρας! φημίσει. Ὑπάρχει θεὸς σ' αὐτὴ τὴ γῆ!

ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ.

Ο πρώτος πού πήρε τὴ γαϊδάρα ἦταν ὁ Νικολιάς. Μόλις τὴν πήρε σπῆτι τοῦ, διέταξε ἀμέσως τὴ μάνα του νὰ τὴν πᾶη στὸ παχνί, γιὰ νὰ φάη «κριθάρ».

— Δὶν ἔχ' σταλιά μυαλὸ στοῦ τσιρθε- λου σ', κακόσουρε! τοῦ εἶπε ἡ κυρὰ Μολόχα, κουνώντας τὸ κεφάλι τῆς. Ἰσὺ, θρὲ χαϊθάν', θὰ ταῖζ'ς τὸν γαϊδάρου, πού θὰ κάν' τὴν δ'λειὰ τ'ς οἱ ἄλλοι;

— Μὰ, καλὲ μάνα, θὰ τοὺν ἔχου κι' ἰ- γώ...

— Πάψι, ζουντόβουλο, πού δὶν ξέρ'ς τί πᾶει νὰ πῇ οἰκονομία! Ἀρῆσι νὰ τοὺν ταῖζουνε οἱ ἄλλοι. Ἀλλοῦσι, ἂν δὶν φᾶη τοὺς μέρες τὴν ὀδομάδα πού θὰ τοὺν ἔ- χουμι μίεις, δὶν πρόκειται νὰ ψουφῇς. Τοῦ γαϊδοῦρ' ἀντέχ' στὴν πείναι!...

— Σὰν καλὰ τοῦ σκέφτηκες, οὐρὲ μά- να, εἶπε ὁ Νικολιάς πού θῆκε τὴ συμ- βουλή τῆς κυρὰ Μολόχας σωστὴ. Γιατὶ νὰ τοὺν ταῖζου ἰγώ, ἀφοῦ μπορῶ νὰ κά- νου τὴν δ'λειὰ μ' χουρὶς κανίνα ἔξουδο!

Τὴν σκέψι ὅμως πού ἔκανε ὁ Νικολιάς, τὴν κάνανε κι' ὁ Θύμιος μὲ τὸ Χαμπάρη. Κι' αὐτοί, γιὰ νὰ μὴν πιαστοῦν «κουροῖ- λουκαίνουρι»...

— Τὴν παίρνου ἰγώ, εἶπε ὁ Θύμιος.

— Κι' ἰγώ τὴν θέλου, ἐπενέθη ὁ Νικο- λιάς.

— Βαστάτε, τοὺς διέκοψε ὁ Χαμπάρης. Ὅπου τὴν θέλετι ἰσέις, τὴν θέλου κι' ἰ- γώ. Ἰπειδὴς ὅμως, μιά κι' εἶμαστε πα- ρέγια, πρέπ' νὰ οὐφεληθοῦμ' ὅλ', σκέφτη- κα κάτ' ἄλλου καλλιτέρου. Πιντακόσιες δραχμοῦλες δὶν ἔχ' κανεὶς ἀπὸ τοῦ λόγου μας μαζί τ'...

— Καλὰ λῖεσι οὐ Χαμπάρ'ς, εἶπαν οἱ ἄλλοι. Ἰφτοῦνο δὶν τοῦ εἶχαμε σκι- φτῇ... Λοιπὸν τί νὰ κάνουμ' οὐρὲ Χαμπάρ', γιὰ νὰ μὴ χάσουμ' τὸν κιλεποῦρ';

— Μείνι τι σουχ', ἀπάντησε ὁ Χαμπάρης. Ἰγὼ θῆκα τοὺν τρόπο. Θὰ ἀγουρά- σουμ' τὴν γαϊδάρα ριφνίζοντας...

— Κι ποιὸς ἀπού τοὺς τρεῖς θὰ τὴν ἰέχ';

— Θὰ τὴν ἔχουμ' κι' οἱ τρεῖς, ἐξήγησε ὁ Χαμπάρης. Τὴν μῖνια μέρα ἰγώ, τὴν ἄλλη ὁ Νικολιάς, τὴν τρίτῃ οὐ Θύμιος κι μὲ- τὰ πάλ' ἰγώ.

— Μπράβου! φωνάξανε οἱ ἄλλοι. Δὺο ἐνθουσιασμένοι. Ἰφτοῦνο εἶνε τοῦ καλλι- τέρου ἀπ' ὅλα. Πᾶμε γρήγορις νὰ τὴν πάρουμι, μπᾶς κι' προυλάθ' κανένας ἄλ- λους...

Οἱ τρεῖς φίλοι ἀγοράσανε τὴν γαϊδάρα καὶ ἐκεκίνησαν ἀμέσως γιὰ τὸ χωριὸ τους.

Χωρὶς νὰ χάσῃ καθόλου καιρὸ, ὁ Νι- κολιάς τράβηξε κατευθεῖαν γιὰ τοὺν κα- φενέ.

Μόλις τὸν εἶδαν ὁ Χαμπάρης μὲ τὸν Θύ- μιο, τοῦ φωνάξανε νὰ κάτῃ στὸ τραπέζι τους.

— Ἀμ' γιὰ σὰς ἱρχόμουνα, εἶπε ὁ Νι- κολιάς. Πρέπ' ἡ ὑπόθεσις τοῦ γαϊδάρ' νὰ πᾶρ' ἰένα τέλους. Τρεῖς νοματέσι δὶν μποροῦμι νὰ ἔχουμι ἰένα ζουντάνο. Πρέπ' νὰ τοῦ κανουνίσουμ' τοῦ ζήτημ'. Ἰγὼ δέ- χουμι νὰ μοῦ δώσιτι τίς ἱκατόν οὐγδόνα δραχμοῦλες πού ἔδουκα κι νὰ σὰς τοὺν χαρίσου...

— Ἀμ' κι' ἰγώ, ἀμὰ πάρου τὰ λιφτά μ',

— Πᾶς νὰ σὰς δώσ'ς τὰ λιφτά μ', εἶπε ὁ

Νικολιάς. Πᾶς νὰ σὰς δώσ'ς τὰ λιφτά μ',

— Πᾶς νὰ σὰς δώσ'ς τὰ λιφτά μ',

— γιὰ βαστάτι, ρε πιδία, τοὺς διέκοψε ὁ Χαμπάρης, σὰν πολλὲς μπαρούφες κου- θινιάσι. Ἰφόσουν τοὺν γαϊδάρου τοὺν ἀγουράσουμ' σινταϊρικῶς, δὶν μπορεῖ ἰέτο' εὐκόουλα νὰ διαλυθῇ ἡ ἱταρία μας...

— Ἰγὼ δὶν ξέρου τί τῆς, ἐπέμεινε ὁ Νι- κολιάς. Θέλου τὰ λιφτά μ' γιὰτὶ ἄλλοιὼς θὰ ἀπουτανῶ στοὺν κύρ νοματάρχ' γιὰ νὰρ' τοῦ δικηο μ'...

— Κι' ἰγὼ τὸν ἴδιου, εἶπε ὁ Θύμιος. Γιὰ χατῆρι τοῦ Χαμπάρ' δὶν θὰ χάσου ἱκατόν οὐγδόνα δραχμοῦλις!...

— Ὡσι ἱπιμένιτι ἀκόμ'; ρώτησε ὁ Χα- μπάρης.

— Κι βέβια, ἀπάντησαν οἱ ἄλλοι. Δὺο μὲ μιά φωνή.

— Τότῃς, μιτὰ χαρὰς νὰ πᾶμ' στοὺν κύρ νομουτάρχ'. Κι ἰγὼ θέλου νὰ ἑικα- χάρσι ἱφτοῦν' ἡ ὑπόθεσις!...

— Τί συμβαίν' οὐρὲ ξόανα, κι' ἡρθατι πάλ' νὰ μὴ ἱνουχλήσετ'; ρώτησε ὁ κύρ νοματάρχης τοὺς τρεῖς...συνεταίρους, μόλις τοὺς εἶδε ἀπὸ μακρυὰ.

— Κύρ νοματάρχ' μ', ἱφτό κι' ἱφτό, εἶπε ὁ Νικολιάς καὶ ἀνέπτυνε στὸν ἀρχη- γὸ τῆς ἐξουσίας ὅλη τὴν αἰτία τῆς διαφο- ρᾶς τους. Θέλου νὰ μοῦ δώκ'ν τὰ λιφτά μ', συνέχισε κι νὰ πᾶρ'ν τοῦ ψουφίμ', νὰ τοῦ τρίβῃ στὴν κασιδά τ'ς...

— Κι' ἰγὼ τοῦ παραδάκι μ' θέλου. ἐ- πρόσθεσε ὁ Θύμιος.

— Ἀμ' κι' ἰγὼ τοῦ ἴδιου ζητάου, εἶπε κι' ὁ Χαμπάρης.

— Οὐρὲ, γιὰ βαστάτι! φώναξε ἀγριε- μένος ὁ κύρ νοματάρχης. Κι τοῦ γαϊδα- ρου ποιὸς θὰ τοὺν πᾶρ';

— Ἰγὼ δὶν τοὺν θέλου, εἶπαν κι' δι τρεῖς...συνεταίροι μὲ μιά φωνή.

Ο κύρ νοματάρχης θῆκε σὲ πολὺ δύσκολη θέσι. Πρῶτῃ φορὰ καθ' ὅλην τὴν «ἀστυνομικήν τ' σταδιοδουρμίαν», τοῦ παρουσιαζόταν μιά τέτοια «πολυπλόου- κους» διαφορὰ.

— Βρὲ πιδία, εἶπε, ἀφοῦ σκέφτηκε κάμ- ποσο, ἄς δώκ' οὐ ἕνας τοῦ χρήμα στοὺς ἄλλους δύο γιὰ νὰ λῆξ' ἱφτοῦνη ἡ ὑ- πόθεσις...

Κανένας ὅμως ἀπὸ τοὺς τρεῖς συνεταί- ρους δὲν συμφωνοῦσε νὰ πᾶρῃ τὸ «ψου- φίμ', πού θὰ ἤθελε μιά «ἀλουνιά» κρι- θάρι γιὰ νὰ συνέλθῃ.

— Τότῃς, θὰ γίν' κάτ' ἄλλου, ἀπεφάν- θη ὁ κύρ νοματάρχης καὶ διέταξε τοῦ Τσαρουχόπροκα νὰ πλησιάσῃ.

— Εἰς τὰς διαταγὰς σ' κύρ νοματάρχ' μ' εἶπε ὁ «γυνναίους δικανέυς» παίρνοντας στάσι προσοχῆς.

— Τρέχα γρήγορις νὰ φέρ'ς τοὺν γαϊδάρου ἰδῶ, τοὺν διέταξε ὁ κύρ νομα- τάρχης.

Ἐπειτα ἀπὸ δέκα λεπτὰ ὁ Τσαρουχό- προκάς γύρισε τρεῶντας τὸν γαϊδάρου

— Ἰσὺ, θρὲ χαϊθάν' θὰ ταῖζ'ς τοῦ γαϊδάρου;

δου, δὲν δίνανε στὸ «κιλεποῦρ'» οὔτε μιά χούφτα κριθάρ.

Τὴν πρώτη ὀδομάδα ἡ γαϊδάρα κατὰ- φερνε νὰ σέρνῃ τὰ πόδια τῆς. Ὅταν μπῆ- κε ὅμως ἡ δευτέρη, δὲν εἶχε κουράγιο νὰ κουνήσῃ οὔτε τ' αὐτιά τῆς!

— Καλὲ μάνα, τί θὰ κάνουμ' τώρα μὲ τοὺν γαϊδάρου; ρώτησε ὁ Νικολιάς τὴν κυρὰ Μολόχα. Καθὼς γλιέπ'ς, δὶν ἔχ' κουράγιο νὰ κ'νῇσ' οὔτε τὰ αὐτιά τ'...

— Ἀμ' βέβια, τέτοιου ψουφίμ' πού πῇ- γατι κι' ἀγουράσατι, τί ἤθελις νὰ κάν'; Νὰ πᾶς νὰ τοὺς τοῦ δώσ'ς γρήγορις κι νὰ τ'ς πῇς νὰ σοῦ δώσ'ν τὰ λιφτά πού ἔδουκις, πῖσου. Ἀς τοὺν πᾶρ'ν ἱφτοῦνι οἱ δύο κι' ἄς τοὺς τρίβ'ν στὴν κασιδά τ'ς. Δὶν θὰ οἱ πᾶσ'ν ἰένα κουροῖδου ἱφτοῦνα τὰ χαϊθάνια!...

Χωρὶς νὰ χάσῃ καθόλου καιρὸ, ὁ Νι- κολιάς τράβηξε κατευθεῖαν γιὰ τοὺν κα- φενέ.

Μόλις τὸν εἶδαν ὁ Χαμπάρης μὲ τὸν Θύ- μιο, τοῦ φωνάξανε νὰ κάτῃ στὸ τραπέζι τους.

— Ἀμ' γιὰ σὰς ἱρχόμουνα, εἶπε ὁ Νι- κολιάς. Πρέπ' ἡ ὑπόθεσις τοῦ γαϊδάρ' νὰ πᾶρ' ἰένα τέλους. Τρεῖς νοματέσι δὶν μποροῦμι νὰ ἔχουμι ἰένα ζουντάνο. Πρέπ' νὰ τοῦ κανουνίσουμ' τοῦ ζήτημ'. Ἰγὼ δέ- χουμι νὰ μοῦ δώσιτι τίς ἱκατόν οὐγδόνα δραχμοῦλες πού ἔδουκα κι νὰ σὰς τοὺν χαρίσου...

— Ἀμ' κι' ἰγώ, ἀμὰ πάρου τὰ λιφτά μ',

— Πᾶς νὰ σὰς δώσ'ς τὰ λιφτά μ', εἶπε ὁ

Νικολιάς. Πᾶς νὰ σὰς δώσ'ς τὰ λιφτά μ',

— Πᾶς νὰ σὰς δώσ'ς τὰ λιφτά μ',

Τὰ σπαθιά ἀστραφτοκοποῦσαν στὸν ἀνοιξιότικο ἥλιο...

Κόσμοι χωρίς τέλος

Η έπιστήμη για όλους

Εδώ και κάμποσους μήνες, στα έργα-στάσια του Κόρνιγκ-Γκλάς, κοντά στη Νέα Υόρκη, δυο χιλιάδες θεατές είχαν παρακολουθήσει το χύσιμο εικόνας τόνων γυαλιού σ' ένα γιγαντιαίο καλούπι. Το γυαλί αυτό θα έχη διάμετρο 5 μ. και θα χρησιμοποιηθεί για κάτοπτρο του μεγαλύτερου αστρονομικού τηλεσκοπίου που έχουν επιχειρήσει ως τώρα οι άνθρωποι να κατασκευάσουν. Το λυκόσμιμο του γυαλιού είναι η πρώτη διαδικασία. Απαιτούνται κατά-πιν μήνες ολόκληροι για να κρυώσει και να πήξει το μίγμα, ώστε να μη σχηματιστεί ούτε η παραμικρή φυσαλίδα ή το παραμικρό σκάσιμο μέσα στη μάζα του, οπότε η δουλειά πρέπει να ξαναρχιστεί. Υστερα το κάτοπτρο θα κατεργασθεί ομοίμορφα με μίαν ακρίβεια ενός πεντακτισιο-χιλιοστού του εκατοστομέτρου. Γι' αυτό οι δοκιμές γίνονται σ' ένα θάλαμο με σταθερή θερμοκρασία, για να μη γίνεται συστολή και διαστολή. Οι ειδικοί λένε ότι χρειάζονται αρκετά χρόνια για την τελειοποίηση του κατόπτρου των 5 μ.

ΙΛΙΓΠΙΩΔΕΙΣ ΑΡΙΘΜΟΙ

Μά γιατί μιιά τέτοια δαπάνη για τηλε-σκόπιο που δά στοιχίζει δυο εκατομμύρια αγγλικές λίρες (ένα δισεκατομμύριο δραχ-μές); Απλούστατα, γιατί το μεγαλύτερο σημερινό τηλεσκόπιο, που έχει στη διάθε-σί της η έπιστήμη, με διάμετρο 2,5 μ. δέν είναι τόσο δυνατό για την εξερεύνηση του σύμπαντος. Το νέο αστρονομικό εργαστήριο δά δά διαστάσεις, θα μπορεί να βλέπει σε διπλή απόσταση τα νεφελώματα, που μερικά απ' αυτά είναι σε απόστασεις με ι-λιγγιώδεις αριθμούς. Για να λάβετε μιιά ιδέα της απόστασης αυτής, αρκεί να πούμε ότι το φώς που διατρέχει 186.000 μίλια το δευτερόλεπτο, χρειάστηκε φεύ-γοντας από τα νεφελώματα αυτά ένα εκα-τομμύριο χρόνια κι' έφτασε στον πλανήτη μας την εποχή που πρωτοφάνηκε το αν-θρώπινο γένος!

Το παλιό τηλεσκόπιο των 2 1/2 μ., στο βρος Βίλσον, κατόρθωσε να άνακεί ύψη περί τά 75 εκατομμύρια σπειροειδή νε-φελώματα, άόρατα με κατόπιν μάσα. Κά-θε νεφελώμα, όπως δά έχετε ίσως άκού-σει, είναι ένα τεράστιο πλανητικό σύστη-μα με χιλιάδες εκατομμύρια άστρα και σε έκταση πολλών χιλιάδων έτών φωτός (έτος φωτός είναι η απόσταση που διατρέ-χει το φώς σ' ένα χρόνο), δηλαδή περί τά 12 εκατομμύρια εκατομμυρίων χιλιόμε-τρα.

Κι' ο δικός μας ο Γαλαξίας είναι σπει-ροειδές νεφελώμα με 100 χιλιάδες εκατομ-μύρια άστρα. Και μολοντί ο Γαλαξίας φαίνεται και με το γυμνό μάτι, έν τούτοις έρρίσκεται σε απόσταση 30.000 έτών φω-τός από τον δικό μας ήλιο.

Ο ΧΑΡΤΗΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

Μερικά χρόνια πριν, οι άστρονόμοι, με τις περιορισμένες σχετικά άκόμεν γνώ-σεις, όταν έσχεδιάζαν εικόνες του σύμ-παντος, έβαζαν τον "Ήλιο, τη Γη, τη Σε-λίμη και γύρω τ' άλλα άστρα. Τώρα ύ-μως, όπως βλέπετε και στην εικόνα μας, το πρόνομιο αυτό δέν τώχει το δικό μας πλανητικό σύστημα. Η εικόνα παριστάνει μερικά νεφελώματα, που φαίνονται από έναν άλλο πλανήτη... δηλαδή ένα κομμά-τι σύμπαντος. Που νάνε η Γη ή ο "Ήλιος;

Κάθε άστρο (όχι πλανήτης) παράγει φώς και θερμότητα. Ξοδεύοντας την ύλη που το άποτελεί. Όλα ύμως τά άστρα δέν είναι φυσικά τά ίδια. Άλλα είναι μεγά-λα, όγκώδη, πολύ φωτεινά και μικρού εί-δικού θάρους και άλλα με άμυδρο φώς και μεγάλου είδικού θάρους. Τά άστρα έ-ξελίσσονται καθώς καίνονται, κι' έχουν έ-πομένως διαφόρους σταθμούς εξέλιξης.

Για να διανύση ύμως ένα άστρο ύλες αύ-τες τις θαυμίδες, χρειάζονται εκατομμύ-ρια εκατομμυρίων έτών. Η αντίθετη θεω-ρία από αυτήν, της συνεχούς δηλαδή έξα-πλώσεως της ύλης στο διάστημα και της εξέλιξης, ύποστηρίζει ότι το σύμπαν δι-αδοχικώς συστέλλεται και διαστέλλεται. Άλλοιώς δέν εξηγείται ο σχηματισμός του συστήματος των πλανητών που τριγυρί-ζουν τον ήλιο μας.

Η πιο πιθανή ύπόθεση είναι ότι, μερι-κά... δισεκατομμύρια χρόνια πριν, ένα άλ-λο άστρο πέρασε κοντά από τον "Ήλιο. Η περιστροφική κίνηση του άστρου δη-μιούργησε μιιά τέτοια δίνη στον ήλιο, ώ-στε έγινε έκρηξη και μιιά πύρινη γλώσσα άερώδους ύλικού, που στερεοποιήθηκε κα-τόπιν, σχημάτισε τους πλανήτες.

Η ΖΩΗ ΣΤΑ ΑΣΤΡΑ

Έκτός από τη Γη, κατοικούνται τάχα άλλοι πλανήτες; Η έπιστήμη δέν μπορεί φυσικά να άπαντήσει με θεβαιότητα. Αν σ' άλλα πλανητικά συστήματα ύπάρχουν πλανήτες, που έχουν με τους ήλιους τους τις ίδιες συνθήκες, θερμοκρασίας, άτμο-σφάιρας, κλπ., όπως η Γη, διόλου άπίδα-νο να κατοικούνται. Στο δικό μας ύμως πλανητικό σύστημα, μόνο στον Άρη και στην Άφροδίτη είναι πιθανόν να ύπάρχει ζωή.

Οι πλανήτες διαφέρουν σε μέγεθος κα-ταπηκτικά. Ο "Ήλιος είναι τόσο μεγάλος ώστε χωρεί 1.300.000 φορές τον όγκο της Γης και έν τούτοις θεωρείται μέτριος σε μέγεθος. Πώς έν τούτοις να μη θεωρηθεί... μέτριος, άφού ύπάρχουν άστρα που είναι 10 εκατομμύρια φορές μεγαλύτερα από τον "Ήλιο και άλλα που είναι οάν τους συνηθισμένους πλανήτες; Αυτά τά άστρα είναι και τά πιο ένδιαφέροντα στην εξέλι-ξί τους, όνομάζονται «λευκοί νάνοι» και έχουν είδικό θάρος 5.000 φορές μεγαλεί-τερο του μολυβιού. Το είδος του ύλικού τους είναι άκαθόριστο έδώ στη Γη.

Υπάρχουν ώρισμένοι λόγοι να πιστεύη η έπιστήμη ότι οι «λευκοί νάνοι» σχημα-τίζονται από την έκρηξη νέων άστρων. Α-πό καιρό σε καιρό, μέσα στους αιώνας, φαίνονται με το μάτι στον ούρανό άστρα

που δέν όπληχαν προηγούμενως. Ένα ά-στρο, π. χ., φάνηκε ένα έράδυ του 1572 λαμπρότερο κι' από την Άφροδίτη. Τά τέτοιου είδους άστρα άνάθουν ξαφνικά, μένουν λαμπρά για λίγο διάστημα και έξ-νασθύνουν πάλι σύντομα.

Κακώς, φυσικά, όνομάζονται «νέα ά-στρα», άφού διάφορες φωτογραφίες τους μάς δείχνουν ότι το άστρο προτού άνάγη και λάμψη, ύπήρχε, άν και μισοσβυσμένο. Η λάμψη του αούάνει κατά χιλιάδες φο-ρές όταν φουντώση και γίνη όρατό με το γυμνό μάτι. Κατόπιν, άφού ύποστή μιιά με-γάλη άπώλεια ένεργείας άδυνατίζει και καταλγχει σε «λευκό νάνο».

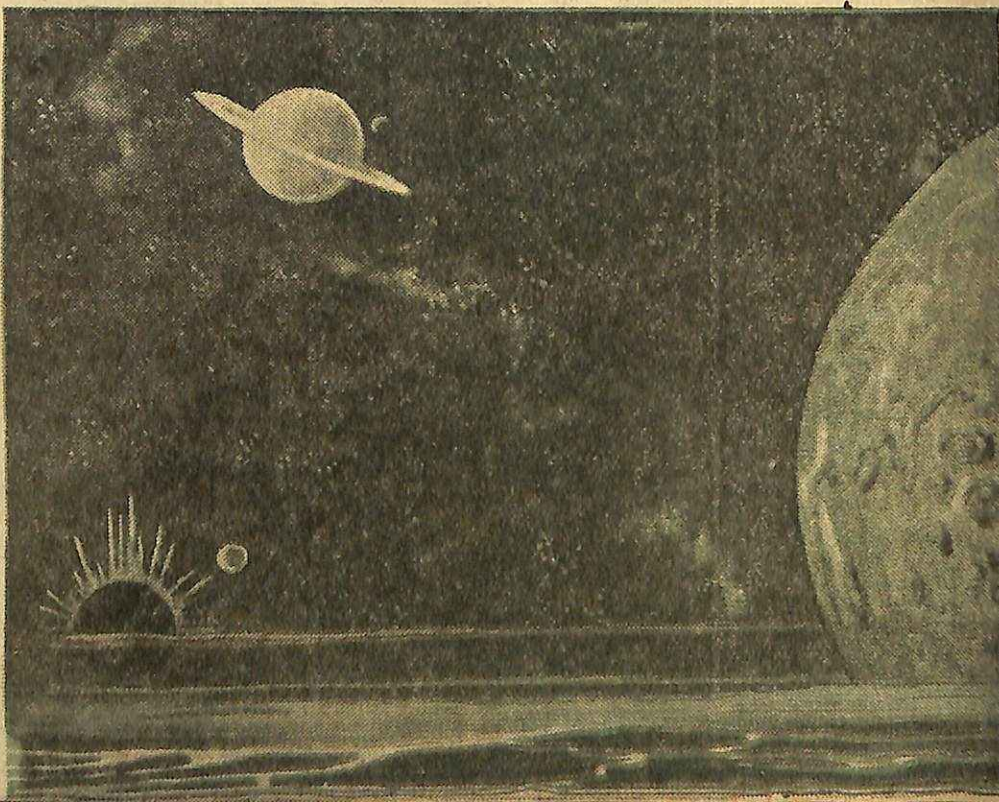
ΤΙ ΘΘΟΡΑ ΥΦΙΣΤΑΤΑΙ Ο ΗΛΙΟΣ

Ο "Ήλιος δέν έφτασε φυσικά άκόμεν σ' αυτό το στάδιο. Όταν φτάση, ξαφνικά, χωρίς είδοποίησι, θάρχηση να φουντώνη και θα σημειωθή τέτοια ύπερβολική αύ-ξησις της θερμοκρασίας, ώστε κάθε πράγ-μα που ζή στη Γη θα καταστραφή σε λί-γο διάστημα. Αυτός προβλέπεται ο «ά-νατος της Γης», που θ' άπορροφηθή κατό-πιν από τον "Ήλιο που την γέννησε.

Η θεωρία, ότι η Γη μιιά μέρα θα πάθη ψύξι και δά σκεπαστή με πάγους, μπορεί, άν συμβή το άλλο, να μιν έπαληψέση. Ο "Ήλιος φυσικά, άφού καίεται, κρύανει θαυμηδόν. Σε κάθε δευτερόλεπτο χάνει 4 εκατομμύρια τόνους από τον όγκο του για θερμότητα και έκτινοβολία. Μ' όλο αυτά, σε διάστημα 1 εκατομμυρίου εκα-τομμυρίων έτών, παρ' όλη την άπώλεια, θα ένη χάσει 7 % μόλις από την τωρινή του θερμότητα. Η Γη τότε έδνε ψυχρότε-ρη, φυσικά, αλλά η ζωή δυνατή ά-κόμη.

Η αντίληψις που έχομε σήμερα για το σύμπαν δέν είναι τελική. Ο όριζων που τε-λειώνει στα όρια που μπορούν να βλέ-πουν τά σημερινά άστρονομικά τηλεσκό-πια, άν και 100 εκατομμύρια έτη φωτός μακριά (και περισσότερα ίσως) πρέπει να θεωρηθεί σιμά, σαν γειτονικός μπρο-στά στην έκταση του σύμπαντος. Ο νους μας μπορεί να συλλάβη ίσως τις μυριάδες των άστρων που άποτελούν κάθε νεφελώ-μα. Άλλα τις μυριάδες των νεφελωμάτων που άποτελούν το σύμπαν; Γι' αυτό χρει-άστηκε το τηλεσκόπιο των 5 μ. και ποίος μπορεί να μάς πη ότι σε λίγα χρόνια δέν θα έχωμε άνάγκη μεγαλύτερου τη-ε-σκοπίου, κι' ύστερα και άλλου, και άλ-λου κ. ο. κ.

ΓΟΥΝΤΡΟΥ ΤΖΕΦΡΥ

Οι λούκουλοι των ζώων

Από τὰ περιεργα του ζωϊκού βασιλείου

Όσα ζώα κυνηγούν άλλα ζώα για να τρώουν την τροφή τους, κι' έκτιθενται έτσι σε κινδύνους, είναι, κατά γενικόν κανόνα, λαίμαργα. Καταβροχθίζουν άμέσως όλη την λεία τους και τούτο, γιατί τά κυριεύει ο φόβος μήπως πεινάσουν γρήγορα και δέν βρουν να φάνε.

Γι' αυτό οι λύκοι, οι άλεπούδες κι' οι αγριόσκυλοι τρώνε τόσο πολύ, ώστε δέν μπορούν να κινηθούν από το φούσκωμα. Συνήθως, έπειτα από κάθε γεύμα τους, θά κοιμηθούν τουλάχιστον 24 ώρες!

ΦΑΓΟΠΟΤΙ... 24 ΩΡΕΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Επίσης και όσα πουλιά τρέφονται με ψάρια, είναι κι' αυτά λαίμαργα. Και τούτο γιατί χορταίνουν όσάκις βρουν άφθονη την τροφή τους.

Πολλές φορές τά πουλιά αυτά μένουν θεονήστικα ως ύτου να γίνη παλίρροια. Όταν ύμως άπασυρθή η θάλασσα, αφή-νοντας στην άμμο λογής-λογής ψάρια, τότε τά τρώνε όλα.

Μπορεί στην περίπτωση αυτή κάθε πουλί να φάη πέντε δκάδες ψάρια! Ο γλάρος — με την παροιμιώδη λαι-μαργία του — τρώει στην... καθισιά τοι ψάρια βάρους τέσσερις φορές περισσότε-ρο από το σώμα του.

Το πουλί αυτό μπορεί να τρώη συνε-χώς επί 24 ώρες! Κι' όταν τά ψάρια σπα-νίζουν, τότε πηγαίνει στις όχθες των πε-ταμών και τρέφεται με κανθάρους κι' άλ-λα έντομα. Κάποτε ο συγγραφέας της πα-ρούσης στήλης παρακολούθησε έναν μικρί-πιγκουίνο, που καταβρόχθισε ο άθεόφο-βος τρεις μεγάλες ρέγγες, τη μιιά κατόπι της άλλης, μολοντί η κάθε ρέγγα ήταν ίση στο μέγεθος με τον πιγκουίνο!

Η νυφίτσα, το φαί που της περισσεύει, συνθίζει να το χώνη μέσα στη γη.

Μιά μονάχη νυφίτσα μπορεί να έξολο-θρεύση ένα ολόκληρο κοπάδι ποντικών! Κατόπιν, άφού τους πνίξη, κρύβει τά πώ-ματά τους σε άσφαλή μέρη, μέσα στη γη για να τά έχη παρακαταθήκη όσάκις πα-ρουσιασθή έλλειψις τροφής.

Τέτοιες ύμως περιπτώσεις δέν παρουσιάζονται κι' έτσι τά θαμμένα ποντίκια ξε-χνιούνται σι' η γη.

Η ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΤΩΝ ΓΥΠΩΝ

Μόνον όσοι έχουν δη κοπάδια από γύπες κι' έχουν παρακολουθήσει την βίαία έφο-ρησή τους από τά ύψη, για να επιπέσει σ' ένα πτώμα άγελάδας ή αλόγου, μπο-ρουν να καταλάβουν πόσο λαίμαργα είναι τά άρπακτικά αυτά όρνεα.

Στις χώρες που ζούν οι γύπες, πετούν πολύ ψηλά, με τά πτερά άνοιγμένα κα- σχεδόν δίχως να τά λάμνουν. Ένα ύμα- απ' αυτά τά πουλιά — που έκτελει χρέ-κατασκόπου — πετάει πιο χαμηλά πάν- από μιιά ώρισμένη περιοχή. Ο πλησιέστε-ρος σύντροφός του, ο όποιος χρησιμεύ-ει σύνδεσμος μεταξύ του παρατηρητή και των άλλων γυπών, πετά ένα μίλι πι-ψηλά. Πολλάκις ύμως συμβαίνει ένα όλο-κληρο κοπάδι από γύπες να πετά άκροβ-λισμένο και σε διαφορετικό ύψος κάθε ποι-λι από το άλλο. Όπωςόποτε, όποιος δ-ους γύπες να πετούν και στους δυο πε-ταπάνω σχηματισμούς, πρέπει να κατα-λάβη ότι είναι ησιτικό και ψάχνουν με τι-ξύ τους βλέμμα ν' ανακαλύψουν τη λεία τους.

Όταν, λοιπόν, ο παρατηρητής δη κανέ-να ζωο πευμένο κατά γης, άμέσως τότε δίνει στα άλλα πουλιά τά... σινιάλο και

Με λίγες γραμμές

Όλα τά ως τά σήμερα γνωστά είδη του ζωϊκού θασιλείου άνέρχονται σε 400 χι-λιάδες. Απ' αυτά, τά έντομα φθάνουν σε 230 χιλιάδες, τά πτηνά τις 13.000, τά ρ-πετά τις 1.600, τά άμφίβια τις 1.300 και τά άραχνοειδή τις 20.000 είδη.

Κατά τις στατιστικές του 1930, ό-πάρχουν σ' όλη την Άμερική 1837 γυναι-κες ιερείς, ιεροκήρυκες και διάκονοι.

Το μεγαλύτερο ρολόι στην Άμερική είναι του κτιρίου Κόλγκαιρη, στο Τζέρεσεϊ Σίτυ. Ο λεπτοδείκτης του έχει μήκος 27 ποδών και ο ώροδείκτης του 19 1/2. Οι δυό μαζί ζυγίζουν περίπου δυο τόνους. Η πλάκα με τις ώρες είναι 50 ποδών.

Την καλλίτερη όρσαι από τά πουλιά την έχει το γεράκι και έπειτα απ' αυτό ο άετός.

Απ' όλους τους μεγάλους στρατη-γούς του κόσμου, τρεις πέθαναν χωρίς να ήττηθούν ποτέ σε μάχη: Ο Μέγας Άλέ-ξανδρος το 300 π. χ., Ο Ιούλιος Καίσαρ, δολοφονηθείς το 44 π. χ. και ο δούξ Ουέ-λιγκταν το 1825.

Τά καλλίτερα έργα του Έλληνος ζωγράφου Γκούξη είναι «Ο νέος αιώνας», ή «Εσρινή συμφωνία» και ή «Αποθέωσις της Βαυαρίας».

Η παγκόσμιος παραγωγή καπνού ό-πολογίζεται σε 1.900.000—2.000.000 τόν-ους, κι' έν ύποθέσωμεν σε μιάν άναλο-γία 25—30 % τόν καπνού που λόγω φο-ράς, καταστροφών, έποδεμάτων κλπ. δέν φτάνει στην κατανάλωσι, ή παγκόσμιος παραγ.γή του καπνού ύπολογίζεται έτη-σίως σε 4.500.000 τόνους.

Τό έκτενέστερο τηλεγράφημα του κό-σμου τό πήρε ο πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών Ρούζβελτ από την πολιτεία Ά-λαμπάγα, έπ' ευκαιρία της όνομαστικής του έορτής. Άπετελείτο από 138.000 λέ-ξεις και έφερε 40.000 ύπογραφές. Για την μεταβίβασι του χρειάστηκαν... δυο όλό-κληρες μέρες, είχε 40 μέτρων μήκος και μετεφέρθη στον Λευκό Όικο από δυό γραμματοκομιστάς μέσα σ' ένα καρρο-τάκι!

Οι φάλαινες σιγά-σιγά εξαφανί-ζονται. Συλλαμβάνονται τόσες πολλές, ώστε δέν προφταίνουν να γονιμοποιήσουν.

Ο λαγός μπορεί να τρέξη 50 χιλιό-μετρα την ώρα!

Όριζόμενοι πανύψηλοι ούρανοξύστες της Νέας Υόρκης κινούνται στην κορυφή τους κατά 30—40 εκατοστά και περί τις 10 φορές το λεπτό!

συγχρόνως επιτίπτει άκάθεκτος και με όρμη. Ο σύνδεσμος τότε, ο όποιος παρα-κολουθεί την όρμητική κάθοδο του πρώτου, έδοποιεί τους άλλους, που πετούν σε με-γαλύτερο ύψος κι' όλοι μαζί διασχίζουν όν άέρα σαν βολίδες και ρίχνονται στο ύμα τους για να τά κατασπαράξουν.

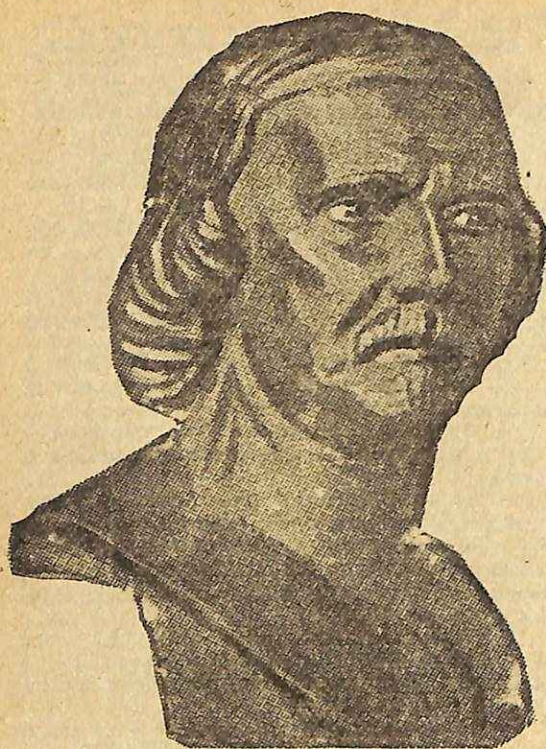
Κάποτε ένα κοπάδι από 25 γύπες κατε-ρόχθισε, σε μιιά κοιλάδα της Σιλεσίας, να ψόφιο άλόγο μέσα σε μιισή ώρα. Τόσο ίχαν παρασάει μάλιστα, ώστε και τά 25 πουλιά δέν μπορούσαν να πετάξουν. Με τά ύματα τους παραφουσκωμένα και καμ-ουριασμένα, έκαθόνταν ένα γύρω, παρου-άζοντας άξιολύπητο θέαμα.

Η ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΤΗΣ ΛΑΙΜΑΡΓΙΑΣ

Τά πουλιά, που τρέφονται με έντομα, πταίος ύποφέρουν από τη λαίμαργία τους. Και τούτο, γιατί η τροφή τους άπο-λείται από έντομα, τά όποια... δέν πιά-νουν μεγάλο χώρο στην κοιλά τους. Όταν ύμως οι τσίχλες και τά κοτσιφια ρώνε φρούτα, τότε παραφουσκώνουν και έν μπορούν να πετάξουν από το βάρος τους. Στην περίπτωση ακριβώς αυτή έπω-ελούνται οι γάτες.

Τά μαστοφόρα είναι προνοητικά. Μεταφέ-ρουν την τροφή τους στη φωλιά κι' εκεί, σφαλή από κάθε κίνδυνο, ίκανοποιούν την όρεξί τους.

ΘΑΙΕΡ ΠΑ'Ι'Κ

ΓΙΩΡΓΙΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΗΣ

Μαντάμ Μπωβαρύ

Η ιστορία μιας φλογερής γυναίκας

(Συνεχίζοντας την δημοσίευση των παγκοσμίων αξιοσημείων από μια συνέχεια, δίνουμε σήμερα στους αναγνώστες μας την περίφημη «Μαντάμ Μπωβαρύ» του Φλωμπέρ. Είναι η ιστορία μιας φλογερής και ερωτικού γυναικάς, που η απότομη γερή της με την ζωή έπληνε τα πιο άγνωστα αισθήματα και την παρέσυρε στην ακόλαστον αίσθημα αυτό του Φλωμπέρ χαρλασίου. Το μυθιστόρημα αυτό του Φλωμπέρ χαρακτηρίστηκε στην εποχή του άσεμνο και ύβριστικο της τιμίας γαλλικής οικογενείας και προσέκαλε την επένδυση της Εισαγγελίας που το κατέχευε και την έπεισε δυο χρόνια τον συγγραφέα του.)

Ο ΜΕΛΛΩΝ ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΗΣ ΜΠΩΒΑΡΥ

Ο Κάρολος Μπωβαρύ σπουδάζει Ιατρική. Το πρόγραμμα των μαθημάτων του όμως είναι πολύ δύσκολο και του φέρνει ζάλη. Μάθημα ανατομίας, μάθημα παθολογίας, φυσιολογίας, φαρμακευτικής, μαθημα χημείας, βοτανικής, θεραπευτικής, είναι γι' αυτόν λέξεις γεμάτες ιερό σκότος. Αντίκρου στο δωμάτιό του, πέρα απ' τους τοίχους των σπιτιών, απλώνεται ο μεγάλος καθάριος ούρανός με τον ήλιο που δύνει κάθε θράδυ κατακόκκινος. Και σκέπτεται διαρκώς πόσο καλά θάνε εκεί κάτω. Και τα ρουθούνια του γεμίζουν από τ' αρώματα της έσοχης. Τέλος με χίλιους κόπους και μόχθους παίρνει το δίπλωμά του και η μητέρα του τον παντρεύει, με την χήρα Δουδοίκ, γιατί θεωρεί απαραίτητη μια γυναίκα στο πλευρό του παιδιού της. Ο Κάρολος είχε την ευτυχία να χάσει την γυναίκα του πολύ γρήγορα και να μείνει έλευθερος. Ακόμη είχε και μια άλλη ευτυχία, να γνωρισθί με την κόρη του πελάτου Ρουά, την γοητευτική Έμμα. Ο Ρουά είχε σπάσει το πόδι του και ο Κάρολος τον επισκεπτόταν συχνά και τον περιποιόταν.

ΘΕΕ ΜΟΥ! ΓΙΑΤΙ ΛΟΙΠΟΝ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΑΙ

Από την ημέρα που την είδε, δεν κοιμήταν. Ο λαιμός του ήταν σφιγμένος και όλα τον στενοχωρούσαν. Ο ούρανός άρχισε να νάνε γι' αυτόν γεμάτος αστέρια, ο άερας άρωματισμένος και διαρκώς έστρεφε το κεφάλι του προς το Μπερτώ, όπου κατοικούσε η Έμμα. Ο γέρο Ρουά από τις συχνές επισκέ

ψεις του Καρόλου στο σπίτι του κι' από την ταρχή της κόρης του, όταν θριασκόταν σιμά του, αντιληφθηκε τα καθέκαστα και φρόντισε να ευνόηση το ειδύλλιό τους. Κι' όταν αυτό προχώρησε άρκετά, έπωφελήθηκε της ευκαιρίας να τους παντρεύη. Ο Κάρολος ήταν ευτυχισμένος. Το γεύμα μαζί της, ένας περίπατος, το θράδυ στον μεγάλο δρόμο, μια χειρονομία της πάνω στα μαλλιά της, ήταν πράγματα που ποτέ του δεν είχε υποψιαστή ότι μπορούσαν να του δίνουν τόσην ευχαρίστηση και να αποτελούν το σύνολο της ευτυχίας του. Ο κόσμος όλος γι' αυτόν δεν πήγαινε παρέκει απ' τον ποδόγυρο του φουστανιού της. Αντίθετα η Έμμα που νόμιζε πως ήταν μαζί του έρωτευμένη, πριν παντρευθί δεν έβλεπε να προσβάλλη απ' τον γάμο αυτό η ευτυχία που περίμενε... Ωστόσο ήταν ευχαριστημένη που ένοιωθε τον έαυτό της φτασμένο κι' όλος στο σπάνιο εκείνο ιδανικό των αίσχρων ύπαρξεων, όπου δεν φτάνουν ποτέ οι μέτριες ψυχές. Και συχνά καθώς καθόταν πάνω στη χλόη αναρωτιόταν:

— Θεέ μου! Γιατί λοιπόν παντρεύθηκα;

Και ρωτούσε τον έαυτό της αν δεν υπήρχε τρόπος να γνωρίση έναν άλλον άνθρωπο που νάνε ωραίος, νάχη πνεύμα και όμορφους τρόπους.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΠΑΡΑΝΟΜΟΣ ΕΡΩΣ

Τόν άνθρωπο αυτόν που άνειρεύτηκε, δεν άρχισε να τον γνωρίση σε μια δεξίωση, στη Βαμπνεσάρ. Ήταν ο μαρκήσιος ντ' Αντερβίλλιε. Μέσα στην πολυτέλεια του μεγάρου του μαρκησιού η «άνωτερη ζωή» έγινε ο μοναδικός της πόθος. Η πληχτική έσοχη και ο ήλιος σύζυγός της άρχισαν να της φαίνονται άνιαρά και γελοία μπροστά στην πολυτελή ζωή των σαλονιών και τις κοσμικές συνήθειες των αριστοκρατών.

— Τί μικρός άνθρωπος! Τί μικρός! Έλεγε για τον σύζυγό της, και ένοιωθε γι' αυτόν μια άηδία.

Συχνά άρχισε νάχη ζαλάδες, να νοιώθη κάτι σαν άσφυξία και να μαλώνη για το τίποτα με τον άντρα της. Και διερωτόταν πόσο θα άσπτούσε αυτή η δυστυχία της. Η ζωή του θορύβου, οι ανήσυχες νύχτες του καρναβαλιού, η γοητεία της πολυτελείας την έκαναν να ζηλεύη και να χτυπά η καρδιά της δυνατά.

Ένα καλοκαίρι έφυγε με τον άντρα της για την Ύουβιλλη, μίαν ειδυλλιακή έσοχη της Ρουέννης. Έκει, ανάμεσα στους άπλους ανθρώπους της επαρχίας νοιώθει μίαν άνωτερότητα που την ευχαριστεί έξαιρετικά. Όλοι την θαυμάζουν και όλοι γι' αυτήν μιλούν. Ο Λεών ωστόσο, ο γραμματέας του δημάρχου, ένα ωραίο δυνατό παλληκάρι την κυττάζει πολύ παράζενα...

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΕΡΩΣ...

Οι θεωκοικίες ήταν άνησιμένες, οι τρυφεροί θλαστοί μόλις έσπετιόταν από τους θάμνους και οι κραάχτες ήταν γεμάτοι άνοιξιάτικα λουλούδια.

Ο Λεών που κατόρθωσε να την ξεμοναχιάση στην έσοχη περπατά στο πλάι της άμυληςτας. Είναι κι' οι δυο θουδοί. Ωστόσο τα μάτια τους μιλούν. Κι' ένω κοπιάζουν να θρούν τις φράσεις, νοιώθουν το ίδιο έρωτικό πάθος να τους κυριεύη. Ο Λεών θασσανίζεται ν' ανακαλύψη με τί μέσον θα της εξομολογηθί τον έρωτά του. Δεν ξέρει ότι πάνω στο λιακάτο των σπιτιών η θροχή κάνει λίμνη όταν δεν έχη από που να ξεφύγη και ότι άργα η γρήγορα κάποιο μάγισμα θα θρεθί στον τοίχο για να ξεφύγη. Το μάγισμα αυτό του το υπέδειξε η Έμμα!

Η Έμμα προκάλε τα σχόλια των χωριανών. Οι κυρίες θαυμάζουν την οικονομία της, οι πελάτες του άντρός της την εδγένειά της, οι φτωχοί την έλεημοσύνη της και οι γυνακούλες την φλογερή

δισοσυγκρασία της. Κάτω απ' το φόρεμά της με τις ίσιες διπλές, κρύβει μια καρδιά παραγμένη και τα σεϊνά χείλη της διηγούνται την άνεμοζάλη.

ΤΡΙΤΟΣ ΕΡΩΣ, ΤΡΙΤΟ ΑΜΑΡΤΗΜΑ

Μία μέρα ο Λεών φεύγει για το Παρίσι να δώση εξετάσεις για το δίπλωμά του. Η Έμμα δακρύζει. Και κλαίει που δεν κράτησε το Λεόντα, με τα δυο της γέλια, που δεν άρπαξε την ευτυχία της. Οι άσσοξισμοί της άρχίζουν πάλι και οι λυποθυμίες της είναι συχνές. Δεν άργεί όμως να παρηγορηθί.

Μία μέρα φθάνει σπίτι τους ο κ. Ροδόλφος Μπουλανζέ, που ζητά να του κάμη ο άντρας της μίαν αφάλαξη, γιατί νοιώθει ζαλάδες. Είναι ένας γερός και ωραίος άνδρας. Όταν θλέπη την κυρία Μπωβαρύ την έρωτεύεται.

— Ω! Θα την κατακτήσω! φωνάζει με πάθος.

Δεν δυσκολεύεται να το επιτύχη.

— Δεν μπορεί κανείς να πατάει με τον ούρανό και να άντισταίη στο χαμόγελο των άγγέλων, της λέει.

Είναι η πρώτη φορά που η Έμμα άκούει τέσσια λόγια και η ύπερφηανεία της, όπως κάποιος που ξεκουράζεται μέσα σ' ένα θερμό λουτρό, απλώνεται ευχάριστα στην θερμότητα αυτής της φρασολογίας. Μία μέρα ένειρε τον άσπρο λαιμό της που φούσκωνε από στεναγμούς επάνω του και μισολιπόθυμη, κλαίνοντας, άφησε τον έαυτό της να παραδοθί. Οι μέρες περνούν όμως και η Έμμα άρχίζει να νοιώθη πως η γοητεία του καινούργιου πέφτει σιγά - σιγά άφώνοντας την γυνίμνια της αλώνιας μοναξιάς του αίσθηματος. Ο Ροδόλφος που καταλαβαίνει αίσθηματά της, την εγκαταλείπει. Η κυρία Μπωβαρύ για πρώτη φορά τότε στην ζωή της στρέφεται προς τον άντρα της και το μικρό της κοριτσάκι που γεννέται. Όχι για πολύν καιρό όμως.

ΤΙ ΜΑΣ ΕΜΠΝΩΔΙΖΕΙ ΝΑ ΞΑΝΑΡΧΙΣΩΜΕ

— Τι μάς έμποδίζει να ξαναρχίσωμε; λέει στο Λεών.

Έκείνος διατάζει. Και τότε εκείνη τον διατάζει:

— Το άπαιτώ!

Και ξαναρχισαν. Ο Λεών άπολάμβανε για πρώτη φορά την άνέκφραστη λεπτότητα της γυναικείας καρδιάς. Η κυρία Μπωβαρύ κολακευόταν να πιστεύη, ότι είναι ο τύπος της έρωτευμένης όλων των μυθιστορημάτων και η ήρωϊς όλων των δραμάτων.

Το μεγαλύτερο δράμα ωστόσο του όποιου υπήρξε ήρωϊς ήταν το δράμα της καταπτώσεώς της. Παραδομένη στους έρωτές τ' και τα πάθη της, παραμέλησε το σπίτι της που καταχρεώθηκε. Ο άντρας της μη μπορώντας να τα θγάξη πέρα με την λατρική, δανειζόταν χωρίς να επιστρέφη τα δανεικά. Η καταστροφή δεν άρχισε να έρθη. Του κατέσχον το σπίτι. Η κυρία Μπωβαρύ τρέχει στους παληούς έρωμένους της και ζητά βοήθεια. Κανείς δεν την άκούει. Όλοι την διώχνουν.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΜΙΑΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Όλοι ζητούν να την έκμεταλλευοθύν για να την βοηθήσουν, γιατί έξακολουθεί άνε πάντα ωραία και έλκυστική. Ο συμβολαιογράφος, ο δικαστικός κλητήρας, ο τοκογλύφος. Η κυρία Μπωβαρύ τότε καταπίνει ένα μπουκάλι άρεσινικό. Νεκρή, είναι ύπεροχα ωραία. Κάτι σαν χρυσή σκηνή είναι σκορπισμένη επάνω στις θλεφερίδες της, η σκόνη που άκλυπασε τους άντρες όσο ζούσε και που έγινε αίτια του θανάτου της.

ΜΙΧ. ΙΑΝΝΟΥΣΗΣ

Τò έφευρετικό δαιμόνιο του Έλληνο

Μία πικάντικη έρευνα

Η πενία δεν κατεργάζεται μόνον τέχνες, αλλά και έφευρέσεις. Αυτό το συμπέρασμα βγαίνει έπειτα από μίαν έπίσκεψη στο άρμόδιο γραφείο του ύπουργείου Έθνικής Οικονομίας, όπου κατατίθενται όλες οι έφευρέσεις των Έλλήνων και καταχωρούνται για να μήν τις έκμεταλλευθί κανένας άλλος.

Κάθε μέρα από το πολυαθές αυτό γραφείο παραλαύνουν πολλοί και διάφοροι τύποι έφευρετών, οι περισσότεροι των οποίων έχουν μάτια λάμποντα κατά παράδοξον και άρκετά χαρακτηριστικών περί των έντος της κεφαλής των έφευρετών τεκταινόμενων τρόπων.

Όλοι αυτοί οι τύποι προσέρχονται με ύφος έπιφυλακτικών και μυστηριώδεις και ψιθυρίζουν σιγά στον υπάλληλο, ώστε να μήν άκουσθούν από τυχαίους παρεισάκτους.

— Έχω να καταθέσω μία δική μου έφεύρεση.

— Τι έχετε έφεύρει;

— Ένα μηχανήμα αυτομάτου κουρέματος.

— Τι κάνει αυτό το μηχανήμα;

— Καταργεί τους μπαρμπερίδες. Με το μηχανήμα της έφευρέσεώς μου δεν έχετε πλέον ανάγκη να υποβάλεσθε στον κόπο και στα έξοδα να πηγαίνετε στο κουρείς για να κουρευθίτε

— Άλλά;

— Με το μηχανήμα μου, το όποιον άποτελείται από τρία μεγάλα ξυράφια, πρωτύπου σχήματος και καταλλήλως συνδυασμένα μεταξύ των. Αυτό το μηχανήμα λοιπόν, το εφαρμόζετε ως είδος καπέλλου στο κεφάλι, το τραβάτε άποτόμως και τα μαλλιά κόβονται αυτομάτως.

— Δεν υπάρχει κίνδυνος να κόψη κανείς και τ' αυτιά του;

— Α, γι' αυτό χρειάζεται άλλη έφεύρεσις!

Ο έφευρέτης καταθέτει την έφεύρεσή του, παίρνει την σχετική άπόδειξη, την κρύβει έπιμελώς στο πορτοφόλι του και λέει:

— Μ' αυτό το μηχανήμα εγώ θα γίνω διασηκατομυριοχός.

— Άντε να κουρεύεσαι.

— Τι είπατε;

— Τίποτα. Καλή έπιτυχία λέμε.

— Έυχαριστώ. Μόλις θ' άρχίσω να έκμεταλλεύωμαι την έφεύρεσί μου, θα σάς χάρισω μία μηχανή για να με θυμάστε.

ΠΕΡΙ... «ΠΑΝΕΠΙΠΛΟΝ» ΚΑΙ ΤΡΕΧΑ ΓΥΡΕΥΕ

Σε λίγο καταφθάνει άλλος έφευρέτης, ο οποίος έχει έπινοήσει ένα ν-ον σύστημα έπιπλου.

— Τώρα, με την κρίσι της κατοικίας, οι άνθρωποι ζούν στενόχωρα και έχουν περιορισθί σε λίγα δωμάτια. Τα πολλά έπιπλα, λοιπόν, δεν χωρούν. Γι' αυτό έσπασα το κεφάλι μου και εύρηκα ένα έπιπλο, το όποιον συγκεντρώνει όλα μαζί τα έπιπλα.

— Πώς γίνεται αυτό;

— Είναι άπλουστατον. Πρόκειται περί ενός μεγάλου ντιβανιού, το όποιον το βράδυ χρησιμοποιείται για κρεβάτι. Όταν το σηκώσετε όρθιο γίνεται ντουλάπα. Όταν το γυρίσετε άναποδα είναι τραπέζι και γραφείο. Όταν του τραβήξετε ένα χερούλι, πετάγεται μία τάβλα κι' ένα στρίπτο κι' έχετε άμέσως ένα τραπέζι το πόκερ. Όταν τραβήξετε ένα άλλο χερούλι, πεταγεται μία μηχανή ραβίματος. Όταν κλείσετε τη ραπτομηχανή και γυρίσετε το έπιπλο στο ένα πλάι, έχετε μπροστά σας

μία βιβλιοθήκη, ένω η αντίθετη άκρ' όδω πλεονά σχηματίζει μπαρ.

— Και πώς ονομάζεται αυτό το πράγμα;

— Πανεπίπλο. Αυτό θα με κάνει δυσσεκατομυριοχόν.

ΤΟ ΑΜΦΙΒΙΟΝ ΟΧΗΜΑ

Κατόπιν έρχεται άλλος έφευρέτης, ο όποιος έφεύρε ένα καταπληκτικόν πράγμα. Το «αερόστατον - ύποδρύχιον», το όποιον έχει την ιδιότητα να πετάη στον άερα και να πλέη υπό την έπιφάνειαν της θαλάσσης.

— Αυτό είναι τρομερόν όπλο κατά των έχθρων της πατρίδος, τονίζει ο έφευρέτης.

— Ναί, παρατηρεί ο υπάλληλος, αλλά θα έπρεπε να το συμπληρώσετε κατά τέτοιον τρόπον, ώστε να χρησιμοποιήται και κατά την ειρηνικήν περίοδον.

— Πώς, δηλαδή;

— «Νά το κάνετε «αερόστατον - ύποδρύχιον - τράμ». Θα έχη μεγαλύτερη αξία.

— Νά σ' εγώ, θα συμπληρώσω την έφεύρεσί μου και θάρω να την καταθέσω τελειοποιημένη. Αυτή η έφεύρεσις θα με κάνει δισεκατομυριοχόν.

ΠΑΝΕΦΕΥΡΕΤΙΣΜΟΣ...

Οι περισσότεροι όμως έφευρέται έχουν έφεύρει το περίφημον άεικίνητον. Υπάρχουν ένα σωρό λύσεις το πολυθρυλήτου αυτού προβλήματος, το όποιον άπασχολεί τους παλαβούς όλων των αίωνων. Με τη διαφορά ότι αυτό το άεικίνητον, εάν είναι πράγματι άεικίνητον, δεν κινείται καθόλου, εάν δε κινήται, θα ύπάρχη κάποια άλλη δύναμις, που θα του δίδη την κίνησιν.

Τί έφεύρεσι θέλετε κι' δεν ύπάρχει στα βιβλία του ύπουργείου; Θέλετε μηχανήμα

αυτομάτου συλλήψεως των λωποδυτών; Υπάρχει. Θέλετε πρακτικόν μηχανήμα, συνδυάζον πορτοφόλι - καπέλλο - ταμπάκαρα; Κι' αυτό έχει έφευρεθί. Θέλετε μπαστούνι - ρολόι; Θέλετε καπέλλο με παράθυρα για να παίρνη άέρα το κεφάλι σας; Ό,τι είναι δυνατόν να συλλάβη ή πιο άχαλίνωτη φαντασία, το έλληνικόν δαιμόνιον είναι εις θέσιν να το πραγματοποιήση και να το καταθέσθ.

Έκείνο που πρέπει να σημειωθί ιδιαίτέρως, είναι ότι όλοι γενικώς οι έφευρέται, είναι βέβαιιοι, πως θα γίνουν δισεκατομυριοχοι. Πάντως, το γεγονός είναι ότι κατά τα τελευταία αυτά χρόνια, που η κρίσι μαστίζει τον κόσμον, οι έφευρέται έχουν πολλαπλασιασθί σε επικίνδυνο βαθμό. Οι άνθρωποι δεν έχουν καμμία δουλειά να κάνουν και προσπαθούν να έφεύρουν κανένα κοσμοσωτήριον μηχανήμα, με το όποιον να λύσουν το πρόβλημα της ζωής. Η κρίσις είναι ή κυρία αίτια του... κακού. Έκατοντάδες πρώην λογικών ανθρώπων προσέρχονται στο γραφείο του ύπουργείου για να καταθέσουν μία οποιαδήποτε έφεύρεσι. Την καταθέτουν, παίρνουν το σχετικόν δίπλωμα που τους άσφαλίζει και κατόπιν ψιθυρίζουν:

— Τώρα δεν μένει, παρά να έφεύρω και κανέναν πλούσιο, που θα βάλη τα κεφάλαια για να έκμεταλλευθώ την έφεύρεσί μου.

Άλλοίμουνον όμως. Είναι ή μόνη έφευρεσις που δεν πραγματοποιείται ποτέ.

ΠΑΝ. ΠΑΓ. ΟΥΚΑΣ

Μ' αυτό το μηχανήμα εγώ θα γίνω δισεκατομυριοχός...

Τὸ κόκκινο φάντασμα

Ἕνα μονόπρακτο τρέμου, τοῦ πρίγκηπος τῆς φρίκης Ἐντγκαρ Πῶ

(Χορὸς μεταμφιεσμένων στὸ ἀγροτικό παλάτι τοῦ ἡγεμόνος Πρόσπερο. Αὐλικοί πηγαίνουσιν στὸ θάθος. Καμμιὰ συγκοινωνία μὲ τὸ ἐξωτερικό. Τὰ παράθυρα εἶνε σφραγισμένα. Ἀριστερὰ ἕνα μεγάλο κόκκινο τζαματώ. Ὅμας εὐγενῶν στέκεται παράμερα).

ΣΚΗΝΗ 1η

Ἡ κόμησησσα Ζέμμα:—Αὐτὸς ὁ χορὸς εἶνε θαυμάσιος!

Πρῶτος αὐλικός:—Ναί. Λίγο θάρσος ἴσως. Ἀλλ' ὁ ἡγεμὼν μας τέτοιους θέλει τοὺς χορούς.

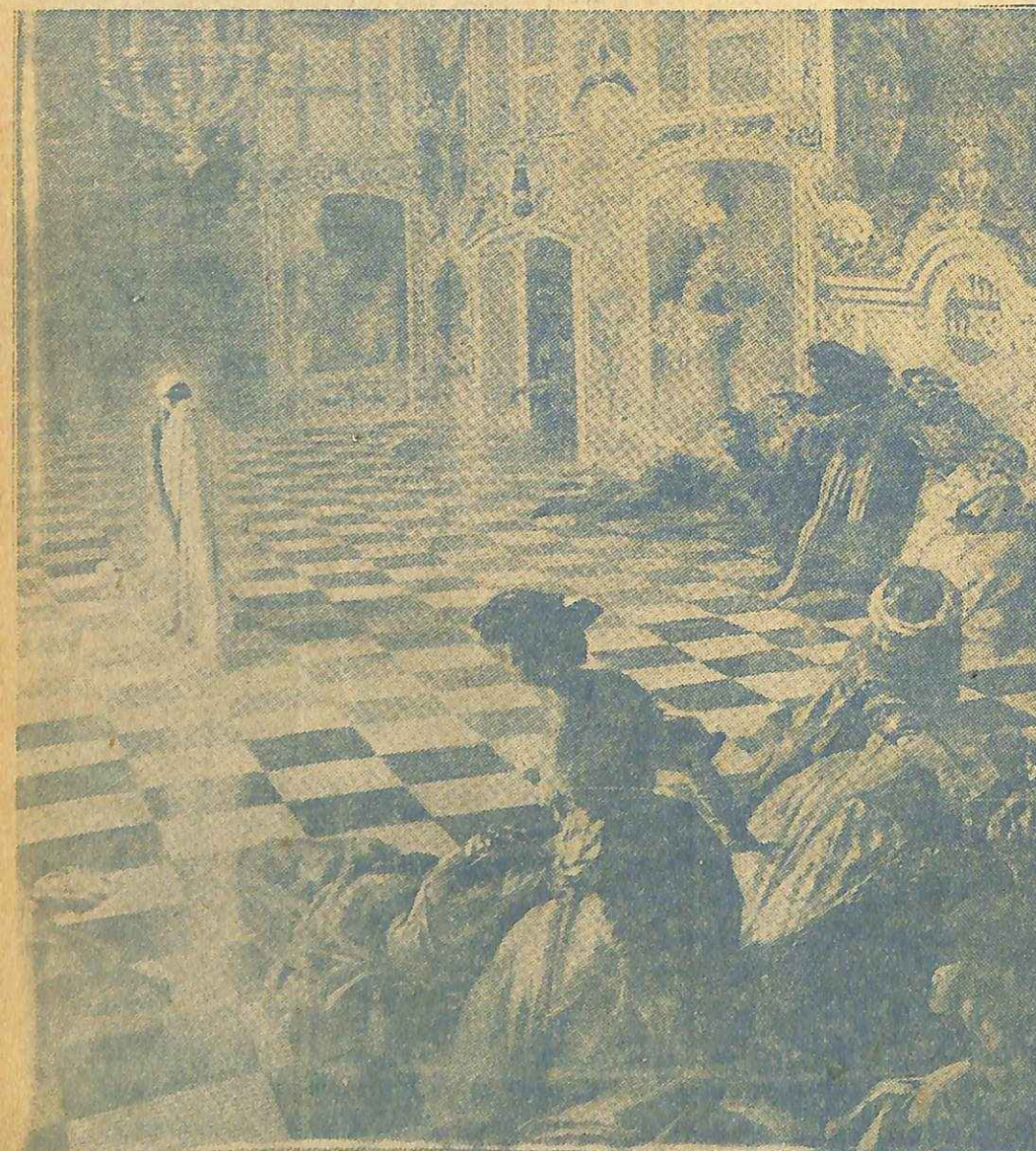
Δεύτερος αὐλικός:—Ὁ ἱδιος, δὲν εἶνε ἔτσι, ἐκάνονισε λεπτομερῶς τὸ πρόγραμμα αὐτῆς τῆς ἑορτῆς;

Ἡ κόμησησσα Ζέμμα:—Θάλεγε κανεὶς μιὰ συνάθροιση ὀνείρων... Περνοῦν, ξαναπερνοῦν, σὰν νυκτερινὰ ὀράματα στὸν ἐγκέφαλο τρελλοῦ... Εἴμαστε ὅλοι σὰν ἀλλόκοτα ὄνειρα...

ΣΚΗΝΗ 2α

(Οἱ ἱδιοὶ. Πέμπτος αὐλικὸς πλησιάζει, μεταμφιεσμένος σὲ Βάκχο, κρατῶντας στὸ χέρι μιὰ ξέχειλη κούπα. Χαχανίζει).

Πρῶτος αὐλικός:—Χαί! χαί! χαί!

Με θῆμα θρηνολογίας, ὁ φρικαλὸς προσωπιδοφόρος προχωροῦσε.

Φοβοῦμαι ὅτι ἐπῆρα τὸ ρόλο μου πολὺ σοβαρά...

Ἡ κόμησησσα Ζέμμα:—Αὐτὸ εἶνε ὀλοφάνερο, φίλε μου.

Πέμπτος αὐλικός:—Ὁ ἡγεμὼν μας ὁ Πρόσπερο ξέρει ἀπὸ κρασιά, χά! Καὶ μὲ κέρασε ἀφθονον οἶνο...

Δεύτερος αὐλικός:—Ἀνώφελο νὰ ἐπιμείνης, φίλτατε. Τὸ βλέπω.

Πέμπτος αὐλικός:—Καὶ τώρα... δὲν εἶμαι μεθυσμένος, πιστέψτε με, δὲν εἶμαι μεθυσμένος, καθόλου μεθ...

(Ἀπομακρύνεται τρικλίζοντας)

ΣΚΗΝΗ 3η

(Οἱ ἱδιοὶ. Στὸ θάθος ἔρχεται ἀργὰ ἡ μαρκησία Βιολάντα).

Ὁ λόγιος:—Ἀ, τί σκοτεινὴ πού εἶνε ἀπόψε ἡ μαρκησία!

Ἡ κόμησησσα Ζέμμα:—Ἀλήθεια, πῶς σκοτεινὴ ἀπὸ τὸ θάνατο!

Ὁ λόγιος (μὲ τρόμο):—Σοῦτ! Μὴν φέρετε αὐτὴ τὴν λέξι ἐδῶ μέσα!

ΣΚΗΝΗ 4η

(Τὸ μεγάλο μαῦρο ρολοὶ τοῦ τοῖχου σημαίνει ἑνδεκά τῆς νυκτός. Ἐχει ἕναν ἥχο τόσο θαρὺ καὶ πένθιμο, πού οἱ αὐλικοὶ ἀλαφιάζονται, χλωμιάζουν).

Ἡ μαρκησία Βιολάντα:—Σκέπτομαι τί γίνεται ἔξω τώρα! Τρίτος αὐλικός (περίτρομος):—Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, κυρία, μὴ μᾶς θυμίζετε αὐτὸ πού γίνεται ἔξω τώρα! Ἡ μαρκησία Βιολάντα:—Ἀφ' οὗτου ἐκλείστηκα ἐδῶ, στὸ κάστρο αὐτὸ τοῦ ἡγεμόνος Πρόσπερο, ἄλλο δὲν συλλογίζομαι ἀπὸ τὰ φρικαλέα γεγονότα, πού γίνονται ἔξω τώρα...

Αὐλικός:—Σιωπὴ!...

Ἡ μαρκησία Βιολάντα:—Ἐκεῖ κάτω, ἔξω ἀπὸ τὸ φρούριο αὐτό, οἱ δρόμοι εἶνε πανουκλιασμένα ψοφιστήρια! Δὲν θάβουν πιά τοὺς νεκρούς. Εἶνε τόσοι πολλοί. Τοὺς ἀφήνουν νὰ σέπωνται στὸ μέρος ὅπου ἔπεσαν, μὲ τὴ μορφή στυλωμένη πρὸς τὸν οὐρανό, στὴ στάσι πού τοὺς ἐκεραυνόβόλησε ἡ Κόκκινη Πανούκλα!...

Ἡ κόμησησσα Ζέμμα (μὲ φόβο):—Ἡ Κόκκινη Πανούκλα!

Ἡ μαρκησία Βιολάντα:—Ἕνας διαβάτης συναντᾷ φίλο του στὸ δρόμο. Σταματᾷ νὰ τοῦ μιλήσῃ. Ἐξαφνὰ, στὴν πρώτην λέξει, ὁ φίλος του κλονίζεται... Καὶ σ' ὅλο τὸ πρόσωπό του ἀπλώνεται ὁ ματωμένος τῆς πανούκλας ἰδρώς...

Αὐλικός:—Ἰδρὼς ἀπὸ αἷμα!

Ἀλλος αὐλικός:—Ναί, στὸ πρῶτο στάδιο τῆς παράδοξης καὶ τρομερῆς αὐτῆς νόσου, ματωμένος ἰδρὼς σκεπάζει τὸ μοῦτρο καὶ τὸ κορμὶ... Γι' αὐτὸ καὶ ὀνόμασαν «Κόκκινη Πανούκλα» τὸ τοῦτο τὸ θάνατο, πού ἐκκληρίζει τὸ κράτος τοῦ Πρόσπερο...

Ἡ κόμησησσα Ζέμμα:—Ὁ μισὸς λαὸς τοῦ ἐξωντώθηκε!

Πρῶτος αὐλικός:—Ἐμεῖς διωγῶς ἐδῶ δὲν φροβιάσαμε τίποτα. Ἐδῶ ὁ χάρος δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς φθάσῃ.

Ἡ μαρκησία Βιολάντα:—Καὶ πού τὸ ξέρετε; (Τρένει στὸ παράθυρο). Ἀκοῦστε! Φρίκη! Γυναίκες ἐκεῖ ἔξω θογγοῦν! Πρέπει νὰ τίς βοηθήσωμε!

(Μάταια ἐπιχειρεῖ νὰ ἀνοίξῃ τὸ παράθυρο).

Ἀλλοῖονο! Τὸ παράθυρο εἶνε καρφωμένο! Τότε θὰ κατεβῶ νὰ ἀνοίξω τὴν πόρτα!

Ἡ κόμησησσα Ζέμμα:—Ξέρετε πολὺ καλὰ ὅτι ὁ ἀρχοντὰς μας ἐπρόσταξε νὰ πελεκίσουν πελώριες πύλες ἀπὸ σφυρήλατο σίδηρο γιὰ νὰ μὴ μπορῇ κανεὶς νὰ μπῇ ἢ νὰ θῆγ' ἐπ' αὐτὸ τὸ κάστρο χωρὶς τὴ σεπτὴ του ἐδεία.

Ἡ μαρκησία Βιολάντα:—

Μὰ αὐτὸ εἶνε τρομερό! Ἐλεος! Ἐλεος! Ἀφῆστε με νὰ βοηθήσω αὐτὲς τίς γυναῖκες!

Αὐλικός:—Αὐτὸ θάταν τρέλλα, κυρία μου! Σκεφθῆτε ὅτι αὐτὲς οἱ γυναῖκες ἔχουν τὴν Κόκκινη Πανούκλα, πάνω στὴς φούστες των, στὰ χέρια των, στὰ μαλλιά των.

Ἡ μαρκησία Βιολάντα:—Ἀνανδροὶ! Εἴστε ὅλοι σας ἀνάνδροι σὰν τὸ βασίλειά σας τὸν Πρόσπερο! Καὶ σὰς οἰκτίρω! Ἀκοῦστε με: Ὅσον κι' ἂν θαρρακίζετε τὰ παράθυρα, δὲν θὰ ἐμποδίσετε τὴν Κόκκινη Πανούκλα νὰ μπῇ ἐδῶ μέσα, μὲ τὴν σὴ μάνη ἢ ὥρα της στὸ Μελανὸ Ρολοὶ...

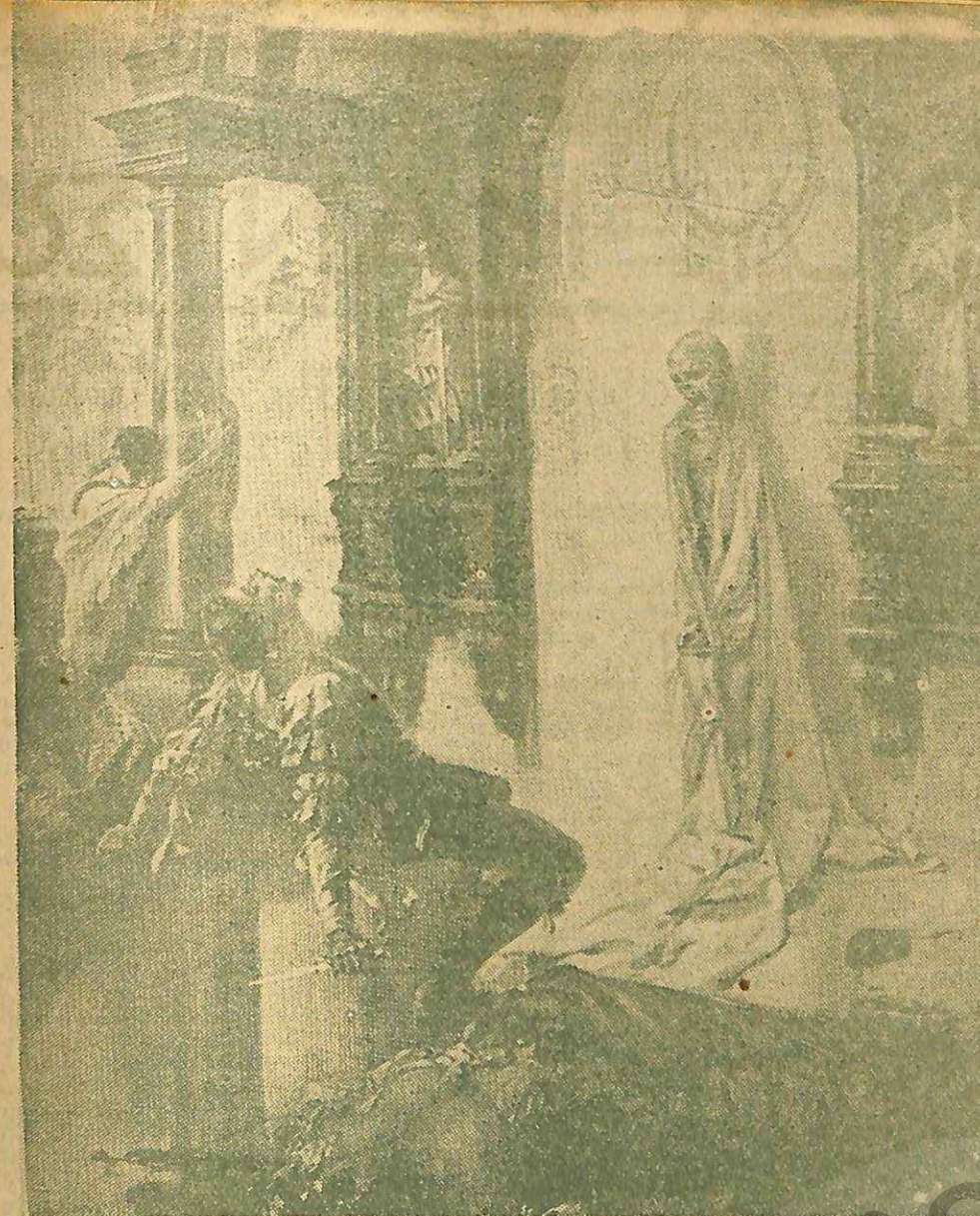
(Ἀπομακρύνεται ἀργὰ, σὰν κηδεύ).

Ἡ κόμησησσα Ζέμμα:—Ἡ τρέλλα της εἶνε μακάθρια! Μὲ τέτοια πεποίθησι μᾶς μίλησε πού περιμένω ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα ν' ἀνοίξῃ ἡ πόρτα καὶ νὰ προβάλλῃ ἡ Κόκκινη Πανούκλα...

ΣΚΗΝΗ 5η

(Μεσάνυχτα σημαίνουν στὸ μαῦρο, ἐξελίξινο ἐκκρεμές. Ἀπὸ τὸ πρῶτο χτύπημα τῆς ὥρας ὅλοι φρικιάζουν. Μπαίνει στὴν αἴθουσα ὁ ἡγεμὼν Πρόσπερο, ξαναμμένος ἀπὸ τὸ γλέντι).

Πρῶτος αὐλικός:—Ἐμπρός! Ζήτη ἡ χαρὰ καὶ ἡ ζωὴ! Ὅλα τόχομε ἐδῶ μέσα, σ' αὐτὸ τὸ σίγουρο κι' ἀπόρητο καστὲλ...

Τὸ μαχαίρι ἔπεσε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ πρίγκηπος, ἐνῶ ἐκάγαξε ὁ Κόκκινος Χάρος.

λι! Πιοτό, γυναῖκες, ἔρωτα, τραγοῦδι, θιολιά...

Ἡ μαρκησία Βιολάντα:—Καὶ θάνατο!

Πρόσπερο:—Ἐδῶ μέσα ὑπάρχει ἀσφάλεια...

Ἡ μαρκησία Βιολάντα:—Κι' ἔξω ὑπάρχει ἡ Κόκκινη Πανούκλα!

Πρόσπερο (θυμωμένος):—Δὲν μοῦ ἀρέσουν τὰ ἀστεία σας, μαρκησία. Σὰ ἐπιτρέπω νὰ ἀποσυρθῆτε ἀμέσως στὰ διαμερίσματά σας!

Μία κυρία τῆς ἀδελφῆς (ταραγμένη):—Υψηλότητα! Ὑψηλότητα! Μὲ σὰ στὴ σάλλα μπῆκε ἕνας ἀγνώστος προσωπιδοφόρος!

Πρόσπερο:—Πῶς μπόρεσε νὰ μπῇ; Οἱ ἀτσάλενιες θύρες εἶνε κλειδωμένες.

Μία κυρία:—Καὶ μ' ὅλα ταῦτα ἐμπῆκε! Ἀχ, Θεέ μου! Εἶνε φρικτὸς στὴ διψή! Φορεῖ ἕνα σάβανο. Μοιάζει σὰν νύμφη ἀπὸ τὸ μνήμα. Καὶ θαδίζει δὲν σαλεύουν οἱ νεκροί, ὅταν ἀφήνουν τὴ νύκτα τοὺς τάφους...

Ἡ κόμησησσα Ζέμμα:—Ἐτρόμο! Ἐδῶ ὅλον κόσμον!

Αὐλικός:—Γυναίκες ἐλιποθύμησα στὸ διάθρα!

Ἀλλος αὐλικός:—Καὶ οἱ ἀντρες τρέμουν...

Πρόσπερο:—Αὐτὴ ἡ ἀστείότης εἶνε ἡλιθία!

Ἡ μαρκησία Βιολάντα:—Δὲν εἶνε ἀστείότης!

Κυρία τῆς τιμῆς:—Πλησιάζει! Ἐρχεται ἐδῶ!

(Πέφτει λιπόθυμη).

Ἡ μαρκησία Βιολάντα:—Γονάτιστε ὅλοι! Νά, ὁ θάνατος!...

ΣΚΗΝΗ 6η

(Οἱ ἱδιοὶ. Ὁ Προσωπιδοφόρος)

(Μπαίνει ὁ προσωπιδοφόρος. Φορεῖ σάβανο. Τὶς σιαγόνες του σφίγγουν λουρίδες ἀπὸ ἀσπρο πανί. Φέρει μάσκα ἀπὸ μαῦρο βελούδο. Ὅτι διακρίνεται ἀπὸ τὴ μορφή του ἔχει τὴ χλωμάδα τοῦ φάσματος. Βαδίζει μὲ θῆμα αὐτομάτου πρὸς τὸ μαῦρο ρολοὶ. Περίτρομοι οἱ αὐλικοὶ ὑποχωροῦν πρὸς τὸ παράθυρο).

Ὁ πρίγκηψ Πρόσπερο (μὲ κάποιο τρόμο στὸ θυμὸ του):—Ἀρκεῖ, ἀρεῖ! Συλλάβετε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον!

(Οἱ αὐλικοὶ κάνουν νὰ τοῦ ἐπιτεθοῦν. Τρόμος τοὺς παραλύει. Ὑποχωροῦν καὶ ἀλλ).

Πρόσπερο:—Δειλοὶ! ἀνάνδροι! (Στὸν ἀγνώστο).

Πές μου τὸ ὄνομά σου ἐσύ, γιὰ νὰ ξέω ποῖον θὰ κρεμάσω μὲ τὴν αὐγὴ στὴ πάλαιε τοῦ πύργου μου!

(Ὁ ἀγνώστος προχωρεῖ ἕνα βῆμα σιωηλὸς. Σταματᾷ κάτω ἀπ' τὴ σκιά τοῦ λαύρου Ρολοιοῦ. Ὁ πρίγκηψ Πρόσπερο ὀνεται πάνω του, τρελλὸς ἀπὸ φόβο καὶ ργῇ, μὲ ὕψωμένο τὸ ἔγχειριδιον).

Πρόσπερο (οὐρλιάζει):—Βγάλε ἡ μάσκα σου! Δείξε μας τὴ μορφή σου!

Ὁ ἀγνώστος πετᾷ τὴν προσωπίδα. Στὸ τελιδνὸ τοῦ προσώπου χοντρές πλάκες ἀπὸ αἷμα. Ἡ μύτη του φαγωμένη ἀπὸ ἕνα κατκόκκινο ἔλκος. Τὸ μαχαίρι γλυστρά ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Πρόσπερο, πού πέφτει ἀναίθρητος στὸ μάρμαρο).

Ἡ μαρκησία Βιολάντα:—Ἀνάμεσά μας ἡ Κόκκινη Πανούκλα!

Ὁ λόγιος (μὲ ἀφάνταστη φρίκη):—Ὁ Κόκκινος Θάνατος!

ΕΝΤΓΚΑΡ Πῶ

Ἄν θέλετε
τὰ πιστεύετε

ΠΟΙΑ ΩΡΑ ΠΕΘΑΙΝΟΜΕ

Οἱ γιατροὶ κάνουν διάφορες στατιστικὰς παρατηρήσεις, γιὰ νὰ ἐξακριβώσουν σὲ ποιά ὥρα τοῦ ἡμερονικίου συμβαίνουν οἱ περισσότεροι θάνατοι.

Ἡ ἱατρικὴ Ἐφημερίδα τῶν Παρισίων ἐδημοσίευσε ἤδη τὰ ἀποτελέσματα τῶν πρώτων παρατηρήσεων.

Ἕνας γιατρός τῆς Γλασκώθης γνωμοδοτεῖ ἐπὶ παρατηρήσεων τοῦ ἐπὶ 15.000 θανάτων, ὅτι ἡ ἐμοιραία ὥρα εἶνε ἡ ἑκτη πρωΐνῃ.

Ἕνας ἄλλος κάνει διάκρισι μεταξὺ τῶν φύλων. Θέλει τὴν 5—7 μ.μ. γιὰ τοὺς ἄνδρας καὶ μᾶς θεδαιοί, ὅτι οἱ γυναῖκες πεθαίνουν μάλλον περὶ τὴν 7ην ἀπογευματινῇ.

Ὁ Βερολινέζος Σνάιντερ πού ἔκαμε παρατηρήσεις ἐπὶ 57.000 θανάτων, θέλει κι' αὐτὸς τὴν 5ην ἕως 7ην πρωϊνὴν ἀνευ διακρίσεως φύλων.

Ἕνας Ἴταλὸς ἐπὶ 25.474 παρατηρήσεων ἰσχυρίζεται, ὅτι στὴν Ἰταλία τοῦλάχιστον, ὁ ἄνθρωπος πεθαίνει μὲ τὸ ἡλιοθασίλεμα.

Καὶ τέλος, ὁ Παρισινὸς ἱατρός Φερού ἐπὶ 11.404 θανάτων λέει, ὅτι γιὰ νὰ πεθάνῃ κανεὶς, ὅλες οἱ ὥρες...εἶνε κατάλληλες!

Προκειμένου λοιπὸν νὰ πεθάνετε, δὲν ὀπάρχει λόγος νὰ πονοκεφαλᾶτε γιὰ νὰ θρῆτε ποιά ὥρα δέχεται ἡ Α. Υ. ὁ Χάρος. Συμφώνως μὲ τὴν θεωρίαν τοῦ κ. Φερού, μπορεῖ κανεὶς νὰ πεθάνῃ ὅποια ὥρα τοῦ εἶνε...εὐχάριστο!...

★

ΤΟ ΑΣΠΡΙΣΜΑ ΤΟΥ ΑΡΑΠΗ

Σύμφωνα μὲ τὴν γνώμη ἑνὸς ἐπιστήμονος, πού μελέτησε εἰδικὰ τοὺς μαύρους, τὸ χρῶμα τῆς ἐπιδερμίδος τοὺς προέρχεται ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ «ἀνθρακικῆς χρώας» κάτω ἀπὸ τὸ δέρμα.

Ἡ μαυρίλα, λοιπὸν, τῶν νέγων δὲν εἶνε τίποτα ἄλλο παρὰ ἕνα εἶδος ἀρρώστειας, πού μπορεῖ νὰ τὴν θεραπεύσῃ ὁ ἠλεκτρισμός.

Μὲ ἄλλα λόγια, μποροῦμε νὰ ἀσπρίσουμε...τοὺς ἀράπηδες, ἂν μὲ τὸν ἡλεκτρισμὸ κατορθώσωμε νὰ διαλύσωμε τὰ μόρια τοῦ ἀνθρακος.

Νὰ λοιπὸν πού ὁ ἠλεκτρισμὸς θὰ κατορθώσῃ νὰ κάμῃ αὐτὸ πού δὲν μπορεῖ τὸ σαποῦνι τῆς παροιμίας.

Ἄς περιμένωμε νὰ γίνουν πειράματα, γιὰ νὰ πεισθοῦμε καὶ μεῖς. Πρὸς τὸ παρόν, μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ ἀμφισβάλωμε.

Σημ. Ὁ ξένος ἐπιστήμων δὲν μᾶς λέει, ἂν τὴν θεωρίαν του μποροῦμε νὰ τὴν ἐφαρμόσωμε στοὺς μαύρους τῶν...ἐκλογῶν!

★

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ!

Ἕνα τέτοιον κατάστημα, ὠργανωμένον ἤριστα, λειτουργεῖ στὸ Λονδίνο.

Δίνει στοὺς πελάτες του κάθε χρησιμὴν γιὰ τὸ ἐπάγγελματις τοὺς πληροφορίες, μὲ ὁ ἀξιμίωντων φυσικά. Τὸ κατάστημα παρέχει ἀκόμα ἐντυπὸν κατάλογο διευθύνσεων τῶν εὐσπλαχνικωτέρων κατοίκων τοῦ Λονδίνου, ὥστε οἱ κ.κ. ἐπαιτὰ νὰ μὴ χτυπᾶν ἀδίκαια πόρτες.

Παρέχει ἀκόμα ὑποδείγματα παντὸς ἴδους ἐπιστολῶν συγκινητικῶν, ἀπευθυμένων ἐκ μέρους χηρῶν, ὀρφανῶν, ἀκαίρων κ.λ.π.

Δὲν μένει τώρα παρὰ ν' ἀκούσωμε ὅτι οἱ ζητιᾶνοι...εἰς ἐνδειξὴν διαμαρτυρίας...ἀπήγγρασαν! Ἄς τὸ ἐλπίσωμε!

Ο κίτρινος ξφίλτης τῶν λευκῶν Τοῦ συγγραφέως Ζάξ Ρῶμερ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Φοῦ Μαντσού, ἀρχηγὸς μιᾶς μεγάλης κινεζικῆς συμμορίας ἐθνικιστικῆς, θρίσκει στὸ Λονδίνο καὶ σπείρει τὸ θάνατο σὲ ὅσους ἐνδιαφέρονται νὰ προσδώσουν τὸ μυστικὸ τῆς Κινεζικῆς ἀναγεννήσεως. Γιά ὅλο τῶν ἐνεργειῶν του μεταχειρίζεται ἕνα παράξενο ζῶον, πού μοιάζει μὲ ἀράχνη σαρανταποδαρῶσσα.

Τὸ ζῶον αὐτὸ ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ πλησιάζῃ τὸ ἀντικείμενο πού φέρει ἕνα ἄρωμα τῆς ζούγκλας καὶ νὰ τὸ χτυπᾷ μὲ τὸ κεντρί του.

Ο Φοῦ Μαντσού, στέλνει γράμματα ἀρωματισμένα στὰ θύματά του. Ἐξαπολύει τότε τὸ ζῶον καὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἐπιτυγχάνει τὰ ἐγκλημάτα του. Ο ντέτεκτιβ Σμιθ, εἶνε τώρα τὸ νέο θῦμα. Ο Σμιθ ὅμως προλαμβάνει καὶ σκοτώνει τὸν συκαμερὸ πολυπόδα.

Τὸ πρῶτ' διαβάζει στὴν ἐφημερίδα ὅτι πνίγηκε ἑνας ναύτης.

Τὴν ἴδια στιγμή τοῦ τηλεφωνεῖ ὁ ἀστυνομικὸς διευθυντὴς Γουέιμσοϋ τῆς Σκότλαντ Γιάρδ.

— Κύριε Σμιθ, περάστε μιὰ στιγμή ἀπὸ τὸ τμήμα τοῦ Οὐάστινγκ Ρίβερ.

Κάτι τὸ σπουδαῖο θὰ συμβαίη, λέει ὁ Σμιθ στὸ φίλο του, καὶ ἂν ὁ Φοῦ Μαντσού ἔχῃ πάλι ἀνακατεῦθ' ἀσφαλῶς θὰ θρεθούμε μπροστὰ σὲ νέα τρομερὰ πράγματα.

Ο Σμιθ θρίσκει ἀμπροστὰ σ' ἕνα νέο ἐγκλημα τοῦ Φοῦ Μαντσού. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ναυτὶ πού ἐρέθηκε πνιγμένος, νὰ καὶ κάποιος ἄλλος, ὁ ἀστυνομικὸς Κάμπυ πού εἶχε τὴν ἴδια τύχη.

Πάνω του θρέθηκε μιὰ κοτσίδα.

Ο ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς Γουέιμσοϋ, συμβουλεύει τὸν Σμιθ νὰ πᾶι στὸ σπίτι τοῦ Κάμπυ, νὰ ψάξῃ καὶ νὰ τοῦ πᾶρῃ τὸ ἡμερολόγιό του.

Δυστυχῶς, μιὰ νέα, σκιάλα καὶ ἐμπιστος τοῦ Φοῦ Μαντσού προλαμβάνει καὶ σφίγγει τὴν ἐνδιαφέρουσα σελίδες ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιό.

Ο Πέτρι, ὁ ὁποῖος, συλλαμβάνει τὴ νεαρά, ἡλεγεῖται ἀπὸ τὴν καλωσύνη καὶ τὴ μετάνοιά της καὶ διατάζει νὰ τὴν ὁδηγήσῃ στὸ τμήμα.

Εἶχα ἀσπιλοθῇ, λέει, δὲν ἤξερα τί νὰ κάνω.... Νὰ τὴ συλλάβω; Ἀλλὰ πῶς; Ἦρθα κοντὰ στὸ τζάκι, ὅπου εἶδα τὴ στάχτη τῶν καμένων χαρτιῶν.

Ἐπειτα ἀπὸ δέκα δευτερόλεπτα γύρισα νὰ δῶ... Εἶχε φύγει.

Ἐτρέξα πρὸς τὴν πόρτα. Τὸ κλειδί γύριζε τὴ στιγμή ἐκείνῃ ἀπ' ἔξω.

Ο Σμιθ τότε ἀποφασίζει νὰ πᾶι νὰ κάνῃ ἕναν ἀφηνειασμὸ στὸ σπίτι κάποιου Σέν - Γιάν.

Αὐτὸς, προσποιοῦμενος τὸν κουρέα, διατηροῦσε ὁπισθεῖο στὴν Κινεζικὴ συνοικία τοῦ Λονδίνου.

Ο Σμιθ μὲ τὸν Πέτρι τὸν φίλο του, πηγαίνουν λοιπὸν ντυμένοι ὡς ναῦτες καὶ κατορθώνουν νὰ εἰσέλθουν στὸ ἀντρον τοῦ Φοῦ - Μαντσού.

Παρακολουθοῦν τὰς κινήσεις τῶν Κινέζων, ἀλλὰ καὶ ὁ Φοῦ - Μαντσού ἀγρυπνεῖ.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Μὲ τράβηξε ἀπὸ τὸ χέρι.

Τὰ μισοκλεισμένα μάτια μου, μοῦ ἐπέτρεψαν νὰ δῶ μιὰ σκιά πού φάνηκε πίσω ἀπὸ κάτι τζάμια.

Ἐνα κεφάλι παραμορφωμένο, πού ἔμοιαζε περισσότερο μὲ Σατανά παρά μὲ ἄνθρωπο.

Δὲν ἐκινήθηκα καθόλου.

Ἡ σκιά δὲν ἀργησε νὰ ὀλοποιηθῇ κι' ἕνα ἀνθρώπινο κεφάλι πέρασε στὸ δωμάτιο καὶ κύτταξε περιεργά.

Τὸ λυχνάρι μόλις ἐφώτιζε καὶ σκίαζε τὰ γύρω μας. Ἐδῶ ἕνα χέρι κρεμασμένο, ἐκεῖ ἕνα πρόσωπο κίτρινο, σὰν νεκρὸ. Ἐνῶ ἕνας θόρυβος ἀπὸ μουρμουρίσματα, παραληρήματα βοῦζε μέσα στὸ δωμάτιο.

Ο ἀγνωστος ἦρθε κοντὰ μας, μᾶς πλησίασε πολὺ. Μέσα ἀπὸ τὰ μισανοιγμένα

μάτια μου, ἔβλεπα ἕνα τρομερὰ φρικιστικό κερένιο πρόσωπο. Δυὸ ματιὰ ἀγκυλωτὰ κόκκινα, δυὸ μάγουλα πεταχτά, φρύδια τραβηγμένα ἀπὸ μιὰ καμπούρα.

Αὐτὸ τὸ ἄτομο ἔμοιαζε μὲ κάτι τὸ ὑπερφυσικό. Ἡ γραμμὴ τοῦ κορμιοῦ του, τὰ μακρουλά κίτρινα χέρια του, σταυρωμένα τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο.

Ο Φοῦ - Μαντσού, ἔπειτα ἀπὸ τὴν περιγραφή τῶν χαρακτηριστικῶν πού μοῦ εἶχε κάνει ὁ Σμιθ, δὲν μπορούσε νὰ μοιάζῃ καθόλου μ' αὐτὸ τὸ τερατόμορφο κεφάλι.

Πάντως τὸ ἐνστικτὸ μου μ' ἐβεβαίωνε, ὅτι θρίσκόμαστε σὲ καλὰ ἴχνη καὶ ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν ἦταν κανένας ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας τοῦ Φοῦ - Μαντσού. Μὲ εἶχε κυριεύσει μιὰ πεποίθησι, ὅτι θρίσκόμουν ἀμπροστὰ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μέλη τῆς ἐγκληματικῆς αὐτῆς συμμορίας.

Ο ἄνθρωπος πλησίασε ἀθόρυβα ἀκόμα πιὸ κοντὰ. Ἀκόμα πιὸ κοντὰ. Ἐσκυψε... Μᾶς κύτταξε.

Μοῦ φάνηκε πῶς ἀκουσα ψιθυρίσματα ἀπὸ κάποιο κοντινὸ μας κρεββάτι. Ἡ παρουσία τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ ἐπέβαλε ἀμέσως τὴ σιωπὴ. Πράγμα πού ἐβεβαίωνε, ὅτι μερικοὶ ἀπὸ κεῖ μέσα κάνανε τοὺς κοιμισμένους στὰ ψέματα.

Ο Νέϋλαντ Σμιθ, ξαπλωμένος δίπλα μου, ἔμοιαζε μὲ νεκρὸ. Ἀλλὰ κι' ἐγὼ μέσα στὴ σκοτεινὴ γωνία μου ἔμεινα ἀκίνητος.

Ἡ παράξενη ἐκείνῃ μορφή μὲ κύτταξε. Ἐσκυβε σιγά - σιγά περισσότερο ἀπὸ πάνω μου. Μᾶς ἐχόριζαν πρόσωπο μὲ πρόσωπο, μονάχα μερικοὶ πόντοι. Ἐκλείσα ἐντελῶς τὰ μάτια.

Δυὸ δάκτυλα ἄγγισαν ἐλαφρὰ τὸ δεξιὸ μου θλέφαρο. Κατὰλαβα. Ἐστρίψα ἀμέσως τοὺς θολοὺς πρὸς τὰ ἑπάνω. Κι' εἶμαι ὅταν τῆκωσε τὸ θλέφαρο δὲν ἐφάνηκε παρὰ μονάχα τ' ἀσπράδι τοῦ ματιοῦ.

Ἐσῶσα τὴν κατὰσται! Τὰ ψιθυρίσματα ξανάρχισαν, ἀλλὰ καὶ πάλι σταμάτησαν.

Τὴ στιγμή ἐκείνῃ πιά κατάλαβα πῶς μολοντὶ ἀπέξω οἱ ἄλλοι φυλάγανε, ἐμεῖς μέσα εἶχαμε πέσει στὰ χέρια τῶν ἀποτρόπαιων αὐτῶν Κινέζων.

Πολὺ καλά, μοῦ ψιθύρισε ὁ Σμιθ. Θεέ μου, τί ἀπαίσιο μούτρο! Πέτρι, μοῦ φαίνεται πῶς εἶνε ὁ καμπούρης, πού ἀναφέρει ὁ Κάμπυ στὸ ἡμερολόγιό του. Ἀλλὰ κύτταξε!

Γύρισα τὰ μάτια μου, χωρὶς νὰ κουνηθῇ τὸ κεφάλι. Ἐνας ἄνθρωπος σηκώθηκε ἀπὸ ἕνα κρεββάτι καὶ ἀκολούθησε τὸν καμπούρη. Πέρασανε διπλά μας. Καὶ οἱ δύο ἀτάραχοι καὶ ἀθόρυβοι.

Μιὰ κουρτίνα ἀνασηκώθηκε καὶ πέρασαν πρὸς τὴ σκάλα. Ἡ σκάλα ἔτριξε ἀπὸ τὸ θάρος τους.

— Μὴν κουνιθῆς, μοῦ εἶπε ὁ Σμιθ. Φαινότανε συγκινημένος.

Ποιὸς λοιπὸν καθότανε στὸ ἑπάνω πάτωμα;

Νέοι θηματισμοὶ στὴ σκάλα. Ο Κινέζος ξαναφάνηκε, πέρασε τὸ δωμάτιο καὶ θύγηκε ἔξω. Ο ἄλλος πλησίασε ἕνα κρεβ-

βάτι, ἐκούνησε κάποιον καὶ θύγηκε μαζί κι' οἱ δύο τους ἔξω.

— Πέτρι, στοιχηματίζω, πῶς ὁ Φοῦ - Μαντσού εἶνε ἐδῶ.

— Τί θὰ κάνωμε;

— Πρέπει νὰ περιμένουμε. Κι' ἔπειτα θὰ πηδήσωμε στὴ σκάλα. Οἱ εἶνε πολὺ κοντὰ νὰ φωνάξωμε τὴν ἀστυνομία. Ἀσφαλῶς θὰ ὑπάρχῃ καὶ ἄλλη ἐξοδος. Θὰ δῶσω τὸ σύνθημα, ὅταν ὁ καμπούρης θὰ κατεβῇ. Εἴμαστε διπλά στὴ σκάλα καὶ ἰσφτάσωμε πρῶτοι. Ἄν ὁ καμπούρης ἀνισταθῇ, θὰ τὸν κανονίσω ἐγὼ.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς Κινέζους πέρασε πάλι ἀπὸ τὸ δωμάτιο κι' ἔφυγε. Ἐνας τρίτος, πού ἔμοιαζε μὲ Μαλαῖο, ἀνέθηκε κι' αὐτὸς τῆς μυστηριώδους σκάλας.

Ἐνας τέταρτος γλύστρησε τοῖχο - τοῖχο καὶ θύγηκε.

— Πέτρι, ἐμπρός! διέταξε ὁ Σμιθ.

Ἀναπήδησα στὴ θέσι μου. Πῆρα τὸ πιστόλι ἀπὸ τὴν τσέπη μου καὶ ρίχτηκα στὴ σκοτεινὴ σκάλα. Ἀγριεὲς φωνές ἀκούστηκαν ἐξοφικά ἀπὸ τὴν αἶθουσα πού ἔγκαταλειψαμε. Ἐνα οὐρλιαχτὸ τὶς σκέπασε.

Ο Νέϋλαντ Σμιθ θρίσκότανε ἰδίᾳ πίσω μου. Προγυροῦσαί με τρέχοντας σ' ἕνα διὰδρομο μὲ καθαρώτερη ἀτμόσφαιρα. Μὲ τὸν ὅμο ἔσπρωξα μιὰ πόρτα καὶ μπήκα μέσα μὲ ὀρμή.

Τὰ μάτια μου ἀντίκρυσαν κατ' ἀρχὰς ἕνα τραπέζι σὲ ἀκαταστασία. Ἐπειτα ἕνα λυχνάρι ἀκουμπισμένο σὲ μιὰ καρέκλα καὶ τέλος ἕναν ἄνθρωπο πού κατότανε μπροστὰ στὸ τραπέζι.

Ἀλλὰ μόλις τὸν ἀντίκρυσα, τὰ μάτια μου δὲν μπορούσαν νὰ ξεκολλήσουν ἀπὸ πάνω του.

Ἦταν ντυμένος μὲ μιὰ κίτρινη ρόμπα. Σχεδὸν τὸ ἴδιο χρῶμα μὲ τὸ πρόσωπό του. Τὰ χέρια του ἦσαν φαρδύα καὶ μακρουλά. Κοκκαλιάρικα. Κρατοῦσε τὸ μυστικὸ πηγούνι του. Τὸ μέτωπό του ἦταν ψηλὸ καὶ φαρδύ. Τὰ μαλλιά του πολὺ λίγα καὶ ἀκαθορίστου χρώματος.

Δὲν μπορῶ νὰ περιγράψω τὴ φυσιογνωμία του. Ἐμοιάζε μὲ τὸν Ἀρχάγγελο τοῦ Κακοῦ. Δὲν ἔβλεπα παρὰ μονάχα τὰ στενά, μακρουλά, λοξά, πράσινα μάτια του. Τὰ θλέφαρά του πού μόλις μπήκα ἦσαν μισόκλειστα, τώρα εἶχαν ἀνοίξει καὶ στοργυλῶσαν.

Σταμάτησα ἀπότομα. Σὰ νᾶχα μαγνητισθῇ. Ο ἄνθρωπος αὐτὸς φαίνότανε νὰ εἶχε ἐκπλαγῇ ἀπὸ τὴν ἀπότομη, ἀγρία εἰσοδό μου. Ἀλλὰ στὸ πρόσωπό του δὲν ἐζωγραφίσθηκε οὔτε ὁ φόβος, οὔτε ὁ τρόμος.

Σηκώθηκε σιγά - σιγά δίχως νὰ μ' ἀφήσῃ ἀπὸ τὰ μάτια του.

— Αὐτὸς εἶνε! Εἶνε ὁ Φοῦ - Μαντσού! φώναξε ὁ Σμιθ πίσω ἀπὸ τὸν ὅμο μου. Εἶνε ὁ Φοῦ - Μαντσού. Ρίξτου... ἂν...

Δὲν ἀκουσα τὸ τέλος τῆς φράσεως.

Ο Φοῦ - Μαντσού ἔσκυψε πάνω στὸ τραπέζι, ἐνῶ τὸ πάτωμα ὑπεχώρησε ἀπὸ κάτω μου.

Εἶδα, γιὰ τελευταία φορά τὰ πράσινα μάτια του καὶ δὲν μπόρεσα νὰ συγκρατήσω μιὰ κραυγὴ. Ἐπεφτα, ἔπεφτα καὶ χάθηκα στὸ παγωμένο νερὸ πού μ' ἐκλείσα

μέσα του.

Ἀόριστα θυμόμουν δυὸ πιστολιές, μιὰ ἄλλη κραυγὴ πού ἀπαντοῦσε στὴ δική μου, ἕναν ὑπόκοφο θόρυβο (τῆς καταπακτικῆς), τὸ δέξυ σφύριγμα τῆς ἀστυνομίας.

Ὅταν ξαναβγῆκα στὴν ἐπιφάνεια, ἀπρόσπελαστα σκοτάδια μὲ σκέπαζαν. Ἐφύσα ἀπὸ τὸ στόμα μου ἕνα βρώμικο γλοιώδες ὕγρῳ. Κοθόταν ἡ ἀναπνοή μου.

— Σμιθ! ἐφώναξα. Βοήθεια!

Ἡ φωνή μου πνίγηκε στὸ λαϊμό. Πῆγα νὰ ξαναφωναῶ, ὅταν ἐσκέφθηκα ἐξοφικά ὅτι μπορούσα νὰ χρησιμοποιοῦμαι πού ὠφέλιμα τὶς δυνάμεις μου, κι' ἄρχισα νὰ κολυμπῶ κατ' εὐθείαν ἐμπρός, ἀποφασισμένος ἡ νὰ ξεφύγω ἀπὸ τὸν θοῦρκο αὐτὸν ἡ νὰ πεθάνω.

Μιὰ σταγόνα ἀπὸ ἕνα φωσφορῶδες ὕγρῳ ἔλαμψε μέσα στὴ σκοτεινία καὶ ἔπεσε στὸ νερὸ δίπλα μου! Ἐνοιόμα κατὶ τὸ ἀλλόκοτο, κατὶ σὰν τρέλλα νὰ πλημμυρίζῃ τὸ κεφάλι μου.

Μιὰ ἄλλη σταγόνα φωτιάς! Μιὰ τρίτη! Ἐσκόνταψα σ' ἕνα γλοιώδες τοίχωμα.

Ἀγγίζει τὸν τοῖχο τῆς φυλακῆς μου! Ἡ φωτιά τώρα ἔπεφτε σὲ συμπαγῆ σταγόνες. Συγκράτησα τὸν λυγμὸ πού ἐξέφευγε ἀπὸ τὸ λαϊμό μου.

Δυσκολεύομαι τόσο πολὺ νὰ κρατιέμαι ἑπάνω ἀπὸ τὸ νερὸ. Τὰ βαρεῖα φορέματά μου μὲ τραβοῦσαν πρὸς τὰ κάτω.

Ἐρριξα τὸ κεφάλι πίσω καὶ ἀνοίξα τὰ μάτια μου.

Δὲν ἔπεφτε πιά ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ὕγρῳ πῦρ. Ὅχι, δὲν θὰ ἔπεφτε πιά. Τὸ πάτωμα ὅμως ὀλόκληρο δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ πέσῃ πάνω στὸ κεφάλι μου. Ἐβλεπα τώρα καλὰ τὶς φλόγες ἀπὸ πάνω μου.

Τὸ σπίτι καιγότανε, εἶχε πάρει φωτιά! Ἡ καταπακτικὴ εἶχε κλείσει πάνω μου, φαντάζομαι, αὐτόματα.

Τὰ ρούχα μου ποτισμένα ἀπὸ τὸ νερὸ, μὲ τραβοῦσαν στὸ θάλας καὶ ἀκούγα τὸ ταϊορίσμα τῆς φωτιάς ἀπὸ πάνω μου. Οἱ φλόγες μεγάλωναν. Κύτταξα ἄλλη μιὰ φορά τριγύρω μου. Καμμιὰ ἐξοδος.

Ἀλλὰ ἀπὸ ποῖα ἀρά γε τρύπα τροφοδοτοῦσε ὁ Τάμεσις μὲ τὸ νερὸ τοῦ αὐτοῦ τοῦ πόγειο; Ἀσφαλῶς ἀπ' αὐτὴ τὴν ἴδια τρύπα τὸ κορμί μου θὰ περνοῦσε ὅταν θὰ κατέβαιναν τὰ νερά, ὅπως τοῦ Μασόν, ὅπως τοῦ Κάμπυ...καὶ πόσων ἄλλων ἀκόμη!

Οἱ λειμψεῖς ζωηρεύανε ὀλοένσ περισσότερο. Τὸ νερὸ κοκκινίζε. Ἐπρόσδετε μιὰ φρίκη μεγαλύτερη.

Ξαφνικά ὅμως τὰ μάτια μου ἀντίκρυσαν ἕνα σχοινί, μερικοῦς πόντους πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου. Ἐνα σχοινὶ μὲ μιὰ θηλειά.

Μὰ αὐτὸ ἦταν ἡ σωτηρία μου. Προσπάθησα νὰ κινηθῶ, νὰ κολυμπήσω, ἀπλώσα τὸ χέρι νὰ πιάσω τὴ θηλειά...

Μιὰ κραυγὴ ἀκούστηκε τότε ἀπὸ πάνω μου.

— Πέτρι! Πέτρι!

Ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ Σμιθ.

— Πέτρι, μὴν ἀγγίξεις τὴ θηλειά! Καθόλου! Κρατήσου ἀκόμα μερικὲς στιγμὲς!

Ἀκόμα μερικὲς στιγμὲς; Μὰ θὰ μπορούσα;

Γύρισα τὸ κεφάλι καὶ εἶδα τὸ πιὸ ἐκπληκτικὸ θέαμα ἀπὸ ὅσα εἶχα δῆ τὴ νύχτα ἐκείνῃ.

Ο Νέϋλαντ Σμιθ εἶχε κατέθει στὸ τελευταῖο σκαλοπάτι μιᾶς σιδερένιας σκάλας... τὴν ὅποιον κρατοῦσε ἀπὸ πάνω ἐκεῖνος ὁ ἀπαίσιος καὶ δύσμορφος καμπούρης Κινέζος.

Δὲν μπορῶ νὰ τὸν πιάσω.

Καὶ καθὼς ὁ Σμιθ ἐπρόφερε αὐτὰ τὰ λόγια καὶ σήκωσα τὸ κεφάλι, εἶδα τὸν Κ... νὰ τραβᾷ τὴν κοτσίδα του καὶ νὰ τὴν θυγάτῃ ἀπὸ τὸ κεφάλι. Μαζί μὲ τὴν κοτσίδα θύγηκε καὶ ἡ περροῦκα, στὴν ὁποία ἦταν προσκολλημένη καὶ ἡ τρομερὴ ἐκείνῃ ἀπαίσια κακὸμορφη μάσκα.

Ἀφῶνα μαλλιά πέσανε ἀπὸ τοὺς ὤμους τοῦ Κινέζου, καθὼς ἔσκυβε καὶ ἀνεγνώρισα ἀμέσως ἐκείνην πού μὲ ἔσωζε: Ἦταν ἡ νέα πού θρήκα μέσα στὸ σπίτι

τοῦ Κάμπυ νὰ σφίξῃ τὰ φύλλα ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιο. Εἶδα τὸ συγκινημένο πρόσωπο τῆς καὶ τὰ μάτια μου πέσανε στὰ δικά της, τὰ γεμάτα ἀπὸ ἕνα τρομερὸ φόβο.

Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Σμιθ κατάρθωσα νὰ φθάσω τὴ σιδερένια σκάλα.

Τὰ χέρια τοῦ φίλου μου μοῦ ἐσφιγγαν τὴ μέση. Τότε κατάλαβα μέχρι ποίου σημείου ἤμουν ἐξηντημένος. Θυμάμαι λιγὰ κατὰ τὸ πείσιμο τοῦ πατώματος μέσα στὸ νερὸ καὶ τὶς φλόγες πού μᾶς τριγύριζαν.

Στὴ λάμψη τους, εἶδα πῶς ἡ θηλειὰ πού ἦθελα νὰ πιάσω, εἶχε γιὰ θάσι ἕνα κοφτερὸ λεπίδι.

Σκέφθηκα τότε τὰ κομμένα δάχτυλα. Νὰ πῶς δικαιολογοῦντο...

Κι' ἐλπιούμην.

Δὲν ἔξερα πῶς ὁ Σμιθ κατάρθωσε νὰ μὲ ἀνασῶρῃ ἀπὸ κείνη τὴν καταπακτικὴ, πῶς κατάρθωσε νὰ περάσῃ μέσα ἀπὸ τὶς φλόγες.

Συνήλθα συγκρατούμενος ἀπὸ τὸ φίλο μου, τὴ στιγμή πού ὁ ἐπιθεωρητὴς Ρύμαν μοῦ ἀγγίζει στὰ χεῖλη ἕνα ποτήρι.

Γύρω μου ὅλα ἦσαν φωτισμένα. Κόσμος πολὺς μᾶς τριγυρνοῦσε.

— Εἶνε οἱ πυροσβέστες, εἶπεν ὁ Σμιθ, θλέπωσαν τὴν ἐκπληξί μου. Τὸ σπίτι τοῦ Σέν - Γιάν καίγεται. Τὴ στιγμή πού πυροβόλησε, ἡ σφαῖρα του χτύπησε τὴ λάμπα τοῦ πετρελαίου, τὴν ἔσπασε καὶ πῆρε φωτιά, ἐνῶ ἐσὺ ἔπεφτες μέσα στὴν καταπακτικὴ.

— Ὅλοι θύγηκαν ἀπὸ τὸ σπίτι;

— Τὸ νομίζω, τοῦλάχιστον.

— Ὁ Φοῦ - Μαντσού;

— Ο Σμιθ σήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Κανείς δὲν τὸν εἶδε. Ἀσφαλῶς θὰ ὦν ἦτο καὶ ἄλλη ἐξοδος.

— Δὲν νομίζεις ὅτι...

— Ὅχι, εἶπε. Ἄν δὲν τὸν δῶ μὲ τὰ μάτια μου νεκρὸ, δὲν θὰ πιστέψω ποτέ.

Τὸ μνημονικὸ μου καθαρίζε. Ἀνασηκώθηκα στὰ πόδια μου.

— Σμιθ, εἶπα. Ἐκεῖνῃ, πού εἶνε; Ποῦ;

— Δὲν ἔξερα.

— Μᾶς τῶσκάσε, γιατρέ, τὴ στιγμή πού μουκάρειε στὸ δρόμο μιὰ ἀνέλια.

Ἐπίσης καὶ ὁ Τσάρλι, ἰσως καὶ ἄλλοι ἀκόμα. Πιάσαμε πεντέξ ἀτομα, ἀρκετὰ ὑποπτα, μερικοὶ ἦσαν ἐξυπνοὶ κι' ἄλλοι ἀποκνηνόμενοι ἀπὸ τὸ δηλητήριο. Ο κύριος Σμιθ μοῦ εἶπε, ὅτι ἡ κοπέλλα ἦταν μεταμφιεσμένη σὲ Κινέζα...

Θυμήθηκα τότε πῶς μὲ θάλανε ἀπὸ τὸ πηγάδι, μὲ τὴ βοήθεια αὐτῆς τῆς ψεύτικης κοτσίδας.

Ἡ ἴδια κοτσίδα ἔφερε τὸ θάνατο στὸν δυστυχισμένο Κάμπυ, ἐνῶ σ' ἐμένα ἔφερε τὴ ζωὴ. Ἡ νέα θὰ κρατῆσε τὴ μάσκα της.

Ὅσο γιὰ τὴν κοτσίδα, αὐτὴ θὰ ἔπεσε στὸ νερὸ.

Ἀργὰ τὴν νύχτα, ὅταν οἱ πυροσβέστες καταγίνονταν ἀκόμα νὰ σβῶσουν τὰ ἀπομεινάρια τοῦ καμένου σπιτιοῦ καὶ ἐγὼ μὲ τὸ Σμιθ διαζόμεστε νὰ ἐγκαταλειψομε αὐτὸ τὸ φρικτὸ μέρος, ὅπου τόσες δολοφονίες εἶχαν διαπραχθῇ, σκέφθηκα κατὰ:

— Πές μου, Σμιθ, ἔχεις μαζί σου τὴν κοτσίδα πού θρήκανε πάνω στὸν Κάμπυ;

— Ναι. Ἠλιπίξα ἕνα κεφάλι ἐπρόβαλε, παραμορφωμένο, πού ἔμοιαζε περισσότερο μὲ Σατανά παρά μὲ ἄνθρωπο...

ματικό κορίο της

— Ἦν ἔχεις ἀκόμα;

— Ὅχι. Γιατὶ εὗρήκα πιά σὲ ποῖον ἀνέκη.

Ἐχῶσα τὰ χέρια μου μέσα

"Ένα γοητευτικό χαμόγελο σαν της Μόνας Λού θα μπορούσε να εμπνεύσει την εμπιστοσύνη στη γυναίκα"

Κανένα βλέμμα 'Ισπανιόλας δεν θα τολμούσε να παραβληθεί σε θερμή με τη ματιά της Τζίνας Φάλκενμπεργκ...

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Παύλος, ένα θράδυ — Ρωμαϊκό θράδυ του Μαίτου — άκούει μία μελωδική γυναικεία φωνή, να τραγουδά την άρια του "Ορφέως που κλαίει και ζητά με περιπάθεια την Εύρυδική του. Γή μαγική αυτή φωνή την άκούει ακυμνένος στο μπαλκόνι του που βλέπει στον κήπο της διπλανής θύλας «Στάρ».

Ο Παύλος έρωτεύεται τη φωνή αυτή και μαζί της την άγνωστη γυναικα που τραγουδά τόσο άρατα. Η φαντασία του την πλάθει σαν μία έξωτική ύπαρξη, αντίδια για την ελογερή του άγάπη. Αποφασίζει και γράφει ένα γράμμα, που το ρίχνει στον κήπο της θύλας «Στάρ», νύχτα. Το άλλο πρωί το γράμμα δεν είνε πιά εκεί που το έριξε... Ο Παύλος γεμάτος άγωνία, τρέχει και συνάζει πληροφορίες για τους ένοίκους της θύλας. Και μαθαίνει ότι σ' αυτήν μένει από τριετίας μία γρήγη Εγγλέζα κυρία, η λαίδη Ροζαλίνα Μέλβιλ, με μίαν άκόλουθό της, πενήνταπέντε χρόνων και το όπρωτικό της προσωπικό...

Ποιός άρα γε να πήρε, λοιπόν, το γράμμα; Έξακολουθεί και στέλνει γράμματα χωρίς να ξέρη ποιά είνε η άγνωστη γυναικα. Κατόπιν μαθαίνει το όνομα της: Διάνα Σφόρτσα, και πώς είνε άρραβωνιασμένη με τον λόρδο Μονταγκιού. Απελπισμένος της στέλνει ένα γράμμα, διευοτώντας της να ραντεβού τα μεσάνυχτα για να φύγουν μαζί. Έκείνη δεν έρχεται. Έπειτα από λίγες μέρες η Διάνα παντρεύεται τον λόρδο και ο Παύλος με την φαντασία του περιγράφει την στιγμή που νεόνυμφοι πηγαίνουν στην πρεσβεία για να υπογράψουν την ληξιαρχική πράξη του γάμου.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Τη στιγμή που οι νεόνυμφοι και οι προσκεκλημένοι, γυρίζοντας από την έκκλησία, μπαίνουν στην πρεσβεία, ο ζητιάνος σηκώθηκε και ανέβηκε μερικά σκαλιά, προσπαθώντας να συναντήσει το βλέμμα της νύφης.

Ο θυρωρός της πρεσβείας τον άντελήφθη και τον άπεμάκρυνε με ένα ύφος, που δεν ήταν βάνασσο, αλλά ούτε και ευγενικό.

Τότε εκείνος στάθηκε στο δρόμο και άρχισε να σκέπτεται.

—Πόσο να κοστίζει άρα γε το κομψότατο φόρεμα της νύφης; Βέβαια, θα στοιχίζει περισσότερο από χίλια φράγκα. Και η άξία του μαργαριταρένιου περιδεραιού, που είνε κρεμασμένο στο λαμπό της, δεν θα είνε μικρότερη από δέκα χιλιάδες φράγκα. Δυστυχώς δεν μπόρεσα να δω τα διαγυλιδια της, γιατί φορούσε τα γάντια της. Έντυπωσι μου έκανε το πρόσωπό της, που ήταν λευκότερο κι' απ' το ρόδο που είχε καρφισωμένο στο στήθος της.

Ωραϊότητα είνε επίσης και τα φορέματα των δύο αδελφών της Διάνας, της Όλβας και της Άννας Σφόρτσα. Φορούν και οι δύο άμοια φορέματα, γιατί — σύμφωνα με τα Άγγλικά Έθνη — έκτελούν φωνά με τα Άγγλικά Έθνη — έκτελούν χρέη δεσποινίδων της τιμής στους γάμους της αδελφής των. Κομψότατοι και οι δύο της αδελφής της Διάνας, ο δεκαεπταετής Φάβιος και ο δεκατριετής Πέτρος.

Επιθλιπτική ήταν η εμφάνισις της λαίδης Μέλβιλ και ο ναμπρός λόρδος Ροδόλφος Μονταγκιού ήταν ντυμένος με άληθινό Άγγλικό σίκ.

Όλοι εισήλθον έν σώματι στην πρεσβεία για να υπογράψουν οι νεόνυμφοι

την ληξιαρχική πράξη.

Όταν θα βγούν, η Διάνα δεν θα είνε μόνον δόνα Διάνα, αλλά θα είνε και πλουσιωτάτη.

Το έτήσιον εισόδημα του σέρ Ροδόλφου Μονταγκιού άνέρχεται σε 150 χιλιάδες φράγκα. Έκτός αυτού είνε ήδη άνώτερος διπλωματικός υπάλληλος. Έπειτα από λίγα χρόνια θα είνε πρεσβευτής και η Διάνα τότε θα είνε η πρέσβειρα λαίδη Μονταγκιού.

Ο λόρδος Μονταγκιού έχει στην Άγγλία έπαύλεις, άγροικίας, δάση, άλογα, κυνηγετικούς σκύλους και συλλογάς σπανίων αντικειμένων.

Από αυτή τη στιγμή, λοιπόν, η Διάνα Σφόρτσα, που ο ζητιάνος την ονομάζει Εύρυδική, είνε πλουσιωτάτη. Οι αδελφές και οι αδελφοί της Διάνας Σφόρτσα με την υποστήριξη του λόρδου Μονταγκιού, θα πλουτίσουν κι' αυτοί. Ο οίκος Σφόρτσα της Περούζιας, που ήταν έντελως λησμονημένος, θα άνακτήση την παλαιάν του λαμπρότητα.

Η Όλβια και η Άννα Σφόρτσα, ο Φάβιος και ο Πέτρος Σφόρτσα γίνονται πάλι ευγενείς.

Τώρα οι νεόνυμφοι κατεβαίνουν από την πρεσβεία.

Ρώμη, 26 'Ιουνίου

Η σωματική και ήθική εξάντλησί μου, δεν μου επέτρεψε, Διάνα, να παρακολουθήσω τον θρησκευτικό σου γάμο. Ο άνθρωπος είνε το πιο άσθενές και δυστυχισμένο πλάσμα της φύσεως. Υπάρχουν στιγμές που γίνεται υπεράνθρωπος χάρις σε μία έξαψη άγάπης ή μίσους. Πολύ γρήγορα, όμως, πληρώνει με διπλή εξάντλησι τις λίγες στιγμές της υπεροχής του.

Η έρωτική έδωδός μου πέρασα, διατελών υπό την επίδρασι άδιακόπου πυρετού των αισθήσεων, κατά την διάρκεια της οποίας νόμιμα ότι θα άγγιζα τον ούρανό και άντ' αυτού άγγιξα τον θάνατο, κατά την διάρκεια της οποίας ένόμισα, ότι θα έφεύγαμε μαζί και ότι θα σε έκανα για πάντα δική μου, Διάνα, ένθ' τούναντιον σε έχασα για πάντα, η έδωδάς αυτή, Διάνα, κατέστρεψε όλη μου την ύπαρξη.

Ηξέρα ότι σήμερα θα έτελείτο δυο φορές ο θρησκευτικός σου γάμος με τον σέρ Ροδόλφο Μονταγκιού. Μία φορά στην Άγγλικανική Έκκλησία, γιατί ο σύζυγός σου είνε Άγγλικανός, και μία στη δική μας Μητρόπολι, την Σάντα Μαρία Ματζόρε, γιατί εσύ είσαι καθολική.

Όλα τα ήξερα. Δεν είχα όμως δύναμι, ούτε θάρρος να σηκωθώ από τον καναπέ, που είχα πέσει εξαντλημένος, βυθισμένος σε άπυθμενο άκεανό άγωνίας, χωρίς δάκρυα, χωρίς λυγμούς, χωρίς άναστεναγμούς.

Ηξέρα ότι η ημέρα αυτή σε άπομάκρυνε όριστικώς από μένα.

Μόνο για λίγες στιγμές κατώρθωσα να λειτουργήση η φαντασία μου και τότε μου φάνηκε, ότι σε έβλεπα μέσα στην έκκλησία με το λευκό σου φόρεμα παρά το πλευρό του συζύγου σου.

Όλα ήταν άνωφελή. Ακόμη και η θλίψη μου, που καμιά δύναμι δεν είνε ικανή να την παρηγορήση.

Σύ η ίδια όταν πέρασες χθές από μπροστά μου, στηριζόμενη στο πλευρό του συζύγου σου, μου έλεπς με το άδιάφορο βλέμμα σου, ότι όλα ήταν άνωφελή. Ο έρως μου, το πάθος μου, ο πόνος μου, η άπελ-

πίσια μου. Δεν ήλθα στην Έκκλησία για να υποφέρω μόνος, για να άγωνιά μόνος, έως ότου εξαντληθώ η ζωή μου ή ο πόνος μου.

Κάποια, όμως, μοναδική φωνή, κάποια πρόσκλησι, που έφάνη πρό μίας ώρας σαν να μου στελνόταν δια μέσου των κυμάτων του άέρος, έφθασε ως την μοναξιά μου.

Κάποια μυστηριώδης γλυκειά φωνή με έκαλούσε.

Άμέσως, χωρίς να χάσω καιρό, βγήκα στο δρόμο και διευθυνήκα προς την έπαυλι Στάρ.

Έξω από την κεντρική θύρα, που ήταν άνοικτη, είδα να περιμένη ένα αυτοκίνητο.

Ο σωφέρ κι' ένας από τους υπηρέτες της έπαύλεως τοποθετούσαν μέσα στο αυτοκίνητο διάφορες μικρές και μεγάλες βαλίτσες.

Στο έπάνω μέρος της σκάλας στεκόσυν εσύ, Διάνα, φορώντας ένα ταξιδιωτικό παλτό. Στο κεφάλι σου είχες τοποθετημένο με έξαιρετικό γούστο ένα μαύρο θελοούδινο τώκ και το πρόσωπό σου το είχες σκεπασμένο με ένα επίσης μαύρο θέλο. Ήσσουν μόνη και φαινόσυν σά να έπαιρμένες κάποιον. Τα χέρια σου, σκεπασμένα με τα λευκά σου γάντια, έστηρίζοντο έπάνω στην ταξιδιωτική σου θυμρέλλα. Ήσσουν έστραιμένη προς το μέρος μου και έπομένως με είδες που προχωρούσα.

Τότε με κύτταξες επί πολύ, όπως σε κύτταζε κι' εγώ, καρφωμένος σε άπύστασι όλίγων θυμάτων.

Είδα τότε εκείνο, που δεν θα λησμονήσω ποτέ στη ζωή μου, που θα ξαναδω την ώρα του θανάτου μου και θα πεθάνω ήσυχος.

Δυο χοντρά δάκρυα φάνηκαν στις άκρες των υπερχάνων και θλιμμένων ματιών σου. Κυλούσαν έπάνω στα λεπτά σου μάγουλα και τα ήπιε το θέλο σου.

Έκλαιγες, Διάνα, τη στιγμή που με κύτταξες. Έκλαιγες τόσο άπλά, ειλικρινά, ευγενικά, χωρίς να κρύψης τα δάκρυά σου, χωρίς να τα σφουγγίζης.

Ηθελα να πέσω στα πόδια σου εκεί στο δρόμο και να φιλήσω την άκρη του φορέματός σου. Έκείνη τη στιγμή, όμως, βγήκε από τη βίλλα ο σύζυγός σου, περισσότερο ψυχρός και βλοσυρός από κάθε άλλη φορά.

Τόν άκολουθήσες στο αυτοκίνητο. Τι σημασία, όμως, έχει αυτό; Το ουσίωδες είνε ότι έκλαιγες, Διάνα.

Τα δάκρυά σου εκείνα έχύνοντο για την νεότητά σου, για την καλλονή σου, για την έξορία σου, για τη θυσία σου.

Έκλαιγες για όλα τα ιερά πράγματα που έχανες. Την πατρίδα, την οίκογένεια, τον έρωτα.

Και μόνον όταν με άντελήφθης άνέβηκαν από την καρδιά σου και βγήκαν από τα μάτια σου τα δυο εκείνα χοντρά δάκρυα.

Λες και ήμουν μόνον εγώ άξιος να δη τον πόνο σου, λες και μπορούσα μόνον εγώ να τον έννοήσω και να τον συμπαύσω, λες κι' εγώ μόνον από μακριά, από την έξορία μου, μπορούσα να κλαίω για σένα.

Διάνα, δεν μπορώ να σε ξεχάσω. Δεν μπορώ να μη σ' άγαπάω. Θά σ' άγαπάω σ' όλη μου τη ζωή. Θά σ' άγαπάω γιατί κλαίγες.

Παύλος Ροδόφ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΗΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΝΗΣ

Ρώμη, 30 'Ιουνίου

Καπραρόλα! Καπραρόλα! Μόλις 50 χιλόμετρα χωρίζουν την Ρώμη από την ιστορική αυτή βίλλα του οίκου Φαρνέζε, όπου περνά τις πρώτες μέρες της σελήνης του μέλιτος η λαίδη Μονταγκιού.

Ένα αυτοκίνητο κάνει την άπόστασι αυτή σε διάστημα μικρότερο από μία ώρα.

Θά ήταν λοιπόν εύκολο να βρεθώ έξω από την έπαυλι της νεαρής νύφης, να σταθώ κοντά της και να την θαυμάσω.

Έν τώ μεταξύ μένω εδώ. Άκίνητος και γεμάτος άγωνία, λές και μās χωρίζουν άκεανοί όλόκληροι.

Είμαι καταδικασμένος σε μία άπαίσια μοναξιά, δεν κάνω άλλο παρά να καταριέμαι την τύχη μου, προφέροντας μάταιες — άλλοιμονοι! — κατάρες.

Γιατί τάχα προτίμησα να σε μεταφέρω στην έπαυλι της Καπραρόλας ο σύζυγός σου;

Δεν το ξέρω, δεν θα το μάθω ίσως ποτέ, δεν θα μάθω άκόμη ούτε πόσον καιρό πρόκειται να μείνετε. Γνωρίζω ότι την έπαυλι της Καπραρόλας την άγόρασε πριν τρία χρόνια και κάθησε σ' αυτήν έως πέσο ο μέγας Άγγλος ζωγράφος Τεμπέρλεω.

Στενός φίλος του συζύγου σου, παραχώρησε προφανώς την έπαυλι του.

Άλλά για πόσον καιρό άράγε; Η Καπραρόλα! — φανταστικό όνομα, τρομερό όνομα, που ξαναέρχεται κάθε στιγμή στο νοῦ μου, που μου φαίνεται σαν να το βλέπω με πύρινα γράμματα χαραγμένο μπροστά μου. Που να είνε άράγε αυτή η έπυλιν;

Ωρισμένος θα έχη κάτι το τρομαχτικό και κάτι το άπαίσιο, όπως όλες οι έπαύλεις του είδους της.

Κάποιο έγκλημα θα συνέβη εκεί μέσα, κάποιος άθώος θα στραγγαλίστηκε, κάποια άραία γυναικα θα αυτοκτόνησε. Κάποιο φάντασμα θα θγαίνει νύχτα, όπως σε όλες τις τραγικές έπαύλεις. Πώς θα ή'ελα νάξερα πώς είνε αυτή η συζυγική σας φωλιά, λαίδη Μονταγκιού, πώς θα έλα νάξερα, πώς είνε το καινούργιο σου καταφύγιο.

Άς είνε καταραμένος ο γάμος, που σε ώδήγησε εκεί. Αιώνια άς είνε καταραμένος ο έρωτάς μου, καταραμένη η τρελή ζήλεια, που μου τράει τα σωθικά... Καταραμένος ο πρώτος άνδρας, που φίλησε στο στόμα την πρώτη γυναικα και έδηλητηρίασε ύστερα όλη την ανθρωπότητα.

Άν έρχόμουν στην έπαυλι αυτή τη θά συνέβαινε; Τι θα ήταν δυνατόν να συμβή; Θά με άνεκάλυπτε, ίσως, άμέσως Έκείνος που μισώ και καταργιέμαι μ' όλη τη δύναμι της ψυχής μου. Γιατί ο μισητός αυτός άνθρωπος με γνωρίζει. Είμαι βέβαιος ότι με γνωρίζει.

Έσφιξα τόσο στενά γύρω σου τα στεφάνια του πάθους μου, ώστε δεν είνε δυνατόν παρά κάτι να καταλάθε.

Πολλές φορές με είδε στο δρόμο να στέκωμαι άκίνητος και να σε περιμένο. Δεν είνε έπομένως δυνατόν να με έχη πάρει για ένα τυχαίο διαβάτη.

Σου έχω γράψει τόσα γράμματα... Είνε δυνατόν να μην είδες να φτάνουν στα χέρια σου μερικά, δύο, ένα τουλάχιστον; Ο Ροδόλφος Μονταγκιού με γνωρίζει.

Δεν το άπόδειξε, όμως, ποτέ, γιατί είνε Άγγλος, είνε περήφανος, είνε επιφυλακτικός και επί πλέον είνε διπλωμάτης.

Έπειτα, τότε, ήταν άκόμη μνηστήρ σου. Δεν είχε κανένα νόμιμο δικαίωμα να με άντιμετωπίση και να με άπομακρύνη δια της βίας.

Τώρα... Είνε σύζυγος, έχει όλα τα δικαιώματα, μπορεί κάλλιστα να με σκοτώσῃ και να σε σκοτώσῃ, ένθ' δεν είμαστε έρασται, ένθ' δεν μ' άγαπάς, ένθ' δεν είσαι άθώα κι' εγώ είμαι άπελπισμένος. Κι' εγώ πεθαίνω από ζήλεια, όταν συλλογίζωμαι ότι αυτός ο άπαίσιος γέρος σ' έχει στην

κατοχή του, ότι έχει κτήνη του τα νειάτα σ' και την όμορφιά σου. Τυχα, άν έρχοιουν στην Καπραρόλα, άν με συναντούσε στα γύρω της έπαύλεως, θα τολμούσε να με άντιμετωπίση, να με χτυπήσῃ, και να με σκοτώσῃ;

Άν, μετά μίαν ώρα, φύγω από εδώ με ένα αυτοκίνητο και σταθώ κάτω από τα παράθυρά σου, στην Καπραρόλα, για να προκαλέσω αυτόν τον άνθρωπο, να τον προκαλέσω μέχρις αίματος, να τον κάνω να πιστέψη ότι είμαι συνεννοημένος μαζί σου, και ότι είσαι άπιστο πλάσμα, ώρισμένος θα με σκοτώνει.

Πόσο μεγάλη χάρη θα μου έκανε ο σέρ Μονταγκιού!

Η ψυχή σου, όμως, θα έπροσβάλετο από μία άνεξάλειπτη ύποψια. Και το νυφικό σου φόρεμα θα έμολύνετο από αυτήν την αίματοχυσία.

Δεν μπορώ ν' αφήσω τον σέρ Μονταγκιού να με σκοτώσῃ.

Δεν πρέπει νάρθω στην Καπραρόλα, που περνάς τις πρώτες μέρες της έρωτικής σου μέθης.

Νά είσαι άρα γε μεθυμένη από έρωτα, Διάνα;

Μου φαίνεται ότι άρχίζω να τρελλαινέμαι, γιατί άρχίζω να αισθάνομαι ότι άν συναντήσω αυτήν την στιγμή κάπου την λαίδη Μονταγκιού, είμαι ικανός να την σκοτώσω. Νά σκοτώσω το ύπερκο και γεμάτο καλλονή σώμα σου, να σε σκοτώσω για να μη σε έχη πιά εκείνος, για να μην μεθώ από τα φιλημάτά σου.

Έν τούτοις, μόνον αυτός θα έπρεπε να πεθάνη, ο ένοχος, ο δολοφόνος, ο κλέφτης, ο σέρ Μονταγκιού.

Άν σκοτωνόταν σε ένα τυχαίο δυστύχημα, τι χαρά, τι τρελλή χαρά, Διάνα, για τους δυο μας.

Πώς θα έτρεχα να σε πάρω, να σε κάνω δική μου, έντελως δική μου...

...Μήπως θα ήτο δυνατόν να έλθω στην έπαυλι της Καπραρόλας, χωρίς εκείνος να με δῃ; Άν κατώρθωνα να λάβω μερικές προφυλάξεις, αν κατώρθωνα να κρυφτώ στο χωριό — φαντάζομαι ότι θα ύπάρχη χωριό γύρω από την Καπραρόλα — αν κατώρθωνα να σε είσοποιήσω προσηγομένως, τότε θα ήταν ίσως δυνατόν να έλθω στην έπαυλι και να σε δω χωρίς να άντιληφθώ τίποτα ο μισητός μου έχθρός.

Ανήκεις, όμως, τώρα σε άλλον και δεν ξέρω πώς να σου στείλω το γράμμα μου, αυτό η οιανδήποτε άλλην είδοποίησέ μου.

Ανήκεις σ' άλλον και δεν μπορώ πιά να σου γράφω έλευθερά, όπως πρώτα, γιατί εκείνος έχει το δικαίωμα ν' άνοίγῃ και να διαβάσῃ τα γράμματα που θα λαβαίνης.

Ανήκεις σ' άλλον και δεν θ' άντιλαμθανόσουν καθόλου την παρουσία μου, ή — άν την άντιλαμθανόσουν — θα ήσουν ύποχρεωμένη να ύποκρίνεσαι ότι την άγνοείς.

Ανήκεις σ' άλλον και η κάθε μου επίκλησι θα σε εύρισκε σιωπηλή, ψυχρή, άδιάφορη. Άν έρχόμουν σήμερα στην Καπραρόλα δεν θα άντιλαμθανόμουν τα σημεία με τα όποια μου έδειχνες άλλοτε ότι γνωρίζεις την άγάπη μου.

Δεν θα άκούγα την μουσική του Γλοϋκ ούτε του Περγκολέζι, δεν θα σ' έβλεπα ούτε του Περγκολέζι, δεν θα σε έβλεπα με την μαύρη σάρπα στην μέση, δεν θα έβλεπα τα ώραία σου μάτια να στρέφονται άργά προς το μέρος μου για να με κυττάσουν, δεν θα σε έβλεπα να κλαίς, όπως την τελευταία ημέρα της έλευθερίας σου.

Για ποιά λόγο μένεις τόσο κοντά μου, στην Καπραρόλα, λαίδη Μονταγκιού, αφού δεν είσαι δική μου αλλά δική του;

Όλες οι δυνάμεις του ούρανοθ και της γης, όλες οι άνθρωπινες και θείες θελήσεις δεν θα ήταν δυνατόν να έξαλείψουν αυτή την σκέψη, που με κάνει να γίνομαι κατακόκκινος από άνισχυρη όργη, την σκέψη ότι η λαίδη Μονταγκιού είνε δική του, ότι του ανήκει.

Ρώμη, 4 'Ιουλίου

Ποιός μπορεί να με βοηθήσῃ; Η άδελ-

φή μου Αίγα ήπτε φαντάζεται το μαρτυριό μου στο ήσυχο χωριό του Ριέκ, που περνά το καλοκαίρι της κοντά στη θεία μας.

Πηγαίνουν περίπατο, πηγαίνουν στην έκκλησία, περνούν μία ζωή ήσυχη και ευχάριστη, που εγώ δεν μπορώ παρά να την ζηλεύω.

Της έγραφα ότι γύρισα στη Ρώμη για κάποια ύπόθεσί μου και ότι πολύ γρήγορα θα φύγω για την Έλβετία, για την Άγγλία και εγώ δεν ξέρω για ποῦ.

Πώς είνε δυνατόν η καλή μου άδελφούλα να φαντασθῇ ότι έχω την κόλασι στην ψυχή μου;

Η βίλλα Στάρ είνε κατάκλειστη. Το σπίτι της άγάπης μου είνε έντελως έρημο. Κι' εγώ δεν ξέρω πόσες φορές έκαινα τον γύρο του έσωτερικού τοίχου αυτές τις τελευταίες τρεις μέρες. Τέλος, προχθές, έχτύπησα το κουδούνι της πορτούλας, που είνε επί της όδοι Μπουκομπάνι.

Δεν μου άπινθησε κανείς. Άπελπισμένος τότε έχτύπησα τη μεγάλη πόρτα, που βλέπει στη θία Σαλουστιάνι.

Ο φύλαξ της θύλας όγῃκε από ένα σπιτάκι που ήταν κρυμμένο μέσα στα δένδρα και ήλθε να μου μιλήσῃ, χωρίς ν' άνοίξῃ την πόρτα.

Με ψυχρότητα, αλλά και με ευγένεια ο άνώψυχος αυτός — που είνε Άγγλος, αλλά μιλάει κι' ιταλικά — μου είπε ότι η λαίδη Μέλβιλ άνεχώρησε άμέσως μετά τον γάμο της θετής της κόρης και ότι τώρα ευρσκεται σ' ο Μάρδοκ Λούζ της Άγγλιας, όπου θα παραμείνῃ ως τον Οκτώβριο.

Τίποτε άλλο.

Όλα αυτά είνε άπαντήσεις σε όκτώ η δέκα έρωτήσεις μου, με τις όποιες προσπάησα να ικανοποιήσω την άγωνία μου.

Ματαιώς προσπάησα με διάφορα μέσα να μάθω πού θα πήγαινε η λαίδη Μονταγκιού με τον σύζυγο της, όταν εα έγκατελειαν την Καπραρόλα.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

Την είδα ντυμένη νύφη να κατεβαίνει τις σκαλές.

Ἡ ἐκδίκησις τοῦ ρασοφόρου

Ἀστυνομικὸ διήγημα

Στὴν ἀστυνομία μὲ λογάριζαν πάντα γιὰ τοῖδε κεφάλαια καὶ θαρρῶ σ' ἀλήθεια πῶς μοῦ πῆγαινε ὁ τίτλος.

Μ' ἔλα ταῦτα, πολλά παραξένα μοῦ συνέβησαν — κι' ἕνα ἀπ' αὐτὰ εἶνε καὶ τὸ παρακάτω:

Τὸ 1891, ἤμουν ἕνας νεαρὸς ἀξιωματικὸς τῆς ἀστυνομίας κι' ὑπηρετοῦσα στὸ τμήμα Ἀσφαλείας τοῦ Κλέρκενγουελλ. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἡ ἰταλικὴ συνοικία τοῦ Λονδίνου, γύρω ἀπὸ τὸ Σάφρον Χιλλ (Θεοφάνειο Λόφο) δὲν ἦταν ὅτι εἶνε σήμερα. Ἡ κακὴ τῆς φήμης ξεπερνοῦσε τὰ ὅρια κι' οἱ ἀστυνομικοὶ πῆγαιναν πάντα δυό - δυὸ στὴ θραδυνή τους θάρδια.

Οἱ καυγάδες μεταξὺ παλληκαράδων ἦσαν πιά καθημερινοί, τὸ μεγάλο ὅμως φάγωμα γινόταν μεταξὺ Ἀγγλῶν καὶ Ἰταλῶν, ὅταν οἱ πρῶτοι τολμοῦσαν νὰ γελᾶσουν μὲ τὶς φανατικὲς θρησκευτικὲς ἐκδηλώσεις τῶν τελευταίων. Τότε τὰ μαχαίρια ἀστραφταν καὶ τὸ αἷμα πότιζε συχνά τὰ λιθόστρωτα τῆς συνοικίας.

Κάποιο θράδυ ἤμουν τῆς ὑπηρεσίας στὴ συνοικία αὐτή. Εἶχε μόλις ἀναλάβει ὁ ἐπιθεωρητὴς Λήτς τὸ τμήμα μας κι' ἤθελα ὅπως ὅποτε νὰ κάμω καλὴ φιγούρα. Ἦταν Αὐγουστὸς κι' οἱ Ἰταλοὶ γι-ὠρταζαν ἐκείνη τὴν ἡμέρα τὴν γιορτὴ τῆς Παναγίας. Τὰ σπίτια τους ἦσαν καταστῶ- λιστα μὲ λουλούδια, οἱ δρόμοι γεμάτοι θε- νησιάνικα φαναράκια καὶ πρόχειρους θωμῶς μὲ εἰκόνες καθολικῶν ἁγίων, οἱ Ἰταλίδες μὲ τὰ πολύχρωμα μαντήλια καὶ τὶς ἀσπρὲς ποδιές, παρουσίαζαν κάτι τὸ χαριτωμένο.

Ἀπὸ τρεῖς μέρες παραφύλαγα ἕνα σπί-

τι. Κυνηγοῦσαμε κάτι κιθηλοποιούς κι' εἶχαμε ὑπόνοιες, ὅτι κάποιοι ἀπ' αὐτοὺς θὰ ἐρχότανε ἐκεῖνο τὸ θράδυ στὸ σπίτι πού παρακολουθοῦσα.

Ἀρχισε νὰ σκοτεινιάζῃ. Οἱ τρεμουλια- στὲς φλόγες τῶν κεριῶν ἀπειλοῦσαν κάθε στιγμή νὰ θάλουν φωτιά στοὺς θωμῶς καὶ τὰ στολίδια. Θρησκευτικὲς πομπὲς διασταυρώνονταν καὶ τὰ χαρούμενα χά- χανα τῶν Ἰταλοπαίδων γέμιζαν τὸν ἄ- ἔρα. Τὸ λιθάνι ἔδινε κι' ἔπαιρνε.

Σὲ λίγο, ἦρθε κι' ὁ ἐπιθεωρητὴς Λήτς. Δὲν εἶχε καλὰ προφάσεις νὰ μὲ πλησιά- σῃ, ὅταν ἀκούστηκε λιγάκι παρὰ πέρα μιά δυνατὴ φωνὴ πόνου. Τὴν ἴδια στιγμή, κάποιοι, τρέχοντας σὰν σπιθα, προσπάθη- σε νὰ μᾶς ξεπεράσῃ, μὰ ὁ ἐπιθεωρητὴς, παλλὴ, τετραπέρατο λαγωνικό, μὲ μιά θαυμασία τρικλοποδιά, τὸν γκρέμισε χά- μω. Τοῦ ἄρπαξα τὸ ματωμένο μαχαίρι καὶ σφύριξα. Ἐτρεξαν οἱ δικοὶ μας καὶ τὸν πήρανε.

Ὁ ἄλλος, θαρειαὶ τραυματισμένος, ἦ- ταν ἕνας Ἀγγλὸς. Εἶχε τολμήσει νὰ γε- λάσῃ μὲ κάποια λιτανεῖα τῶν Ἰταλῶν. Κι' ἕνας ἀπ' αὐτοὺς προσβάλθηκε, θύμω- σε καὶ τὸν χτύπησε κατὰ τὸν παλλὸ ἰτα- λικὸ τρόπο.

Στείλαμε τὸν πληγωμένο στὸ νοσοκο- μεῖο κι' ἐκάμαμε μιά πρόχειρη ἀνάκρισι.

Ἀμὰ τελειώσαμε, στρέψαμε ξανά τὴν προσοχὴ μας στὸ σπίτι. Ὁ κόσμος, σα- στισμένος ἀπ' τὸ φονικό, σκόρπιζε, πη- γαίνοντας στὰ σπίτια του. Τὰ κεριὰ ἔλυ- νοναν κι' ἔσθυναν μόνοι τους ἕνα - ἕνα. Τέ- λος, μείναμε μόνοι καὶ σχεδὸν χωρὶς

— «Κλήθελαντ!», μοῦ λέει σὲ λίγο ὁ ἐ- πιθεωρητὴς. Πηγαί- νω ὡς τὸν Κεντρικὸ δρόμο, στὸ Φάρριγ- κτον. Μὴν κουνηθῇτε ἀπ' ἐδῶ καὶ τὸ νοῦ σας στὸ σπίτι!

Ἦμουν μόνο 18 μῆνες στὴν ὑπηρεσία κι' αὐτὴ ἡ ἐμπιστο- σύνη τοῦ ἀρχηγοῦ μοῦ μὲ γέμισε περη- φάνεια. Σὲ λίγη ὥ- ρα, ὁ ἀνθρώπος πού κυνηγοῦσαμε, μπή- κε στὸ σπίτι πού πα- ραφύλαγα. Στενο- χωρέθηκε κι' ἤθελα νάταν κοντά μου ὁ ἐπιθεωρητὴς. Ἐ- ἀ- φου ἡ πόρτα ἀνοι- ξε καὶ θύγῃ κά- ποιος. Τὸ μακρὸ του μαῦρο ράσο καὶ τὸ ἰδιότροπο καπέλλο του μοῦ δώσαν νὰ κα- ταλάβω πῶς ἦταν κάποιος καθολικὸς παπάς.

Ἐκλείσε ἡρεμα τὴν πόρτα κι' ἔστρι- ψε στὴ γωνία τοῦ δρόμου, ἡσυχά, σχε- δὸν διακριτικά.

Μιά σκέψις πέρα- σε ἀπ' τὸ νοῦ μου σὰν ἀστραπή. Μή- πως ὁ κληρικὸς ἦ- ταν ὁ ἀνθρωπὸς μας μεταμφιεσμένος;

Βρέθηκε σὲ ἀμη- χανία. Ἡ διαταγὴ τοῦ ἀνωτέρου μου ἦ- ταν ρητὴ. Νὰ μὴ κουνήσω ἀπὸ τὴ θέ- ση μου. Δὲν εἶχα ἄλ- λη ἐντολή, παρὰ νὰ φυλάω τὸ σπίτι. Πῶς μποροῦσα νὰ κυνη-

γήσω τὸν παπὰ καὶ ἀκόμη πιὸ πολὺ νὰ τὸν συλλάβω;

Ἡ ἀστυνομικὴ μου ὁμῶς συνειδήσις δὲν μ' ἄφησε πολὺ ὥρα στὴν ἀμφιβολία. Παράτησα τὴ θέσι μου κι' ἀκολούθησα τὸν ἀγνωστὸ ρασοφόρο. Ἐκάμα ἕνα σάλ- το μορτάλε. Ἡ θὰ κέρδιζα ἢ θάχανα τὴν καρριέρα μου.

Ὁ φίλος κατέβηκε τὸ δρόμο κι' ἐμπή- κε στὸ γωνιακὸ καφενεῖο. Μπήκα ἀμέ- σως κι' ἐγὼ καὶ παράγγειλα σὰν κι' αὐ- τὸν ἕνα τσάι. Ἐκεῖνος φαινόταν ἀσυνήθι- στος στὸ ράσο του. Δὲν ἤξερε πού νὰ θά- λῃ τὰ χέρια του. Ἐσείαζε κάθε στιγμή τὶς διπλές. Ἀμὰ τέλειωσε τὸ τσάι του κι' ἔ- θαλε τὸ χέρι στὴν τσέπη γιὰ νὰ πάρῃ λε- φτά, ἕνα κουδούνισμα πολλῶν νομισμά- των ἀκούστηκε.

Πῆρε τὰ ρέστα του κι' ἔφυγε. Ἀμέσως τὸν ἀκολούθησα. Λίγο παρακάτω, τὸν σταμάτησα, τοῦ ἔδειξα τὴν ταυτότητά μου καὶ τὸν κάλεσα νάρθῃ στὸ τμήμα, γιὰ μιά μικρὴ ἀνάκρισι σχετικῶς μὲ τὸν ἀπογευ- ματινὸ φόνο.

Στὸ τμήμα θρῆκα τὸν ἀρμόδιο ἀξιωματι- κὸ καὶ τοῦ ἀνακοίνωσα ἐμπιστευτικά τὶς ὑποψίες μου. Πρόθυμα μ' ἐδοῦθησε. Ἀρ- χισε μιά πιεστικὴ ἀνάκρισι. Ὁ Ἰταλὸς παπὰς μὲ τὰ μασημένα ἀγγλικά του ἐξ- φεῦγε σὰν χέλι. Ὁ ἀξιωματικὸς πείσω- σε, διάταξε νὰ τὸν ἐρευνήσουν.

Φαντασθῇτε τὴ χαρὰ μου, ὅταν πᾶνω του βρέθηκαν 100 κιθῆλα κάθε ἀξίας.

Ὅταν ὁ φιλαράκος δικάστηκε, ἄρπα- ξε 14 χρόνια καταναστασιακά.

Τὸ ἴδιο θράδυ, σὰν παρουσιάστηκα στὸν ἐπιθεωρητὴ μου, δέχθηκα τὶς παρατηρή- σεις τοῦ μπρὸς σὲ ὅλους τοὺς συναδέλ- φους μου. Ἡ ἐπιτυχία μου τὸν ἄφηνε ἀ- διάφορο. Τὸν ἐνδιέφερε ἡ ἀνυπακοή μου. Πόση ὁμῶς ἦταν ἡ ἐκπληξίς μου, ὅταν, τὴν ἄλλη μέρα πού βρεθήκαμε μόνοι στὸ γραφεῖο του, μοῦ σφίξε θερμὰ τὸ χέρι καὶ μοῦ εἶπε πῶς μὲ τὴν ἐξυπνάδα μου θὰ πᾶω πολὺ μπροστά. Δὲν εἶχα ἀκόμη, ὁλ- ἔπετε, συνηθίσει μὲ τὶς παραξενιές τῆς ὑ- πηρεσίας.

Ὑστερα ἀπὸ ὁδομάδες, βρέθηκα καλε- σμένος σ' ἕνα σπίτι. Τὸ ζήτημα τῆς ἡμέ- ρας ἦταν ἡ σύλληψις ἐνὸς διασήμε ἀπα- τεῶνος, πού ἔλεγε τὴν τύχη ρίχνοντας τὰ χαρτιά.

Μοῦ εἶπε στὴν ἀρχὴ τὰ συνηθισμένα: αἰδεῖδι, ξανθὴ γυναίκα, ἕνα σκοτεινὸ πρό- σωπο, κάποιο γράμμα. Στὸ τέλος σοῦα- ρεῦθήκε, κατσοῦφιασε καὶ μοῦ λέει:

— Κύριε Κλήθελαντ, θέλω ἕνα ράσο. Δὲν ξέρω πῶς, μὰ κάποιο ράσο μπερδεύε- ραι στὴ ζωὴ σας. Φροντίστε νὰ τὸ ἀπο- φύγετε.

Ἔνα μῆνα ἀργότερα κατέβαινα κατὰ τὴν Φάρριγκτον Στρίτ, παρέα μὲ ἄλλον ἀξιωματικὸ. Ἦταν νύχτα κι' οἱ δρόμοι κακοφωτισμένοι. Ὅταν φτάσαμε ἐκεῖ πού τέλειωνε ἡ περιπολία μας, χωρίσαμε. Ἐγὼ προχώρησα πάρα πέρα, σὲ κάτι σω- ροὺς ἐνὸς γκρεμισμένου σπιτιοῦ. Ἦταν ὁ δρόμος μου ὁ συνηθισμένος. Σὲ μιά σι- γμὴ ἀντιλήφθηκα ἕνα ράσο ν' ἀνεμίζῃ καὶ ἡ γρηῃ κυρία μὲ τὴν προφητεία τῆς ἦρθε ἀμέσως στὸ νοῦ μου.

Αὐτὴ ἡ σκέψις μ' ἐδοῦθησε νὰ φυλα- χτῶ κι' ὅταν εὐθὺς κάποιο χέρι, κρατών- τας ἕνα μακρὸ στιλέτο, ἀπλώθηκε νὰ μὲ χτυπήσῃ, εἶχα κι' ὅλας σηκώσει τὸ πόδι μου.

Ἡ κλωτσιὰ τὸν ὥρθε ἐκεῖ πού ἤθελα. Τὸ στιλέτο τοῦπεσε κι' ὁ ἀνθρώπος κυ- λίστηκε κάτω, οὐρλιάζοντας ἀπὸ τὸν πό- νο. Τοῦ ρίχτηκα, τὸν ἔδεσα, τὸν ἔδεσα κι' ἐσφύριξα γιὰ νὰ τὸν πιάσουν. Ἦταν ἕνας συγγενὴς τοῦ φίλου μου Ἰταλοῦ ψευτοπαπὰ πού, μεταμφιεσμένος κι' αὐ- τὸς σὰν ἐκεῖνον, ἤθελε νὰ ἐκδικηθῇ τὰ 14 χρόνια τοῦ συγγενοῦς του. Ἰταλικὴ θεν- γέττα.

Οἱ νόμοι τῆς Ἑλβετίας «Ἀδελφῶν» τὸν ἔστειλαν κι' αὐτὸν στὸ ἴδιο κάτεργο, νὰ πᾶν χαλίκι, μὲ τὸν ξάδερφό του.

Κι' ἀπὸ τότε — ὦ! μὴν κοροϊδεύετε! — πιστεύω τὶς χαρτορρίχτρες!...

ΕΝΤΙΚΑΡ ΟΥΛΛΑΞ

Ὁ ψεύτικος παρὰδεισος

Ἐνα ἀριστουργηματικὸ διήγημα

Ὁ μπάμπας - Γιάννης δὲν ἦταν ἀλή- της. Δὲν μπορεῖ νὰ ὀνομάσῃ κανεὶς ἀλή- τη ἕναν ἄνθρωπο - σάντουιτς, πού κερδί- ζει τὰ δέκα φράγκα του μὲ τὸν ἰδρώτα τοῦ προσώπου του. Ἡ δουλειὰ του ἦταν νὰ τριγυρνᾷ στοὺς δρόμους μὲ δυὸ ταμ- πέλλες μὲ ρεικλάμες κινηματογράφου...

Μεγάλες ταμπέλλες στερεωμένες μὲ λουριά... Μιά στὴν πλάτη, μιά στὸ στήθος. Σωστὸ σάντουιτς, δηλαδὴ ὁ μπάμπας - Γιάννης... Αἱ! Τί νὰ πῇς! Ἐτοί τὸ δῶλε τοῦ ἐπάγγελμα!... Οἱ ταμπέλλες πού γύριζε στὴ γειτονιά ρεκλαμάρizαν ἕνα σπουδαῖο ἔργο πού τῷ παίζαν ἄλλοτε οἱ μεγάλοι κι- νηματογράφοι μὲ παταγώδη ἐπιτυχία...

«Ἡ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΤΩΝ ΕΚΑΤΟΜΜΥ- ΡΙΩΝ». — Μεγάλη δραματικὴ κωμω- δία. — Τρέξατε ὅλοι καὶ ὄλες!...

Ἐγραφαν οἱ ρεκλάμες τοῦ μπάμπας - Γι- ἀννή μὲ χονδρὰ πολύχρωμα γράμματα.. Τὶς γύρισε σ' ὅλους τοὺς δρόμους πού ἔ- πρεπε, περπατώντας σιγὰ - σιγὰ, γιὰ νὰ προφταίνῃ ὁ κόσμος νὰ τὶς διαβάσῃ... Ὑστερα, σέρνοντας τὰ χοντροπάπουσά του στὴ λασπωμένη ἀσφαλτο, τοῦ χειμω- νιάτικου Παρισιοῦ, γύρισε στὸν κινημα- τογράφο γιὰ ν' ἀφήσῃ τὶς ταμπέλλες καὶ νὰ πληρωθῇ...

Ἡ παράστασις θ' ἀρχίζε σὲ λίγο, γιὰ- τί τὸ κουδούνι, πού ἀκουγόταν ὡς τὸ δρόμο, χτύπαγε δαιμονισμένα...

— Καλὰ ντέ, σ' ἀκούσαμε! μουρμούρι-

σε ἀνάμεσα στὰ δόντια του ὁ γέρος κα- θὼς ἔμπαινε στὸ διάδρομο καὶ ξεκρεμοῦ- σε τὶς ταμπέλλες του, κουρασμένος μὰ εὐχαριστημένος ἀπ' τὸν ἑαυτὸ του...

Ὅπως συνήθως, πέρασε ἀπὸ τὸ τα- μεῖο, ὅπου ἡ δεσποινὴ Ἐστέλ τοῦδωσε τὸ δεκαρικό του.

Ἡ δεσποινὴ Ἐστέλ ἦταν ἡ κόρη τοῦ διευθυντοῦ. Δὲν ἦταν ἀπ' τοὺς μεγάλους κινηματογράφους τὸ «Σινε - Σπόρ». Ἦ- ταν συνοικιακός... Αἱ! ἔτσι ἡ κόρη τοῦ διευθυντοῦ θα στούσε ἡ ἴδια τὸ ταμεῖο... Ἦταν μιά κοπέλλα φανταχτερή, μὲ μπό- λικο μαῦρο στὰ μάτια καὶ κόκκινο στὰ χεῖλη καὶ στὰ νύχια...

— Αἱ, μπάμπας - Γιάννη! Ἄν σοῦ κά- νῃ κέφι, πέρασε μέσα νὰ δῇς καὶ σὺ κι- νηματογράφο! τοῦ εἶπε καλόκαρδα.

Ὁ γέρος σήκωσε τοὺς ὄμους. Αὐτὲς οἱ σαχλαμάρες δὲν ἦταν τοῦ γούστου του. Ποτὲ δὲν μπόρεσε νὰ χωνέψῃ πῶς ὑπάρ- χουν κορδὶνα πού δίνουν ἕνα ποσόν, μὲ τὸ ὁποῖο θὰ μπορούσαν νὰ πιοῦν δυὸ - τρία κατσοταράκια κοκκινέλι, γιὰ νὰ δοῦνε τὰ μασκαραλίκια πού ρεκλαμάρizαν οἱ ταμπέλλες του...

Ὡστόσο, σὰν κύτταξε τὸ δρόμο — τὴν παντοτεινὴ κατοικία του — πού ὅσο τὸ σούρουπο προχωροῦσε τόσο γινόταν πιὸ κρύος καὶ πιὸ ὕγρὸς, πῆρε τὴ μεγάλη ἀ- πόφασιν...

— Εὐχαριστῶ, δεσποινὴς Ἐστέλ, μουρ- μούρισε... ὅτι μῶδ...

Σὰν βρέθηκε καλοκαθισμένος στὰ ζε-

στά, ἄρχισε νὰ γελάῃ ἀπὸ εὐχαρίστησις... ὁποῖο πού εἴσαι! εἶπε στὸν ἑαυ- τὸ του... Σοῦ δίνουνε τζάμπα ζέστη καὶ καθιστὸ καὶ κάνεις καὶ τὸ δύσκολο!

Ἄ! ναι... Ἦταν ἕνας κινηματογράφος, πού οἱ ἄντρες ἐρχόντανε μὲ τὴν τραγιά- σκα τους καὶ οἱ γυναῖκες χωρὶς καπέλ- λο. Ὅλοι ἦταν σὰν στὸ σπίτι τους. Σφυ- ρίζανε, ἔτρωγαν πασσατέμπο, ἔλεγαν ἄ- στεῖα. Ὅσο γιὰ τὸ φιλμ, ποῖς μπορεῖ νὰ περιγράψῃ τὴ μεγαλοπρέπεια του...

Δυὸ δολοκλήρες ὄρες ἡ πριγκίπισσα τῶν ἑκατομμυρίων σκόρπαγε τὰ λεφτά της μὲ τὴν μεγαλειότητα εὐκολία... Κατὰστρεψε τρεῖς ἑραστές της, ἔκανε ἄλλους δύο νὰ αὐτοκτονήσουν, ἔκαψε τὸ πατρικὸ της μέ- γαρο, ἄδειασε ἀναρίθμητες μπουτίλλες σαμπάνια καὶ στὰ τελευταῖα τ' ἄφησε ὁ- λα, γιὰ νὰ παντρευθῇ τὸν συμπαθητικὸ ἀ- ξιωματικὸύλη πού τὸν ἀγαποῦσε ἀπ' τὴν ἀρχή...

Ὁ μπάμπας - Γιάννης κύτταξε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό:

— Κύττα! Κύττα!... ἔλεγε μόνο πού καὶ ποῦ... Αἱ, μωρὲ, πράματα! Αἱ, μωρὲ, θάματα!

Σὰν τέλειωσε τὸ φιλμ, δὲν τοῦκανε καρδιά νὰ φύγῃ... Δὲν εἶχε δὴ ἄλλη φορὰ κινηματογράφο. Κι' ὅλες αὐτὲς οἱ μεγα- λοπρέπειες τὸν εἶχανε παραξάλλει...

— Αἱ, πῶς σοῦ φάνηκε, μπάμπας - Γι- ἀννή; τὸν ρώτησε ἡ δεσποινὴς Ἐστέλ, σὰν ἔβγαλε. Σ' ἄρρε;

— Ἄν μ' ἄρρε λέει; Δὲν μπορῶ νὰ τὸ πῶ: σταματάει ὁ νοῦς τ' ἀνθρώπου!

Σὰν θύγῃ ἔξω, στὸ δρόμο, καὶ κάθη- σε σ' ἕνα παγκάκι, τὸ μυαλό του ὅλο καὶ γύριζε στὸ φιλμ πού εἶχε δῇ... Κι' ὁλόένα μουρμούριζε:

— Σταματάει ὁ νοῦς τ' ἀνθρώπου!

Καὶ νά, ἴσα - ἴσα μπροστά του, ἀπέ- ναντί του, κολλημένη στὸν τοῖχο, μιά ρε- κλάμα τῆς πριγκίπισσας πού τὴν παρὰ- σταίνε φορτωμένη χρυσαφικά καὶ μι- χλιμπίδια, νὰ δῇ τὸ χέρι στὸν δοῦκα, πού ἔσκυβε νὰ τὸ φιλήσῃ...

— Γυναίκα μὲ τὰ ὄπλα της! Ὁμολόγη- σε ὁ γέρος.

— Παρακαλῶ τὴ φωτιά σας!...

Ὁ μπάμπας - Γιάννης γύρισε ἀπὸτο- μα. Πλάι του, στὰ παγκάκια καθόταν κάποιος... Κουρελὴς καὶ κακομοῖρης σὰν κι' αὐτὸν, μὰ καινούργιος στὸ ἐπάγγε- λμα... Αὐτὸ δὲ τῶλεπες μὲ τὴν πρώτη.

Ὁ γέρος πρόσφερε ἐγκάρδια «νῆ- πα» του...

— Ἀναψ, σύντροφε! Πῶς ἔξω; Γιαίρ- νεις φρέσκο;

— Τί νὰ κάνω; Σὰν δὲν ἔχεις σπίτι, τριγυρνᾷς στοὺς δρόμους. Ἄλλοι φοφο- λογᾶνε κι' ἄλλοι ἔχουν ὡς καὶ τοῦ που- λιοῦ τὸ γάλα.

— Ἐτοί εἶνε... Τί νὰ πῇς... συμφώνησε κι' ὁ μπάμπας - Γιάννης... Νά... Ἐέρεις ποῦθε ἐρχομαι; Ἀπ' τὸν κινηματογράφο! Ἐκεῖ σὲ ἤθελα νὰ δῇς λεπτά ποῦραγε ὁ δοῦκας μὲ τὴν πριγκίπισσα... Ὁ δοῦκας πρὸ παντός! Ἐθαῖζε τὸ χέρι στὴν τσέπη κι' ἔθγαζε τὰ χιλιαρικά μάτσα... Τὰ μοί- ραζε ἐτοί, σὰν νάταν ρεκλάμες φέιγ - θο- λάν. Νὰ καὶ σὺ, νὰ καὶ σὺ! Αἱ, ρέ, Πανα- γία μου, νάμουναι σὲ καμμιὰ γωνία... Ἡ νὰ τὸν φώτιζε λέει ὁ Ἅγιος νάκανε μιά ὁδὸα στὴ γειτονιά μας...

— Ἐννοῖα σου, καὶ στὴ γειτονιά σου βρίσκεται... μουρμούρισε ὁ ἀνθρώπος χα- μογελώντας πικρά...

— Καὶ δὲν μοῦ τὸ λές, νὰ τρέξω!

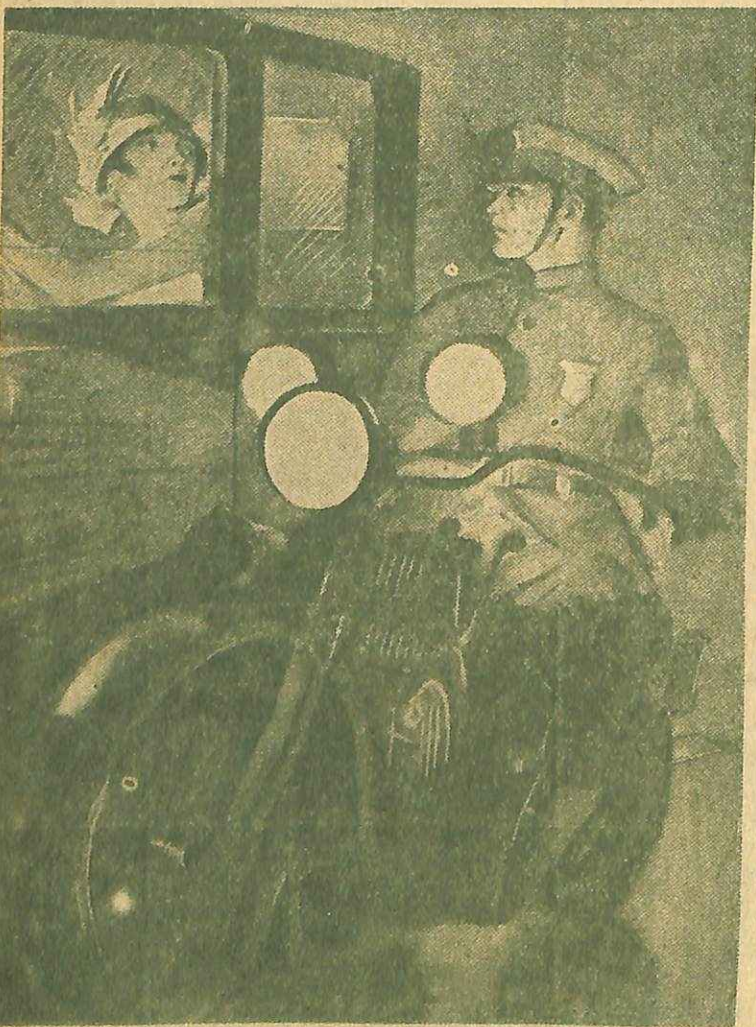
— Δὲν εἰν' ἀνάγκη... Πλάι σου εἶνε... Ἐγὼ εἰμ' ὁ δοῦς...

— Σιγὰ μὴν εἰσαι ἡ... πριγκίπισσα!...

Κόφτο καὶ δὲν πέρνανε...

— Γιατί; Ἀλήθεια σοῦ λέω... Τότε ποῦ- παῖζα τὸν δοῦκα, δούλευα σ' ἕνα στούντιο πού πληρώνε καλὰ... Ἐπειτα ἔκλεισε... Κρίσις, θέλεις, κι' αὐτοῦ... Δυὸ χρόνια γυρνᾶω χωρὶς δουλειά. Ἄστα νὰ πᾶν στὸ διάβολο!

— Τί λές, ὁρὲ παιδί; Σωστὰ μιλᾷς; Ἐ-

Κάποιο θράδυ, ἤμουν τῆς ὑπηρεσίας σ' αὐτὴ τὴν σκοτεινὴ συνοικία...

— 'Εγω, ναι... Δέν σοῦ γεμίζω τὸ μάτι; Νά, κύτταξε!

Πήγε κάτω ἀπ' τὴ ρεκλάμα· καὶ μπροστά ἀκριβῶς στὸν ζωγραφιστὸ δοῦκα, πήρε τὴν ἴδια πόζα, τὴν ἴδια ἔκφρασι...

Φαινόταν δεκά χρόνια πὺς μεγαλύτερος, ἀξύριστος καὶ κουρελῆς καθὼς ἦταν... Μὰ πάντως δὲν χωροῦσε ἀμφιβολία. Ἦταν τὸ ἴδιο πρόσωπο...

— Φτοῦ νὰ πάρῃ ἡ ὀργή! Τὴν κατάντια σου φουκαρὰ μου! μπουρμούρισε ὁ μπάμπα-Γιάννης μὲ τὰ δόντια του. Βέβαια, σὰν τᾶχες, τ' ἀκόρπιζες... Δὲ σοῦκοψε νὰ θάλλῃς τίποτα στὴν πάντα!... Τώρα κυνηγᾷς τὴν δεκάρα μὲ τὸ τοῦφέκι!... Δὲν φταίς ἐοῦ διαλαδῇ, ἀλλὰ ἡ ἀφεντιά της ἡ πριγκίπισσα... Μὲ συμπαθᾷς, ποῦ τὴν καταγυρῶ, μὰ τὸ σωστό, σωστό... Γυναικά, ποῦ γιὰ χατήρι της τὰ σπᾶς ὅλα καὶ λές καὶ χαλαλὶ της... Δὲν λέω... Ἄλλὰ πολὺ ἀνοιχοχέρα...

Ὁ δούξ τὸν κύτταξε χαμογελῶντας... Ἦ πλάνη τοῦ μπάμπα-Γιάννη, τὸν διασκέδαζε φοβερά...

— Λοιπὸν, ποῦ λές, γιὰ νὰ στὰ πῶ μὲ τὸ ἐλεύθερο, ἀνοιχοχέρα τῆς πέφτει λίγο... Αὐτὴ, μάτια μου, ἦταν σωστὴ καταθόρα... Καὶ τί ἀπόγινε τώρα; Ξέρεις;

— Πήγε στὴν Ἀμερική...

— Φτωχὴ καὶ κακομοῖρα σὰν καὶ σένα, αἱ! "Ετοὶ νομίζεις! Ἐγὼ τὸ κεφάλι μου κόβω, πὼς σὸ σεντοῦκι εἶχε ὅλα τὰ ἐκατομμύρια... "Αμ! βέβαια... Θηλυκὸ τέτραπέρατο!... Τὴν κατάλαβα ἐγὼ, ἀπ' τὸ πὼς ἔπαιζε τὸ μάτι της... Καὶ σὰν τελευταῖα σὰν μάς τὴν ἐδειξαν ντυμένη σὰν κατσιβέλα, ἄβαφη καὶ φτωχιά, μούρθε νὰ φωνάξω: "Αστα αὐτά, καὶ ποῖος ξέρει ποῦ τᾶχες κρυμμένα! Καὶ σὺ κατὰφες νὰ τὰ ἐξοδέψῃς ὅλα τὰ δικά σου, καὶ νὰ μὴν κρατήσῃς οὔτε ἕνα... "Ετοὶ, γιὰ σπόρο, νὰ ποῦμε...

— "Αμα εἶνε στρίγγλα ἡ τύχη σου, σοῦ θγαίνει μόνη της τὰ μάτια...

— Τώρα τῶπες σωστά! φώναξε ἐνθουσιασμένος ὁ μπάμπα-Γιάννης... Αὐτὸ μ' ἄρεσε ὅπως τῶπες... Ρόδα εἶνε καὶ γυρίζει... Οὐλο τὸ πᾶν, νὰ μὴ τρῶς τὰ σκότια σου γιὰ τίποτε... "Ελα τώρα μαζί μου... "Εχω ἕνα δεκάρικο στὴν τσέπη... Θά πάμε νὰ τὸ πιούμε... Ξέρω μιά ταβερνούλα δὴ κοντὰ, μ' ἕνα κοκκινέλι πρώτης! Νὰ πᾶν τὰ φαρμάκια κάτω...

... Τὴν ἄλλη ἐβδομάδα ὁ μπάμπα-Γιάννης τριγυρνοῦσε στὴν πλάτση τῆς ρεκλάμας ἄλλου ἐργου... Καὶ ἡ δεσποινὶς Ἐστέλ τοῦ πρότεινε ξανά νὰ μῆν νὰ δῇ πάλι τζάμπα τὸ φίλμ...

— Καὶ ξέρεis, μπάμπα-Γιάννη, τοῦ εἶπε, τοῦτο εἶνε ἀκόμη καλλίτερο ἀπ' τὴν ἄλλη φορά...

Μὰ ὁ μπάμπα-Γιάννης τοῦξερε πιά τὰ μουσικά τῆς ὁδῶνης, γέλασε σαρκαστικά, κ' ἔκλεισε τὸνα μάτι:

— "Αλλοῦ, ἀλλοῦ, δεσποινὶς Ἐστέλ... Δὲν περνᾶνε σὲ μένα... Δὲν τὰ χάφτω γὼ εὐκόλα τὰ τέτοια... Θαρρήτε πὼς δὲν ξέρω πῶς εἶναι γευτιές ὅτι δείχνετε στὸ πανί; "Εμ καὶ ξέρουμε καὶ μεῖς... "Αν θέλετε κορδὶδα, νά! Μπόλικά!

Καὶ μὲ μιά ζωηρὴ χειρονομία, ἔδειξε τὸν κόσμο ποῦ σπρωγνόταν στὸ ταμεῖο νὰ πάρῃ εἰσιτήρια...

ΛΟΥΣΙ ΝΤΕΛΛΑΡ ΜΑΡΝΤΡΥΣ

— ο —

Εἶνε νὰ μὴ θυμῶνῃ;

Ἦ νεόπαντρη κόρη στὴ μαμά της: — Μὰ εἶνε ἀνυπόφορο!... Εἶνε ἀδύνατον νὰ κάνῃ τίποτε μόνος του. Διαρκῶς φωνάζει: Λίνα, Λίνα, λές καὶ τὸν παντρεῦθῃς γιὰ νὰ τοῦ κάνω τὴν καμαριέρα.

Καὶ ἡ μαμά τὴν ἐρωτᾷ: — Πρὸ ὀλίγου ποῦ σὲ φώναζε τί ἤθελε πάλι;

— Τί ἤθελε; Φαντάσου ὅτι μὲ φώναζε γιὰ νὰ τὸν βρῶ τὴν βοῦρτσα νὰ ξεσκονίσῃ τὸ φόρεμά μου καὶ νὰ τοῦ περάσω ὑστερὰ τὴ βελόνα γιὰ νὰ μαντάρῃ τὴς κάλτσες μου!...

60 gr. Eau de cologne

Γιὰ τὰ χέρια σας λεμονὶ καὶ γλυκερίνη. Ζεστὸ νερό. Καὶ τὴν κάτωθι συνταγή:

20 gr. Lanoline

10 gr. Eau de roses

3 gr. Liqueur Labarraque

1)2 gr. Ess. géranium

Ἀπελπισμένη, Κεραλόδερμο.— Ἀκολουθεῖτε τὴ συμβουλὴ ποῦ δίνω στὴ Μύρνα σὸ 50 τεῦχος.

Μίκυ Μάους. — Ὅσον ἀφορᾷ τὸ πρῶτο ζήτημά σας διαβάστε τὴ γράφω σὸ 50 τεῦχος στὴ Μίτσα. Γιὰ τὸ δεύτερο νὰ κάνετε κάθε πρωὶ τοπικά ψυχρὰ ντους.

Ξαναρῶντες μετὰ 20 ἡμέρας.

Λίλιαν. Ἐντάθα.— Γιὰ τὰ μαλλιά σας νὰ μεταχειρίζεστε τὴν «Τριλυζίν». Γιὰ τὸ χυοῦδὶ νὰ μεταχειρίζεστε ὀξυζενὲ καθαρό. Δὲν ὑπάρχει κανένα ἄλλο σύστημα ριζικῆς θεραπείας.

Νίον. Μυτιλήνη.— Γιὰ τὰ μαλλιά σας οἱ συμβουλευθεῖτε τὴν «Τριλυζίν».

Πληγὼ μὲν νη Καρδία. Καρπενήσιον.— Ἀκολουθεῖτε τὴ συμβουλὴ ποῦ δίνω πάρα πάνω στὴν Ἀντιγόνη.

Γιὰ νὰ κοκκινίσετε δάξτε σ' ἕνα ποτήρι νερό ἕνα κουταλάκι χοντρὸ ἀλάτι. Νὰ λυώσῃ καὶ τρίβετε μὲ τὸ ὕγρὸ αὐτὸ τὸ πρόσωπο κάθε πρωί.

Κοκίλλια. Καρπενήσιον.— Κάνετε ὅτι συμβουλευθεῖτε πάνω τὴν Πληγὼ μὲν νη Καρδία. Γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα δὲν ἔχετε ὅμοιον ἕνα μῆνα. Περιμένω ἀπὸ τὸ Παρίσι μερικὰ σπασιλιέ.

Μαίρη Σ.— Ἀκολουθεῖτε τὴ συμβουλὴ ποῦ δίνω στὴν Πληγὼ μὲν νη Καρδία.

Διαβάστε τὸ δεύτερο φύλλο τῆς «Ἀτλαντίδος» σελ. 116 ποῦ ἀναφέρω γιὰ τίς ρυτίδες.

Λέλα Ν. Φάληρον.— Διαβάστε τὴν ἐγὼ γράφω σὸ 50 τεῦχος στὴ Μίτσα. Ὅσον ἀφορᾷ δὲ τὸ ἄλλο ζήτημά σας, θὰ ἔχετε ὅμοιον κανένα μῆνα ἀκόμα ἔως ὅτου νὰ μᾶς ἔλθουν τὰ σπασιλιέ.

Σοφία Ν. Ἐντάθα.— Διαβάστε τὴν συμβουλὴ μου σὸ 20 τεῦχος τῆς «Ἀτλαντίδος» σελ. 116. Γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα δὲν ὑπάρχει θεραπεία.

Ἐλ γκα Ρ., Πειραιᾶ.— Γιὰ τὸ πρῶτο ζήτημά σας νὰ κάνετε ὁποῖον κανένα μῆνα ποῦ θὰ μᾶς ἔλθουν τὰ σπασιλιέ.

Γιὰ τὸ πρόσωπό σας παραγγέλλετε νὰ σᾶς φτιάσουν:

60 gr. suc d' oignon de lis blanc

60 gr. Miel

30 gr. Cire blanche

Καὶ νὰ διαβάσετε τὴς συμβουλές μου σὸ 20 τεῦχος. σελ. 116.

Χαμμένη Νεϊότη.— Νὰ μὴ θάξτε καμμιὰ κρέμα παρὰ λίγη ποῦδρα. Κάθε ὁράδου δὲ καὶ πρωὶ μ' ἕνα μπαμπάκι νὰ τρίβετε τὸ πρόσωπο μὲ τὴν κάτωθι λοσιόν:

30 gr. Alcool camphré

15 gr. Teint Eenjoin

60 gr Eau de Cologne

Ζητήστε τὴ «Λιαν-μίλκ», ἡ ὅποια εἶνε ἐπίσης ἀποτελεσματικὴ.

Μπούλα. Θεσσαλονίκη.— Γιὰ κρέμα, μὴ θιάξετε, θὰ σᾶς συστήσω ἐγὼ ἐντὸς τῶν ἡμερῶν μιά πολὺ κατὰλληλη γιὰ τὸ πρόσωπό σας. Ὅσο γιὰ ποῦδρα σᾶς συστήνω τὴ «Ρέα», εἶνε πολὺ καλὴ.

Ὅσον ἀφορᾷ δὲ τὴν τριχοπώσι μπορείτε νὰ μεταχειρισθῆτε ἀφρόδες τὴν «Τριλυζίν».

Ὁ Λυγιστὴς ὁ Βα. Πειραιᾶ.— Γιὰ τὸ ζήτημά σας νὰ μοῦ ὑπενημιώσετε σὲ ἕνα μῆνα, διότι ἐρχόμεθα σὲ συνεννόησι μ' ἕνα μεγάλο Ἰνστιτούτο τὸν Παρίσι.

Γιὰ τὴν δόξιν σας νὰ παραγγέλλετε τὴν κάτωθι ποῦδρα μὲ τὴν ὅποια νὰ κάνῃ ἐντρίδας κάθε ὁράδου:

1 gr. Aceto—tartrate d' alumine

5 gr. Acetate de plomb

100 cc Vaseline

Ἀπελπισμένη Καρδία, Πειραιᾶ.— Διαβάστε σὸ δεύτερο φύλλο μας τὸ ἄρθρο μου γιὰ τίς ρυτίδες.

Γιὰ τὰ ματόκλαδα σας, παραγγέλλετε:

0,15 pilocarpine

15 gr. vaseline

Νὰ θάξτε πρωὶ καὶ ὁράδου στὶς ρίζες γύρω-γύρω. Καρδία Β., Λίγιον.— Στὴ φίλη σας νὰ πῆτε νὰ θάξῃ σ' ἕνα ποτήρι νερό ἕνα κουταλάκι χοντρὸ ἀλάτι. Ἀφοῦ λυώσῃ νὰ τρίβῃ τὸ πρόσωπό της καλὰ κάθε πρωί. Ὅσο γιὰ σᾶς:

Γιὰ τὰ μπιμπίκια νὰ πλένετε μὲ ζεστὸ χαμομήλι τὸ πρόσωπό σας. Νὰ παραγγέλλετε δὲ νὰ σᾶς φτιάσουν τὴν κάτωθι συνταγή:

1 gr. Oxyde de zinc

0,10 Acide salicylique

0,10 Camphre

4 gr. Vaseline

Βάξτε ἀπ' αὐτὴ τὴν ὁλοῖφη πάνω στὰ μπιμπίκια. Γιὰ τὰ τσίνορά σας νὰ μεταχειρίζεστε:

0,5 Pilocarpine

15 gr. Vaseline

Γιὰ τὰ μαλλιά σας νὰ μεταχειρισθῆτε τὴν «Τριλυζίν».

Ὅσο γιὰ τὸ μουστάκι νὰ τὸ τρίβῃ μὲ:

5 γραμμάρια ἀμυγδαλόλαδο

5 γραμμάρια ροῦμι.

Ἐντάθα.— Νὰ κοιμώσαστε νωρίς, νὰ μὴ ξυπνᾶτε. Νὰ πίνετε μύρτα. Νὰ τρώγετε καλὰ.

Μάννα Ν., Πάτρα.— Παραγγέλλετε νὰ σᾶς φτιάσουν τὸ κάτωθι:

30 gr. Alcool camphré

15 gr. Teint Benjoin.

60 gr. Eau de Cologne.

Τρίβετε τὸ πρόσωπο πρωὶ καὶ ὁράδου μ' ἕνα μπαμπάκι.

Ἐπίσης μεταχειρισθῆτε κάθε ὁράδου τὴν συνταγὴ ποῦ συστήνω στὴ Ρωμαντική Καρδία.

Γιὰ τὰ μαλλιά σας μπορείτε νὰ μεταχειρισθῆτε τὴν «Τριλυζίν».

Τὴν ἀσθένεια μπορείτε ν' ἀποφύγετε ἀνὰ τριβὴ τὰ μάγουλά μὲ τὸ κάτωθι: ἕνα κουταλάκι χοντρὸ ἀλάτι σὲ ἕνα ποτήρι νερό.

Βιολέτα, Πειραιᾶ.— Γράψτε μου ἀνὰ ἕνα λιπαρὰ ἢ στεγνὴν ἐπιθερίδα.

Ἀγροῖο ὁλοῦ ὁλοῦ Β., Πειραιᾶ.— Γράψτε στὸν ἱατρὸ παθολόγο

1 gr. Baume Fioravanti

1 gr. Teint quinquina

1 gr. Petrole

Βάξτε πρωὶ καὶ ὁράδου. Γράψτε μου σὲ 20 ἡμέρες.

Λεωνόρα.— Δώστε νὰ σᾶς φτιάσουν τὴν κάτωθι συνταγή:

4 gr. Gomme senegal.

10 gr. Soufre precipité

15 gr. Teint Eenjoin.

100 gr. Eau de Roses.

Καὶ ἀλείψετε.

Ὅσο γιὰ τὸ λέπτομα χρειάζεσθαι ἐιδικὸ μασάζ ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω διαρκῶς.

Ἀντιγόνη. Βέρροια.— Δώστε σὸ φαρμακοποιὸ νὰ σᾶς φτιάξῃ τὴν κάτωθι λοσιόν μὲ τὴν ὅποια μ' ἕνα μπαμπάκι τρίβετε τὸ πρόσωπο πρωὶ καὶ ὁράδου:

30 gr. Alcool camphré

15 gr. Teint Benjoin.

30 gr. Alcool camphré

15 gr. Teint Benjoin.

Καὶ ἀλείψετε.

Ὅσο γιὰ τὸ λέπτομα χρειάζεσθαι ἐιδικὸ μασάζ ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω διαρκῶς.

Ἀντιγόνη. Βέρροια.— Δώστε σὸ φαρμακοποιὸ νὰ σᾶς φτιάξῃ τὴν κάτωθι λοσιόν μὲ τὴν ὅποια μ' ἕνα μπαμπάκι τρίβετε τὸ πρόσωπο πρωὶ καὶ ὁράδου:

30 gr. Alcool camphré

15 gr. Teint Benjoin.

30 gr. Alcool camphré

15 gr. Teint Benjoin.

Καὶ ἀλείψετε.

Ὅσο γιὰ τὸ λέπτομα χρειάζεσθαι ἐιδικὸ μασάζ ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω διαρκῶς.

Ἀντιγόνη. Βέρροια.— Δώστε σὸ φαρμακοποιὸ νὰ σᾶς φτιάξῃ τὴν κάτωθι λοσιόν μὲ τὴν ὅποια μ' ἕνα μπαμπάκι τρίβετε τὸ πρόσωπο πρωὶ καὶ ὁράδου:

30 gr. Alcool camphré

15 gr. Teint Benjoin.

60 gr. Eau de cologne

Γιὰ τὰ χέρια σας λεμονὶ καὶ γλυκερίνη. Ζεστὸ νερό. Καὶ τὴν κάτωθι συνταγή:

20 gr. Lanoline

10 gr. Eau de roses

3 gr. Liqueur Labarraque

1)2 gr. Ess. géranium

Ἀπελπισμένη, Κεραλόδερμο.— Ἀκολουθεῖτε τὴ συμβουλὴ ποῦ δίνω στὴ Μύρνα σὸ 50 τεῦχος.

Μίκυ Μάους. — Ὅσον ἀφορᾷ τὸ πρῶτο ζήτημά σας διαβάστε τὴ γράφω σὸ 50 τεῦχος στὴ Μίτσα. Γιὰ τὸ δεύτερο νὰ κάνετε κάθε πρωὶ τοπικά ψυχρὰ ντους.

Ξαναρῶντες μετὰ 20 ἡμέρας.

Λίλιαν. Ἐντάθα.— Γιὰ τὰ μαλλιά σας νὰ μεταχειρίζεστε τὴν «Τριλυζίν». Γιὰ τὸ χυοῦδὶ νὰ μεταχειρίζεστε ὀξυζενὲ καθαρό. Δὲν ὑπάρχει κανένα ἄλλο σύστημα ριζικῆς θεραπείας.

Νίον. Μυτιλήνη.— Γιὰ τὰ μαλλιά σας οἱ συμβουλευθεῖτε τὴν «Τριλυζίν».

Πληγὼ μὲν νη Καρδία. Καρπενήσιον.— Ἀκολουθεῖτε τὴ συμβουλὴ ποῦ δίνω πάρα πάνω στὴν Ἀντιγόνη.

Γιὰ νὰ κοκκινίσετε δάξτε σ' ἕνα ποτήρι νερό ἕνα κουταλάκι χοντρὸ ἀλάτι. Νὰ λυώσῃ καὶ τρίβετε μὲ τὸ ὕγρὸ αὐτὸ τὸ πρόσωπο κάθε πρωί.

Κοκίλλια. Καρπενήσιον.— Κάνετε ὅτι συμβουλευθεῖτε πάνω τὴν Πληγὼ μὲν νη Καρδία. Γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα δὲν ἔχετε ὅμοιον ἕνα μῆνα. Περιμένω ἀπὸ τὸ Παρίσι μερικὰ σπασιλιέ.

Μαίρη Σ.— Ἀκολουθεῖτε τὴ συμβουλὴ ποῦ δίνω στὴν Πληγὼ μὲν νη Καρδία.

Διαβάστε τὸ δεύτερο φύλλο τῆς «Ἀτλαντίδος» σελ. 116 ποῦ ἀναφέρω γιὰ τίς ρυτίδες.

Λέλα Ν. Φάληρον.— Διαβάστε τὴν ἐγὼ γράφω σὸ 50 τεῦχος στὴ Μίτσα. Ὅσον ἀφορᾷ δὲ τὸ ἄλλο ζήτημά σας, θὰ ἔχετε ὅμοιον κανένα μῆνα ἀκόμα ἔως ὅτου νὰ μᾶς ἔλθουν τὰ σπασιλιέ.

Σοφία Ν. Ἐντάθα.— Διαβάστε τὴν συμβουλὴ μου σὸ 20 τεῦχος τῆς «Ἀτλαντίδος» σελ. 116. Γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα δὲν ὑπάρχει θεραπεία.

Ἐλ γκα Ρ., Πειραιᾶ.— Γιὰ τὸ πρῶτο ζήτημά σας νὰ κάνετε ὁποῖον κανένα μῆνα ποῦ θὰ μᾶς ἔλθουν τὰ σπασιλιέ.

Γιὰ τὸ πρόσωπό σας παραγγέλλετε νὰ σᾶς φτιάσουν:

60 gr. suc d' oignon de lis blanc

60 gr. Miel

30 gr. Cire blanche

Καὶ νὰ διαβάσετε τὴς συμβουλές μου σὸ 20 τεῦχος. σελ. 116.

Χαμμένη Νεϊότη.— Νὰ μὴ θάξτε καμμιὰ κρέμα παρὰ λίγη ποῦδρα. Κάθε ὁράδου δὲ καὶ πρωὶ μ' ἕνα μπαμπάκι νὰ τρίβετε τὸ πρόσωπο μὲ τὴν κάτωθι λοσιόν:

30 gr. Alcool camphré

15 gr. Teint Eenjoin

60 gr Eau de Cologne

Ζητήστε τὴ «Λιαν-μίλκ», ἡ ὅποια εἶνε ἐπίσης ἀποτελεσματικὴ.

Μπούλα. Θεσσαλονίκη.— Γιὰ κρέμα, μὴ θιάξετε, θὰ σᾶς συστήσω ἐγὼ ἐντὸς τῶν ἡμερῶν μιά πολὺ κατὰλληλη γιὰ τὸ πρόσωπό σας. Ὅσο γιὰ ποῦδρα σᾶς συστήνω τὴ «Ρέα», εἶνε πολὺ καλὴ.

Ὅσον ἀφορᾷ δὲ τὴν τριχοπώσι μπορείτε νὰ μεταχειρισθῆτε ἀφρόδες τὴν «Τριλυζίν».

Ὁ Λυγιστὴς ὁ Βα. Πειραιᾶ.— Γιὰ τὸ ζήτημά σας νὰ μοῦ ὑπενημιώσετε σὲ ἕνα μῆνα, διότι ἐρχόμεθα σὲ συνεννόησι μ' ἕνα μεγάλο Ἰνστιτούτο τὸν Παρίσι.

Γιὰ τὴν δόξιν σας νὰ παραγγέλλετε τὴν κάτωθι ποῦδρα μὲ τὴν ὅποια νὰ κάνῃ ἐντρίδας κάθε ὁράδου:

1 gr. Aceto—tartrate d' alumine

5 gr. Acetate de plomb

100 cc Vaseline

Ἀπελπισμένη Καρδία, Πειραιᾶ.— Διαβάστε σὸ δεύτερο φύλλο μας τὸ ἄρθρο μου γιὰ τίς ρυτίδες.

Γιὰ τὰ ματόκλαδα σας, παραγγέλλετε:

0,15 pilocarpine

15 gr. vaseline

Νὰ θάξτε πρωὶ καὶ ὁράδου στὶς ρίζες γύρω-γύρω. Καρδία Β., Λίγιον.— Στὴ φίλη σας νὰ πῆτε νὰ θάξῃ σ' ἕνα ποτήρι νερό ἕνα κουταλάκι χοντρὸ ἀλάτι. Ἀφοῦ λυώσῃ νὰ τρίβῃ τὸ πρόσωπό της καλὰ κάθε πρωί. Ὅσο γιὰ σᾶς:

Γιὰ τὰ μπιμπίκια νὰ πλένετε μὲ ζεστὸ χαμομήλι τὸ πρόσωπό σας. Νὰ παραγγέλλετε δὲ νὰ σᾶς φτιάσουν τὴν κάτωθι συνταγή:

1 gr. Oxyde de zinc

0,10 Acide salicylique

0,10 Camphre

4 gr. Vaseline

Βάξτε ἀπ' αὐτὴ τὴν ὁλοῖφη πάνω στὰ μπιμπίκια. Γιὰ τὰ τσίνορά σας νὰ μεταχειρίζεστε:

0,5 Pilocarpine

15 gr. Vaseline

Γιὰ τὰ μαλλιά σας νὰ μεταχειρισθῆτε τὴν «Τριλυζίν».

Ὅσο γιὰ τὸ μουστάκι νὰ τὸ τρίβῃ μὲ:

5 γραμμάρια ἀμυγδαλόλαδο

5 γραμμάρια ροῦμι.

Ἐντάθα.— Νὰ κοιμώσαστε νωρίς, νὰ μὴ ξυπνᾶτε. Νὰ πίνετε μύρτα. Νὰ τρώγετε καλὰ.

Μάννα Ν., Πάτρα.— Παραγγέλλετε νὰ σᾶς φτιάσουν τὸ κάτωθι:

30 gr. Alcool camphré

15 gr. Teint Benjoin.

60 gr. Eau de Cologne.

Τρίβετε τὸ πρόσωπο πρωὶ καὶ ὁράδου μ' ἕνα μπαμπάκι.

Ἐπίσης μεταχειρισθῆτε κάθε ὁράδου τὴν συνταγὴ ποῦ συστήνω στὴ Ρωμαντική Καρδία.

Γιὰ τὰ μαλλιά σας μπορείτε νὰ μεταχειρισθῆτε τὴν «Τριλυζίν».

Τὴν ἀσθένεια μπορείτε ν' ἀποφύγετε ἀνὰ τριβὴ τὰ μάγουλά μὲ τὸ κάτωθι: ἕνα κουταλάκι χοντρὸ ἀλάτι σὲ ἕνα ποτήρι νερό.

Βιολέτα, Πειραιᾶ.— Γράψτε μου ἀνὰ ἕνα λιπαρὰ ἢ στεγνὴν ἐπιθερίδα.

Ἀγροῖο ὁλοῦ ὁλοῦ Β., Πειραιᾶ.— Γράψτε στὸν ἱατρὸ παθολόγο

1 gr. Baume Fioravanti

1 gr. Teint quinquina

1 gr. Petrole

Βάξτε πρωὶ καὶ ὁράδου. Γράψτε μου σὲ 20 ἡμέρες.

Λεωνόρα.— Δώστε νὰ σᾶς φτιάσουν τὴν κάτωθι συνταγή:

4 gr. Gomme senegal.

10 gr. Soufre precipité

15 gr. Teint Eenjoin.

100 gr. Eau de Roses.

Καὶ ἀλείψετε.

Ὅσο γιὰ τὸ λέπτομα χρειάζεσθαι ἐιδικὸ μασάζ ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω διαρκῶς.

Ἀντιγόνη. Βέρροια.— Δώστε σὸ φαρμακοποιὸ νὰ σᾶς φτιάξῃ τὴν κάτωθι λοσιόν μὲ τὴν ὅποια μ' ἕνα μπαμπάκι τρίβετε τὸ πρόσωπο πρωὶ καὶ ὁράδου:

30 gr. Alcool camphré

15 gr. Teint Benjoin.

30 gr. Alcool camphré

15 gr. Teint Benjoin.

Καὶ ἀλείψετε.

Ὅσο γιὰ τὸ λέπτομα χρειάζεσθαι ἐιδικὸ μασάζ ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω διαρκῶς.

Ἀντιγόνη. Βέρροια.— Δώστε σὸ φαρμακοποιὸ νὰ σᾶς φτιάξῃ τὴν κάτωθι λοσιόν μὲ τὴν ὅποια μ' ἕνα μπαμπάκι τρίβετε τὸ πρόσωπο πρωὶ καὶ ὁράδου:

30 gr. Alcool camphré

15 gr. Teint Benjoin.

30 gr. Alcool camphré

15 gr. Teint Benjoin.

Καὶ ἀλείψετε.

Ὅσο γιὰ τὸ λέπτομα χρειάζεσθαι ἐιδικὸ μασάζ ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω διαρκῶς.

Ἀντιγόνη. Βέρροια.— Δώστε σὸ φαρμακοποιὸ νὰ σᾶς φτιάξῃ τὴν κάτωθι λοσιόν μὲ τὴν ὅποια μ' ἕνα μπαμπάκι τρίβετε τὸ πρόσωπο πρωὶ καὶ ὁράδου:

30 gr. Alcool camphré

15 gr. Teint Benjoin.

30 gr. Alcool camphré

15 gr. Teint Benjoin.

Καὶ ἀλείψετε.

Ὅσο γιὰ τὸ λέπτομα χρειάζεσθαι ἐιδικὸ μασάζ ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω διαρκῶς.

Ἀντιγόνη. Βέρροια.— Δώστε σὸ φαρμακοποιὸ νὰ σᾶς φτιάξῃ τὴν κάτωθι λοσιόν μὲ τὴν ὅποια μ' ἕνα μπαμπάκι τρίβετε τὸ πρόσωπο πρωὶ καὶ ὁράδου:

30 gr. Alcool camphré

15 gr. Teint Benjoin.

30 gr. Alcool camphré

15 gr. Teint Benjoin.

Καὶ ἀλείψετε.

Ὅσο γιὰ τὸ λέπτομα χρειάζεσθαι ἐιδικὸ μασάζ ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω διαρκῶς.

Ἀντιγόνη. Βέρροια.— Δώστε σὸ φαρμακοποιὸ νὰ σᾶς φτιάξῃ τὴν κάτωθι λοσιόν μὲ τὴν ὅποια μ' ἕνα μπαμπάκι τρίβετε τὸ πρόσωπο πρωὶ καὶ ὁράδου:

30 gr. Alcool camphré

15 gr. Teint Benjoin.

30 gr. Alcool camphré

15 gr. Teint Benjoin.

60 gr. Eau de cologne

Γιὰ τὰ χέρια σας λεμονὶ καὶ γλυκερίνη. Ζεστὸ νερό. Καὶ τὴν κάτωθι συνταγή:

20 gr. Lanoline

10 gr. Eau de roses

3 gr. Liqueur Labarraque

1)2 gr. Ess. géranium

Ἀπελπισμένη, Κεραλόδερμο.— Ἀκολουθεῖτε τὴ συμβουλὴ ποῦ δίνω στὴ Μύρνα σὸ 50 τεῦχος.

Μίκυ Μάους. — Ὅσον ἀφορᾷ τὸ πρῶτο ζήτημά σας διαβάστε τὴ γράφω σὸ 50 τεῦχος στὴ Μίτσα. Γιὰ τὸ δεύτερο νὰ κάνετε κάθε πρωὶ τοπικά ψυχρὰ ντους.

Ξαναρῶντες μετὰ 20 ἡμέρας.

Λίλιαν. Ἐντάθα.— Γιὰ τὰ μαλλιά σας νὰ μεταχειρίζεστε τὴν «Τριλυζίν». Γιὰ τὸ χυοῦδὶ νὰ μεταχειρίζεστε ὀξυζενὲ καθαρό. Δὲν ὑπάρχει κανένα ἄλλο σύστημα ριζικῆς θεραπείας.

Νίον. Μυτιλήνη.— Γιὰ τὰ μαλλιά σας οἱ συμβουλευθεῖτε τὴν «Τριλυζίν».

Πληγὼ μὲν νη Καρδία. Καρπενήσιον.— Ἀκολουθεῖτε τὴ συμβουλὴ ποῦ δίνω πάρα πάνω στὴν Ἀντιγόνη.

Γιὰ νὰ κοκκινίσετε δάξτε σ' ἕνα ποτήρι νερό ἕνα κουταλάκι χοντρὸ ἀλάτι. Νὰ λυώσῃ καὶ τρίβετε μὲ τὸ ὕγρὸ αὐτὸ τὸ πρόσωπο κάθε πρωί.

Κοκίλλια. Καρπενήσιον.— Κάνετε ὅτι συμβουλευθεῖτε πάνω τὴν Πληγὼ μὲν νη Καρδία. Γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα δὲν ἔχετε ὅμοιον ἕνα μῆνα. Περιμένω ἀπὸ τὸ Παρίσι μερικὰ σπασιλιέ.

Μαίρη Σ.— Ἀκολουθεῖτε τὴ συμβουλὴ ποῦ δίνω στὴν Πληγὼ μὲν νη Καρδία.

Διαβάστε τὸ δεύτερο φύλλο τῆς «Ἀτλαντίδος» σελ. 116 ποῦ ἀναφέρω γιὰ τίς ρυτίδες.

Λέλα Ν. Φάληρον.— Διαβάστε τὴν ἐγὼ γράφω σὸ 50 τεῦχος στὴ Μίτσα. Ὅσον ἀφορᾷ δὲ τὸ ἄλλο ζήτημά σας, θὰ ἔχετε ὅμοιον κανένα μῆνα ἀκόμα ἔως ὅτου νὰ μᾶς ἔλθουν τὰ σπασιλιέ.

Σοφία Ν. Ἐντάθα.— Διαβάστε τὴν συμβουλὴ μου σὸ 20 τεῦχος τῆς «Ἀτλαντίδος» σελ. 116. Γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα δὲν ὑπάρχει θεραπεία.

Ἐλ γκα Ρ., Πειραιᾶ.— Γιὰ τὸ πρῶτο ζήτημά σας νὰ κάνετε ὁποῖον κανένα μῆνα ποῦ θὰ μᾶς ἔλθουν τὰ σπασιλιέ.

Γιὰ τὸ πρόσωπό σας παραγγέλλετε νὰ σᾶς φτιάσουν:

60 gr. suc d' oignon de lis blanc

60 gr. Miel

30 gr. Cire blanche

Καὶ νὰ διαβάσετε τὴς συμβουλές μου σὸ 20 τεῦχος. σελ. 116.

Χαμμένη Νεϊότη.— Νὰ μὴ θάξτε καμμιὰ κρέμα παρὰ λίγη ποῦδρα. Κάθε ὁράδου δὲ καὶ πρωὶ μ' ἕνα μπαμπάκι νὰ τρίβετε τὸ πρόσωπο μὲ τὴν κάτωθι λοσιόν:

30 gr. Alcool camphré

15 gr. Teint Eenjoin

60 gr Eau de Cologne

Ζητήστε τὴ «Λιαν-μίλκ», ἡ ὅποια εἶνε ἐπίσης ἀποτελεσματικὴ.

Μπούλα. Θεσσαλονίκη.— Γιὰ κρέμα, μὴ θιάξετε, θὰ σᾶς συστήσω ἐγὼ ἐντὸς τῶν ἡμερῶν μιά πολὺ κατὰλληλη γιὰ τὸ πρόσωπό σας. Ὅσο γιὰ ποῦδρα σᾶς συστήνω τὴ «Ρέα», εἶνε πολὺ καλὴ.

Ὅσον ἀφορᾷ δὲ τὴν τριχοπώσι μπορείτε νὰ μεταχειρισθῆτε ἀφρόδες τὴν «Τριλυζίν».

Ὁ Λυγιστὴς ὁ Βα. Πειραιᾶ.— Γιὰ τὸ ζήτημά σας νὰ μοῦ ὑπενημιώσετε σὲ ἕνα μῆνα, διότι ἐρχόμεθα σὲ συνεννόησι μ' ἕνα μεγάλο Ἰνστιτούτο τὸν Παρίσι.

Γιὰ τὴν δόξιν σας νὰ παραγγέλλετε τὴν κάτωθι ποῦδρα μὲ τὴν ὅποια νὰ κάνῃ ἐντρίδας κάθε ὁράδου:

1 gr. Aceto—tartrate d' alumine

5 gr. Acetate de plomb

100 cc Vaseline

Ἀπελπισμένη Καρδία, Πειραιᾶ.— Διαβάστε σὸ δεύτερο φύλλο μας τὸ ἄρθρο μου γιὰ τίς ρυτίδες.

Γιὰ τὰ ματόκλαδα σας, παραγγέλλετε:

0,15 pilocarpine

15 gr. vaseline

Νὰ θάξτε πρωὶ καὶ ὁράδου στὶς ρίζες γύρω-γύρω. Καρδία Β., Λίγιον.— Στὴ φίλη σας νὰ πῆτε νὰ θάξῃ σ' ἕνα ποτήρι νερό ἕνα κουταλάκι χοντρὸ ἀλάτι. Ἀφοῦ λυώσῃ νὰ τρίβῃ τὸ πρόσωπό της καλὰ κάθε πρωί. Ὅσο γιὰ σᾶς:

Γιὰ τὰ μπιμπίκια νὰ πλένετε μὲ ζεστὸ χαμομήλι τὸ πρόσωπό σας. Νὰ παραγγέλλετε δὲ νὰ σᾶς φτιάσουν τὴν κάτωθι συνταγή:

1 gr. Oxyde de zinc

0,10 Acide salicylique

0,10 Camphre

4 gr. Vaseline

Βάξτε ἀπ' αὐτὴ τὴν ὁλοῖφη πάνω στὰ μπιμπίκια. Γιὰ τὰ τ

ΕΝΑ ΓΙΓΑΝΤΙΟ ΑΝΑΓΝΩΣΙΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο θαρῶνος Κρέβκερ, ἕνας παράξενος καὶ δύστροπος γέρος, παντρεύει τὴν ἀνεψιὰ του Μαργαρίτα μὲ τὸν κόμητα Ζὺλ ντὲ Μιρμόν, κληρονόμο μεγάλου δυνάστεως, ἀλλὰ φτωχό.

Ἐπειτ' ἀπὸ καιροῦ, ἡ Μαργαρίτα ἀποκτῇ ἕνα κοριτσάκι νεκρό. Ὁ ἱατρός Σαβάρλ, σὸν ὁποῖον ἔχουν ἐμπιστευθῇ ἕνα ὄρφανό μικρό, πείθει τὸν κόμητα κι' ἀντικαθιστοῦν τὴ νύχτα τὸ πεθαμένο κοριτσάκι μὲ τὸ ὄρφανό, τὸ ὁποῖον παρουσιάζουν στὴ Μαργαρίτα γιὰ δικό της.

Ὁ δύσκολος τοκετός βίως ἔχει ἐξαντλήσει τὴ Μαργαρίτα καὶ ὁ ἱατρός Ροσκῶφ ἐνεργεῖ μετὰγγυσιν αἵματος ἀπὸ τὴν ἀδελφή του Μάρθα στὴ Μαργαρίτα.

Ὁ Ροσκῶφ, ἕνας νέος καὶ ὠραίος γιαντρός, εἶνε ἀδελφὸς τῆς Μαργαρίτας. Κυττάζει τὸ παιδί. Καὶ ἡ κόμισσα τοῦ ψιθυρίζει:

— Ἡ κόρη αὐτὴ εἶνε δική σου!

Ἐπειτ' ἀπὸ 18 χρόνια, ὁ Ροσκῶφ ποὺ εἶχε ἐξαφανισθῇ, γυρίζει ἀπὸ τῆ Σιθρία, ὅπου εἶχε σταλθῇ ἐξόριστος, γιὰτὶ ἀναμίχθηκε σὲ μιά συνωμοσίαν στὴ Ρωσία.

Στὸ διάστημα αὐτό, ἡ ἀδελφὴ του Μάρθα ζοῦσε στὸν πύργο. Ἡ Λευκὴ, ἡ κόρη τῆς Μαργαρίτας εἶχε μεγαλώσει. Ἡ κόμισσα εἶχε ἀποκτήσει μὲ τὸν Ζὺλ καὶ ἕνα γιό, τὸ Μαυρίκιό. Ὁ Κρέβκερ ζοῦσε ἀκόμα.

Ὁ Ροσκῶφ παρουσιάζεται στὸν πύργο, κατὰ τὴν διάρκεια ἐνὸς χοροῦ μεταμφιεσμένων. Γνωρίζει τὴν κόρη του Λευκὴ, ποὺ συνοδεύεται ἀπὸ τὸν νεαρό μαρκήσιο ντὲ Τεβάν, ὁ ὁποῖος τὴν ἀγαπᾷ. Τὴ Λευκὴ τὴν ἀγαπᾷ καὶ ὁ Πέτρος Μοργγκάν, ὁ ὁποῖος εἶνε ἀδελφός της, χωρὶς νὰ τὸ ξέρη. Αὐτὸ τὸ μυστικὸ τὸ ἔβλεπε μόνον ὁ ἱατρός Σαβάρλ, ποὺ ἔχει πεθάνει καὶ ὁ Ζὺλ, ὁ ὁποῖος εἶχε πᾶρει τὸν Πέτρο ἀπὸ τὸ ὄρφαντο κοριτσάκι ποὺ τὸν εἶχε σπουδάσει γλύπτης.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα, ὁ ντὲ Τεβάν ζητεῖ τὴν χεῖρα τῆς Λευκῆς ἀπὸ τὸν κόμητα. Ἐκείνος ἀρνεῖται κατηγορηματικῶς. Ἐπειθεῖναι ἡ Μαργαρίτα καὶ κατηγορεῖ τὸν Ζὺλ, ὅτι μισεῖ τὴν κόρη του, πρὸς τὴν ὁποίαν φέρει ἀπὸ καιροῦ μὲ ψυχρότητα. Ἡ Μαργαρίτα ψευθεῖ θυμωμένη καὶ ὁ Ζὺλ ξεσπᾷ σὲ λυγμούς.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα, ὁ ντὲ Τεβάν ζητεῖ τὴν χεῖρα τῆς Λευκῆς ἀπὸ τὸν κόμητα. Ἐκείνος ἀρνεῖται κατηγορηματικῶς. Ἐπειθεῖναι ἡ Μαργαρίτα καὶ κατηγορεῖ τὸν Ζὺλ, ὅτι μισεῖ τὴν κόρη του, πρὸς τὴν ὁποίαν φέρει ἀπὸ καιροῦ μὲ ψυχρότητα. Ἡ Μαργαρίτα ψευθεῖ θυμωμένη καὶ ὁ Ζὺλ ξεσπᾷ σὲ λυγμούς.

Ὁ δύστυχος ἀγαπᾷ τὴ Λευκὴ, ποὺ ὅλοι νομίζουν γιὰ κόρη του. Γιὰ νὰ καταπνίξῃ τὸ αἰσθηματὸ, τῆς δίδει μὲ ψυχρότητα, ποὺ παρεξηγεῖται ὡς μίσος. Σὲ λίγες μέρες, ὁ Κρέβκερ διαβάσει στὸ Ζὺλ τὴ διαθήκη του, διὰ τῆς ὁποίας ἀποκληρώνει ὅλους, καὶ ἀφήνει γενικὸ κληρονόμο τὸν Μαυρίκιό. Εἰς μάτην ὁ Ζὺλ καὶ ἡ Μαργαρίτα προσπαθοῦν νὰ τὸν πείσουν ν' ἀφήσῃ μέρος τῆς περιουσίας καὶ στὴ Λευκὴ. Ὁ θαρῶνος εἶνε ἀμετάπειστος.

Ἡ Μαργαρίτα ἐκμυστηρεύεται αὐτὸ τὸ μυστικὸ στὸν Ροσκῶφ. Ἐκείνος ἀγανακτεῖ, γιὰτὶ ἡ κόρη του ἡ Λευκὴ θὰ μείνῃ φτωχὴ.

Φεύγοντας, περνᾷ ἀπὸ τὸ ὑποστατικὸ, ὅπου συγγενεῖς τὸν ἐπιστᾷ Γιάννη Μῶρ, ἕναν ἄρρωστο ἀνθρώπο, ποὺ πάσχει ἀπὸ παρακοιμήσει καὶ μανίαν κατὰ τὴν νύχτα. Οἱ κρίσεις τοῦ ἐρχοῦναι τὴ νύχτα καὶ τὰς ἡμέρας δὲν τὸ ξέρει, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Ροσκῶφ, ὁ ὁποῖος ποὺ δίνει νὰ παίρῃ ἕνα φάρμακο.

Κι' ἔκοψε σὲ μικρά - μικρά κομμάτια τὸ μαγικὸ ραβδί ποὺ θὰ τὶς ἔκανε αἰθέριες νεράιδες, τόσο ἐλαφρὲς, ποὺ νὰ μποροῦν νὰ χορεύουν στὰ κύματα τοῦ φεγγαριοῦ...

Καλλιτέρα, γέρο-συχαιμένο!, τοῦ εἶπαν... Καλλιτέρα! Προτιμοῦμε νὰ μείνωμε ἐδῶ, παρὰ νὰ γυρίσωμε μαζὶ σου στὴν κατοικία μας, ποὺ δὲν ἔχει οὔτε ἡλεκτρικὸ...

Κι' ἔμειναν στὴ γῇ γιὰ πάντα... Ἐγιναν οἱ Ἑλληνοποδῖτες. Ὅσοι δὲν μὲν πστεύουν, ἄς κάνουν ἕνα γύρο τὸ θράδυ, στοὺς δρόμους ὅλους κάθε ἑλληνικῆς πολιτείας ἡ καὶ στὶς κεντρικὲς γειτονιὲς τῶν χωριῶν...

Θὰ τὶς συναντήσουν πιὸ κομπῆς καὶ πιὸ αἰθέριες ἀπὸ ποτέ...

Ὅσο γιὰ τὸν Πάνα, αὐτὸς εἶνε ὁ μόνος ποὺ τιμωρήθηκε ἀληθινὰ γιὰ ὅ,τι ἔκαμε στὶς νεράιδες...

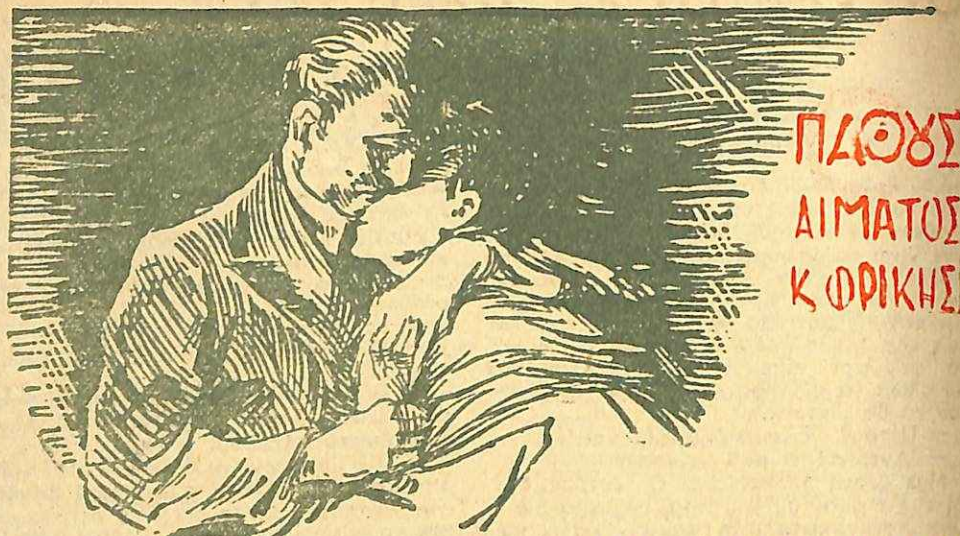
Χωρὶς τὶς νεράιδες του, δὲν μπορούσε πιά νὰ ζήσῃ στὴ μακρινὴ του κατοικία... Ἀναγκάστηκε νὰ κατέβῃ στὴ γῇ κι' αὐτός...

Καὶ τραβάει μύριες ζήλεις καὶ σκοτοῦρες, γιὰτὶ δὲν ἔχει πιά τὶς νεράιδες ἀπὸ κλειστικὰ δικιὲς του...

Καμμιά φορὰ, σὸ θέατρο, στὰ θεωρεῖα θὰ δῇτε ἕναν φρακοφορεμένο γέρο κύριο, ποὺ λορνιάρει μ' ἐπιμονὴ τὶς κῆμες τῶν χορευτριῶν...

Νὰ εἰστε θέβαιοι: Εἶν' ὁ Πάνι

ΡΕΝΑ ΜΑΡΝΑ

ΠΛΟΥΣ
ΑΙΜΑΤΟΣ
ΚΟΦΙΚΗΣ

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

— Α, θὰ σοὺ δείξω ἐγώ. Ἄχι! τί θάσσαι... Τάβαλε μαζὶ μου... Βέβαια, τάβαλε μαζὶ μου... Ὅ,α τὸ πῶ στοὺς χωροφύλακες. Δὲν θὰ σ' ἀφήσω νὰ μοῦ κάνης ὅ,τι θέλεις...

Ὁ Ροσκῶφ εἶχε σταματήσει σὸ μονοπάτι καὶ τὸν ἔβλεπε ἀκριεῖ ὠρα.

Ἐπρόχωρησε κατόπιν, τὸν ἐπλησίασε καὶ τὸν ἐχτύπησε ἐλαφρὰ στὸν ὦμο. Αὐτὸς ἀνατρίχιασε καὶ στράφηκε πρὸς τὸ γιαντρός, μὲ βλέμμα τρομαγμένο.

— Τὸν ἔπιασε γιὰ καλὰ, ἐπιθύρισε αὐτός.

Ὁ Γιάννης Μῶρ τὸν παρατήρησε μὲ προσοχή. Δὲν τὸν ἀνεγνώρισε καὶ ἀρχισε νὰ γελά. Ἐπειτα τοῦ ἔστρεψε τὰ νῶτα καὶ ξανάρχισε τὴν ἐργασίαν του.

— Κύρ-Γιάννη, πάσχεις κακὸμοιρε!... εἶπε ὁ Ροσκῶφ. Σὲ θασανίζουν.

— Ναί...

— Εἶνε κάποιος ποὺ σὲ καταδιώκει παντοῦ... Ἐνὰς ἐχθρὸς φοβερός καὶ ἀδιόλακτος... Ἀπ' αὐτὸν προέρχεται ὅλο τὸ κακό.

— Ἀλήθεια.

— Καὶ δὲν θέλει νὰ θλάψῃ μόνο ἐσένα.

— Ναί... Τὸ ξέρω.

— Ἀλλὰ καὶ τὸ ὑποστατικὸ σου καὶ τὰ ζῶα σου καὶ τὰ σπῖτια σου καὶ ὅλα τὰ πράγματά σου καὶ τὰ χρήματά σου ποὺ τὰ ἔχεις κρυμμένα.

— Ναί, καὶ θέλει νὰ μὲ καταστρέψῃ.

— Καὶ δὲν τὸν ξέρεις ποῖος εἶνε;

— Αἱ... τὸν ξέρω... Εἶνε πάντοτε κοντὰ μου, δὲν μ' ἀφήνει ποτέ ὅλη τὴν ἡμέρα... Μὲ πνίγει, μὲ θασανίζει, μοῦ ρίχνει ποντικούς στὰ πόδια.

— Τὸν ξέρω ἐγὼ ποῦ εἶνε, θέλεις νὰ σοὺ τὸν δείξω;

— Ὁχι, γιὰτὶ θὰ μὲ σκοτώσῃ.

— Ἐλα, ἀπὸ δῶ θὰ τὸν δῇς, χωρὶς νὰ πάθης τίποτα...

Τότε ὁ Ροσκῶφ πήρε τὸ Γιάννη Μῶρ ἀπὸ τὸ χέρι, τὸν ἐτράβηξε πρὸς τὸ δρόμο, τὸν ἔκανε νὰ θαδίσῃ λίγα θήματα καὶ τοῦ ἔδειξε μὲ τὸ χέρι μιά γωνία τοῦ δάσους.

— Νὰ κῦττα ἐκεῖ κάτω!

— Κυττάω...

— Βλέπεις ἐκεῖνον τὸν ἀνθρώπο;

— Τὸν βλέπω.

— Αὐτὸς εἶνε ὁ διώκτης σου, αὐτὸς εἶνε ὁ ἀμειλικτός ἐχθρός σου.

— Ναί, ναί, αὐτὸς εἶνε.

Ὁ Ροσκῶφ ξανάφερε τὸ Γιάννη Μῶρ πρὸς τὴν θέσιν ποὺ τὸν εἶχε ὀρῇ καὶ τὸν ἀφῆκε.

Μετὰ πέντε λεπτά τῆς ὥρας, ἔγινε ἄφαντος, ἐνῶ ὁ Γιάννης ἐξακολούθησε ὡς πρὸς καὶ πρὶν ἀσυνειδήτως νὰ κόβῃ ἐξόλα. Κατ'ἑξῆς, σκυθρωπὸς καὶ κατὰκοπος, ἐξαπολύθηκε.

Ὁ Γιάννης Μῶρ δὲν ἔκουνήθηκε. Ἐπαλῶθηκε καὶ κοιμήθηκε σ' αὐτὴ τὴν θέσιν. Ἐξύπνησε ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὰ ὥρες.

Ὁ Γιάννης Μῶρ ἐκάρθησε σὲ ἕνα γέρο-Κρέβκερ ἐπὶ τὸ δρόμο ποὺ ὡδηγοῦσε στὸν πύργο καὶ δὲν εἶδε μέσα στοὺς ἄμυνους τὰ δυὸ κατακόκκινα μάτια τοῦ νομομανοῦς ποὺ τὸν παρακολουθοῦσαν ἐκρυμμένως.

Ὁ Γιάννης Μῶρ δὲν ἔκουνήθηκε. Ἐπαλῶθηκε καὶ κοιμήθηκε σ' αὐτὴ τὴν θέσιν. Ἐξύπνησε ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὰ ὥρες.

Ὁ Γιάννης Μῶρ ἐκάρθησε σὲ ἕνα γέρο-Κρέβκερ ἐπὶ τὸ δρόμο ποὺ ὡδηγοῦσε στὸν πύργο καὶ δὲν εἶδε μέσα στοὺς ἄμυνους τὰ δυὸ κατακόκκινα μάτια τοῦ νομομανοῦς ποὺ τὸν παρακολουθοῦσαν ἐκρυμμένως.

Ὁ Γιάννης Μῶρ δὲν ἔκουνήθηκε. Ἐπαλῶθηκε καὶ κοιμήθηκε σ' αὐτὴ τὴν θέσιν. Ἐξύπνησε ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὰ ὥρες.

Ὁ Γιάννης Μῶρ ἐκάρθησε σὲ ἕνα γέρο-Κρέβκερ ἐπὶ τὸ δρόμο ποὺ ὡδηγοῦσε στὸν πύργο καὶ δὲν εἶδε μέσα στοὺς ἄμυνους τὰ δυὸ κατακόκκινα μάτια τοῦ νομομανοῦς ποὺ τὸν παρακολουθοῦσαν ἐκρυμμένως.

Ὁ Γιάννης Μῶρ δὲν ἔκουνήθηκε. Ἐπαλῶθηκε καὶ κοιμήθηκε σ' αὐτὴ τὴν θέσιν. Ἐξύπνησε ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὰ ὥρες.

Ὁ Γιάννης Μῶρ ἐκάρθησε σὲ ἕνα γέρο-Κρέβκερ ἐπὶ τὸ δρόμο ποὺ ὡδηγοῦσε στὸν πύργο καὶ δὲν εἶδε μέσα στοὺς ἄμυνους τὰ δυὸ κατακόκκινα μάτια τοῦ νομομανοῦς ποὺ τὸν παρακολουθοῦσαν ἐκρυμμένως.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΡΟΣΚΩΦ

ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΝ ΜΑΡΝ

Ἡ κρίσις τῆς παραφροσύνης δὲν εἶχε περάσει ἀκόμα. Φαινόταν ὅμως σὰν νάχε βουβαθῇ. Οὔτε λέξεις δὲν ἔβγαине ἀπὸ τὰ χεῖλη του.

Ξαναγύρισε σὸ ὑποστατικὸ, χωρὶς νὰ προσέχῃ κανένα, προσηλωμένος στὴ ἐμμονὴν ἰδέαν του καὶ χωρὶς ν' ἀπαντᾷ στὶς ἐρωτήσεις τῶν ἐργατῶν του, ποὺ τὸν ρωτοῦσαν γιὰ τὴν υγείαν του.

— Ὁ ἀφέντης δὲν εἶνε στὰ καλὰ του, ἔλεγαν αὐτοὶ μεταξύ τους.

Ὁ Γιάννης Μῶρ κλείσθηκε σὸ σπῖτι του, ἀλλὰ δὲν ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ. Ὁ πυρετὸς τὸν ἐκράτησεν ὄρθιο ὅλη τὴ νύχτα.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ ἥλιος ἀνέτειλε καὶ πάλι λαμπρὸς ὥπως καὶ τὴν προηγουμένη. Καὶ ὁ Γιάννης δὲν ἔφυγε ἀπὸ τὸ ὑποστατικὸ. Οἱ ἐργάτες ἦρθαν τὸ πρωὶ καὶ χτύπησαν τὴν πόρτα του, γιὰ νὰ τὸν ρωτήσουν μὴ τὸν ἦθελαν, ἀλλὰ δὲν ἔλαβαν ἀπάντησιν.

Οἱ ἐργάτες τότε ἐκύτταξαν μέσα ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα.

Εἶδαν τὸ Γιάννη Μῶρ νὰ κάθεται μπροστὰ στὴ θερμάστρα καὶ νὰ ζεσταίνεται στὴ μεγάλη φωτιά ποὺ εἶχε ἀνάψει καὶ νὰ τρέμῃ, σὰν νάχε μείνῃ γυμνὸς ὅλη τὴ νύχτα στὴν παγωνιά τοῦ Δεκεμβρίου.

— Ὁ κακὸμοιρος... εἶπαν. Δὲν ἔχει πολλὰς μέρες.

Ἐφυγαν τότε γιὰ τοὺς ἀγροὺς καὶ τὸ ὑποστατικὸ ἔμεινε καὶ πάλι ἔρημο.

VI

Ἐβγήκε ὅπως καὶ τὴν προηγουμένη καὶ τραβῆξε γιὰ τὸ δάσος.

Αὐτὴ τὴν ὥρα ὅμως τὸ δάσος ἦταν ἔρημο, ὅπως καὶ τὸ ὑποστατικὸ. Ὁ θαρῶνος ἐμπνοῦσε τὸ πρωὶ ἀργὰ καὶ μόνον μετὰ τὸ μεσημέρι, ὅταν ἐπλησίαζε τὸ ἡλιοβασιλεμα, ἐπῆγινε σὸ συνηθισμένο μέρος τοῦ δάσους.

Ὁ Γιάννης Μῶρ ἐπαλῶμένος στοὺς θάμνους καὶ τὸ μεσημέρι δὲν ἐπῆγε σὸ ὑποστατικὸ γιὰ τὸ γεῦμα. Οἱ ἐργάτες δὲν ἐπλησίαζαν πολὺ γι' αὐτό. Ὑπέθεσαν ὅτι θὰ εἶχε πάει σὲ κανένα γειτονικὸ χωριὸ γιὰ νὰ πουλήσῃ ἢ ν' ἀγοράσῃ τίποτα, ὅπως ἔκανε συχνά.

Ὁ Γιάννης Μῶρ, ἐπαλῶμένος μέσα σὲ θάμνους γεμάτους ἀγκάθια, δὲν ἐκοιμώταν.

Εἶχε στριγμένο τὸ κεφάλι του στὰ δυὸ χέρια, ποὺ τὰ εἶχε χωμένα μέσα στὴ χλοὴ καὶ σκεπτόταν.

Τὶ συνέβαινε στὴ φαντασία του; Τὶ τρομερὰ σχέδια ἐσχηματίζονταν μέσα στὸν ταραγμένο ἐγκεφαλό του;

Ἐπιθύριζε φράσεις διακεκομμένες καὶ ἀσυνάρτητες, φράσεις ὅμως ποὺ ἐγεννῶνταν ἀπὸ τὴν ἴδια ἐπιμονὴν ἰδέαν. Τὴν ἰδέαν τῆς καταδιώξεως, τῆς ὁποίας αὐτὸς ἦταν τὸ θῦμα.

— Μαζὶ μου τάβαλε... ἐπιθύριζε. Ὅλη τὴ νύχτα δὲν μ' ἀφήσει νὰ κοιμηθῶ. Μοῦ ἔρχινε σὸ κεφάλι κρῦο νερὸ ποὺ μ' ἔκαιγε. Θέλει τὸ θάνατό μου. Γιατί; Ἀσφαλῶς γιὰ νὰ πάρῃ τὸ ὑποστατικὸ μου!... Ὁρῶνται οἱ δικαστικοὶ κλητῆρες... θὰ φέρουν ποντικούς, φειδία, θατράχους καὶ θὰ τὰ ρίξουν ὅλα ἀπάνω μου... Μὰ θὰ φυλαχθῶ. Ναί, θὰ φυλαχθῶ καὶ θὰ τοὺς σκοτώσω ὅλους! Νὰ τον, νὰ τον... Αὐτὸς εἶνε. Ἐρχεται, μὲ κυνηγάει. Ὅλη τὴ νύχτα εἶχε τὸ γόνατό του ἀπάνω σὸ λαμὸ μου, μὰ δὲν φτάνει αὐτό. Θέλει νὰ μὲ πνίξῃ. Τ' ἀκοῦτε; Θὰ τὸ κάνῃ, λέει, θὰ μὲ πνίξῃ. Νὰ ἰδοῦμε, ὅμως, ἂν θὰ τὸ καταφέρῃ. Νὰ τον πάλι, ἀρχισε νὰ μοῦ ρίχνῃ νερὸ σὸ κεφάλι.

Πραγματικὰ, κάποιοι ἐρχόταν πρὸς τὸ μέρος του. Ἐρχόταν ἡσυχὰ-ἡσυχὰ, σιτῇ

ρίζομενος σὸ μπαστῶνι του, μὲ ὄφρος ἐδ-χαριστήμενο, παρ' ὅ,τι ποὺ φαινόταν γέρος καὶ τσακισμένος.

Πίσω του ἐβάδιζε ἕνας ὑπρέτης, κρατῶντας τὸ χέρι μιά ὀμπρέλλα γιὰ τὸν ἥλιο, ἕνα ἐπανωφόρι, ἕνα σκέπασμα καὶ ἕνα κάθισμα.

Ὁ γέρος ἦταν ὁ θαρῶνος Κρέβκερ. Καὶ ὁ ὑπρέτης ἦταν ὁ Καραντέκ, ὁ παλὸς ναυτικός.

Ὁ Καραντέκ ἐτοποθέτησε τὸ ἀφεντικὸ του κοντὰ στὴν ἀγαπημένη του λεῦκα. Κι' ἐκεῖνος, ἀφοῦ ἐστρογγυλοκάθησε, εἶπε μ' εὐχαρίστησιν:

— Τώρα εἶμαι καλὰ... Τὶ καλὸς καιρὸς ἀπόψε. Πῆγινε τώρα. Δὲν σὲ θέλω. Νάρ-θης ἔπειτα ἀπὸ δυὸ ὄρες νὰ μὲ πάρῃς, ἢ καὶ νωρίτερα ἂν δῇς πὼς ἀλλάξῃ ὁ καιρὸς.

— Ἐγὼ θὰ πάω νὰ κάνω ἕναν περίπατο στὴν καρυδιά, ἐκεῖ κάτω. Ἄν ὁ κύριος θαρῶνος μὲ χρειασθῇ τίποτε, φτάνει νὰ φωνάξῃ.

Ὁ Καραντέκ ἔφυγε.

Ὁ Γιάννης Μῶρ μέσα στοὺς θάμνους δὲν ἐσάλυε. Τὰ κόκκινα μάτια του ὅμως ἦσαν ἀρφαμένα στὸν γέρο Κρέβκερ.

Ἐπέρασε ἔτσι μιᾷ ὥρα. Ὁ Καραντέκ ἐγύρισε ἀπὸ τὸ δάσος, ἦρθε κοντὰ στὸν θαρῶνα καὶ ρώτησε:

— Ὁ κύριος θαρῶνος δὲν μὲ χρειάζεται τίποτε;

Ὁ θαρῶνος δὲν ἀπάντησε.

Κοιμώταν ἀτάραχος, μὲ τὰ νῶτα στριγμένα στὴ λεῦκα, μὲ τὰ δυὸ χέρια του σὸν μπαστῶνι. Τότε ὁ ναυτικός, μὴ θέ-λοντας νὰ τὸν ἐμπνέσῃ ἀπομακρύνθηκε πατώντας στὴν ἄκρην τῶν ποδιῶν του καὶ τραβῆξε γιὰ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ δάσους.

Ἐκάρθησε σὲ μιά γνωστὴ του θέσιν, ἐβόλε ἀπὸ τὴν τσέπη του μιά μπουτίλιν αἰκέρ, ἐρούφηξε δυὸ-τρεῖς γουλιὲς καὶ ἀποκοιμή-θηκε.

Ὅταν ἐξύπνησε, ἔτριψε τὰ μάτια του λίγο ἐλασμένος καὶ ψιθύρισε:

— Μοῦ φαίνεται πὼς εἶνε ἀργὰ καὶ θὰ μὲ φωνάξῃ ὁ κ. θαρῶνος.

Ὁ ἥλιος ἐβάσιλευ. Ἦταν ἡ ὥρα ποὺ ὁ θαρῶνος ἐγύριζε στὸν πύργο. Εἶχε ση-κωθῇ ἀέρας καὶ ὁ οὐρανὸς φαινόταν συν-νεφιασμένος.

Ὁ Καραντέκ ἔτριψε στὴν ἄκρην τοῦ δά-σους. Τὸ βλέμμα του ἀναζητοῦσε τὸ θαρῶ-να στὴ θέσιν ποὺ τὸν εἶχε ἀφήσει.

Τότε ἐβόλε μιά κραυγὴ φρίκης.

Ὁ θαρῶνος εἶχε γλυστρήσει ἀπὸ τὸ κάθισμά του καὶ ἦταν ἐπαλωμένος χάμω στὴ γῇ, ἀκίνητος.

Ὁ Καραντέκ ἔτριψε ἀμέσως κοντὰ, τὸν ἐσῆκωσε, σὰν νὰ ἦταν παιδάκι, τὸν ἐτο-ποθέτησε πάλι σὸ κάθισμα καὶ ἀρχισε νὰ φωνάξῃ τρομαγμένος:

— Κύριε θαρῶνε!... Κύριε θαρῶνε!... Ἐγὼ εἶμαι, ὁ Καραντέκ! Μὴν κοιμᾶσθε ἔτσι. Κάνει κρῦο. Εἶνε καιρὸς νὰ ξανα-γυρίσετε σὸ σπῖτι.

Ὁ Κρέβκερ ὅμως δὲν ἔδινε σημεῖα ζωῆς.

Τὸ πρόσωπό του ἦταν φουσκωμένο, πρησμένο καὶ ὠχρό. Τὰ μάτια του πετα-γμένα ἐξω ἀπὸ τὶς κόγχες καὶ τὰ χεῖλη, μισανοιγμένα, ἀφῆραν νὰ φαίνεται ἡ ἄ-κρην τῆς γλώσσας. Τὸ κεφάλι εἶχε γείρει πρὸς τὸ στήθος.

Ὅταν ὁ Καραντέκ τὸν ἐτοποθέτησε σὸ κάθισμα ὁ θαρῶνος ἐγλύστρησε σὰν ἕνα ἀψυχο σῶμα κι' ἔπεσε πάλι, κατὰ γῆς.

— Μὰ αὐτὸς πέθανε!... Πέθανε!... ἐψιθύρισε ὁ ὑπρέτης τρομαγμένος.

Πουθενά δεν εύρισκαν τά ίχνη του δολοφόνου...

«Η κόμησα άρχισε. «Η άπότομη συγκίνησις πού πήρε, την έκαμε νά πέση σ' εμιά πολυθρόνα.

Με φωνή αδύνατη, έπιθύρισε στο Ροσκόφ:

— Τρέξτε, τρέξτε, γιατρέ. Μπορεί νά υπάρχει ακόμα καμμία έλπις σωτηρίας. Ίσως νά μ'ην έχη πεθάνει ακόμη.

«Ο Ροσκόφ έβγήκε και άκολουθήσε τον Καραντέκ.

«Η κόμησα, ο Μαυρίκιος και η Λευκή άκολουθούσαν κατόπιν, άπο μακριά.

«Έπειτα άπό ένα τέταρτο της ώρας, έφτασαν στον τόπο όπου ήταν ξαπλωμένος άκίνητος ο θαρώνος.

«Ο Ροσκόφ τον έξήτασε.

«Η κόμησα και τά παιδιά της, πού έφτασαν έν τώ μεταξύ, έγονάτισαν κοντά στον άκίνητο θαρώνο.

«Ο Ροσκόφ έσηκώθηκε και έιπε σέ τόν, ψυχρό και έπίσημο:

— Συνέβη έγκλημα! «Ο θαρώνος έπέθανε άπο στραγγαλισμό.

Οι παριστάμενοι έννοιωσαν φρίκη στην δήλωσι αυτή του γιατρού.

— «Έγκλημα; έιπε η κόμησα. «Αλλά αυτό είνε αδύνατον! Ποιός σ'α τό έκανε; Και γιά ποιό σκοπό;

«Ο Ροσκόφ επανέλαθε:

— Δεν ξέρω τά αίτια. Αλλά τό έγκλημα είνε βέβαιον. Δεν χωρεί η παραμικρή αμφιβολία γι' αυτό. Κι' άν έσαι ιφιδάλ- λετε, έστω και λίγο, σ'ας παρακαλώ νά καλέσετε κι' έναν άλλο γιατρό γιά νά βεβαιώσητε.

Και χωρίς νά περιμένη την άπάντησι της Μαργαρίτας, ο Ροσκόφ έκανε νόημα στον Καραντέκ νά πλησιάση και τού έιπε:

— Καραντέκ, νά πάτε γρήγορα στο χωριό και νά προσκαλέσετε τόν γιατρό. Περνώντας άπό τόν Πύργο βέ, νά μ'ας στείλεις μερικούς ανθρώπους πού ρά μ'ας χρειάζονται και ένα άμάξι, γιά νά μεταφέρωμε τόν νεκρό στο Φουσερόλ.

Καθώς βλέπομε, άπ' άλους, μονάχα ο Ροσκόφ διατηρούσε την ψυχραιμία του και την απάθειά του. «Ο Καραντέκ έφυγε τρέχοντας. «Η Μαργαρίτα δέ, είχε γονυπετίσει άνάμεσα σ'α δύο παιδιά της κι' έβλαιγε μερυστά στο νεκρό σώμα του θείου της. «Εκλίναν μαζί και τά παιδιά της, και πού πνύοντο ο Μαυρίκιος, πού συγκαλονίζονταν άπο τούς λυγμούς.

«Ο Κοέθκερ έδειχνε πάντα γι' αυτό τό παιδί ιδιαίτερη συμπάθεια. Πολλές φορές, όταν έβλεπε τόν Μαυρίκιο νά παίξη μόνος του στον κήπο, έπήγαινε κοντά του, τώπαιρνε άπό τό χέρι και μιλούσε και γελούσε μαζί του. «Ο μικρός, εύρισκε έξαιρετική εύχαρίστησι ν' άκούη τόν παπού του νά τού διηγείται θυμωρα παραμύθια.

Σ' αυτές τις στιγμές ίδιως, ο γέρο Κρέθκερ, έπωφελοόμενος άπό την άπομώνωσί του άπό τούς άλλους, επανέλαμβανε χαμηλόφωνα στο αλτό του παιδιού, με πονηρό χαμόγελο, σαν νά μπορούσε τό άθωο κι' άπονήρευτο αυτό παιδί νά έννοήση την σπουδαιότητα αυτών των έκμυστηρεύσεων:

— Ξέρεις, Μαυρίκιε, έγω είμαι πολύ πλούσιος. Δεν πρέπει νά νομίζης ότι έπειδι είμαι γέρος και ζω χωριστά σέ μιά άκρη του πύργου, με τρέφουν έδω άπο φιλανθρωπία, όπως κάνουν στους φτωχούς συγγενείς. «Α, όχι... «Εγώ είμαι πλούσιος. Πολύ πλούσιος. Έχω εκατομμύρια άνηψάκι μου... Με καταλαβαίνεις, αϊ;

— Ναι, παπού, σέ καταλαβαίνω... Αλλά τί με νοιάζει έμένα γι' αυτά; Δεν μου διηγείσαι καλύτερα καμμία Ιστορία άπό τόν πόλεμο;

— Πώς μου λές, παληόπαιδο, πώς δεν σέ μέλλει; Αυτό πού σου λέω νομίζεις πώς είνε αδιάφορο γιά σένα;

— «Όχι, όχι, παπού...Μ' ενδιαφέρει, άπαντούσε ο Μαυρίκιος, γιά νά μ'ην χαλάρωσι την καρδιά του παπού του. «Εξακολούθησε άφου τό θέλεις.

— «Εξακολουδω. Γιατί είμαι βέβαιος, ότι άργότερα, όταν δεν θάσαι πιά δεκαπεντε χρόνων, αλλά τριάντα κι' έγω δεν θά ζω τότε, θά τό θυμάσαι και θά συγκινήσαι γιά όσα σου λέω τώρα.

— Ναι, ναι, παπού. Θά τό θυμάμαι.

— «Ο πατέρας σου και η μητέρα σου δεν έχουν περιουσία. Δικά μου είνε ό.α. «Ο πύργος, τά κτήματα, τό μέγαρο στο Παρίσι... Όλα δικά μου είνε. Κι' άν ήθελα, αύριο κι' όλας, ο πατέρας σου, η μητέρα σου και η άδελφή σου και σύ, γινώσαστε στωχολί σαν τόν Ιάωβ.

— Γιατί μου τά λές αυτά, παπού; ρωτούσε τό παιδί.

— Γιά νά ξέρης πώς σ' αγαπώ και τί δώρο σ'α σου κάνω μετά τό θάνατό μου.

— Δώρο; Κανένα άλογο; Κανένα τουφέκι δίκαννο; «Η ένα - δυό σκυλιά έγγλέζικα γιά τό κυνήγι;

— Κάτι καλύτερο άπ' όλ' αυτά. Δεν είνε άνάγκη νά πεθάνω, διαβολάκο μου, γιά νά σου χαρίσω ένα τουφεκάκι, η κανένα άλογο. Αμα τά ζητήσεις αυτά μπορείς νά τ'αίξης και τώρα.

— Ι'α τί θέ μού χαρίσης λοιπόν;

— «Α! Ξύπνησε επί τέλους. Λοιπόν μάθε, ότι όταν πεθάνω όλη η περιουσία μου θά γίνη δική σου... Σε σένα μόνο θά την αφήσω.

— Και ο πατέρας μου; Και η μητέρα μου; Και η άδελφή μου;

— Σε σένα μόνο...Και θά σου την αφήσω με την παραγγελία ότι δεν θά κόψης άπό την περιουσία ούτε πεντάρα. Τά εισοδήματα μονάχα θάχης τό δικαίωμα νά τά κάνης, τι θέλεις. Τά εισοδήματα είνε άρκετά. Και μπορείς μ' αυτά νά προικίσης την άδελφή σου και νά ζουν και ο πατέρας σου και η μητέρα σου μ' αυτό, όπως και τώρα. Γιατί πρέπει νά ξέρης, ότι έγω έχω την άξίωσι νά μ'ην χωρισθώ, νά μ'ην γίνη κομμάτι η περιουσία μου. Θέλω ο άνθρωπος πού θά φέρη τό δόνομα Μισιόν Κρέθκερ νά μ'ην πεινώ, όπως πεθαίνουν σήμερα πολλοί άγνοείς, των οποίων οι γονείς δεν έλαβαν αυτή την πρόνοια. Σ' άρξουν αυτά πού σου λέω:

— Ναι, παπού, μ' άρξουν.

— Σε πιστεύω. Λοιπόν, πήγαινε τώρα νά παίξης. Είσαι μικρός ακόμα και δεν μπορείς νά καταλάβης καλά. «Όταν θά γίνης τριάντα έτών, τότε θά εύλογής τη μνήμη του τ'αίωδ παπού σου... Τότε θά νύουν τότε άπο καμμία μεριά νά σ' άκούω.

«Η σκηνή αυτή επανελαμβάνετο πολλές φορές.

Και έκτός άπό τις ένκαρδιες αυτές και τρυφερές συνομιλίες, ο Κρέθκερ, όσες φορές συναντούσε τόν Μαυρίκιο κατά τύχην, στεκόταν και τόν έβλεπε με χαμόγελο νά παίξη, και άφου τόν καμάρωνε έτσι, ψιθύριζε χωρίς νά τόν άκούη κανείς:

— Τί καλό παιδί πού είνε. Και θά γίνη κληρονόμος. Την διαθήκη μου την έχω συντάξει. «Όλα δικά του θά είνε.

Δεν ήταν λοιπόν μυστικό γιά κανένα η ιδιαίτερη άγάπη του παπού προς τόν Μαυρίκιο, γιατί όλοι είχαν άκούσει τό γέρο μανιακό νά μιλάη γιά τη διαθήκη του άπερ του Μαυρίκιου.

Οι ύπηρέτες, πού είχε ζητήσει ο Ροσκόφ, είχαν φτάσει φέροντες κι' ένα άμάξι. Έτοποθέτησαν μέσα σ' αυτή τό σώμα του Κρέθκερ και τό άμάξι διευθύνθηκε προς τόν πύργο, άκολουθούμενο από την κόμησα, τά παιδιά της και τούς ύπηρέτες, πού έβάδιζαν έκπληκτοι, χωρίς όμως νά τολμούν νά προφέρουν μιά λέξι.

«Ο Ροσκόφ είχε μείνει γιά λίγο στην άκρη του δάσους, εκεί άκριβώς πού είχε θρεβή τό παμά.

Τό βλέμμα του έρευνούσε με ζωηρότητα γύρω.

Τί ζητούσε άρα γε; Τί έπερίμενε νά ιδή;

«Όταν έβεβαιώθηκε, πώς έν ήταν δυνατόν νά βρη τίποτε, άφησε στεναγμόν άνακουρίσεως. Και τράβηξε κι' αυτός γιά νά προτάση την πένθιμη συνοδεία.

«Όταν έφθασαν στον πύργο, κατέβασαν τό σώμα και τό έτοποθέτησαν σέ μιά αίθουσα του Ισογείου. Εκεί περίμεναν την έπιστοφή του κόμητος, τόν όποιον άναζητούσαν σ'α περίξ έρπητοι ύπηρέτες.

Έν τώ μεταξύ είχε φθάσει ο Ιατρός κ. Βωνσάν, ο όποιος έπειτα άπό μιά σύντομη εξέταση του νεκρού, έβεβαίωσε, όπως προόλιγου και ο Ροσκόφ, ότι ο θάνατος προέβλεπεν άπο στραγγαλισμό.

«Να άγγελιαφόρος έφυγε άμέσως γιά τό Ραμπουγιέ, γιά νά είδοποιήση τόν άνακριτή.

«Όσο γρήγορα κι' άν έρχόταν ο δικαστικός υπάλληλος, ήταν αδύνατο νά φτάση πριν από τά μεσάνυχτα. Και έπειδι η νύχτα είνε άκατάλληλος γιά δικαστικές έρευνες, ίσως άνέβαλλε γιά την έπομένη την άριζιέ του.

«Ο Καραντέκ, τόν όποιον εξέτασε προχειρώς ο Ροσκόφ, δεν μπόρεσε νά δώση καμμία πληροφορία. Είπε μονάχα πώς δεν έγνώριζε τίποτα.

— Τίποτα, άπολύτως τίποτα, έιπε ο γέρο ύπηρέτης με δάκρυα στό μάτια. Δεν είδα τίποτα, δεν άκούσα τίποτα... «Ο κύριος κοιμώταν...Κι' έγω, άντι νά μείνω κοντά του, άποιακρόνθηκα, όπως έκανα πάντοτε και πήγα νά ξαπλώω στη χλόη, λίγο π'ο πέρα. «Όταν έξύπνησα, είχε άρχισι νά νυχτώνη. «Ετρεξα λοιπόν κι' εύρήκα τόν κύριο θαρώνο. Μά δεν ήταν άπάνω στο κάθισμα. Είχε πέσει κάτω. Κοιμώταν άκόμα. Αλλά αυτή τη φορά κοιμώταν γιά καλά, ώστε νά μ'ην ευπνήση πιά. Αϊ, και νάξεραι ποιός τώκανε.

«Ο Ροσκόφ παρετήρησε με άπάθεια.

— Δ'ν είνε τώρα καιρός γιά νά λυπάσαι. «Ο, τι έγινε, είνε άνεπανόρθωτο. Έπρεπε νά μ'ην άπομακρυνθής άπό τόν άφέντη σου, άφου έσύ είχες αναλάβει την φύλαξι του.

«Ο Καραντέκ έσκυψε τό κεφάλι και άπομακρόνθηκε, ψιθυρίζοντας:

— «Έχει δίκαιο γιά όσα μού λέει. Γιατί: άν δεν έφευγα έγω, δεν θά γινόταν τό μεγάλο κακό. Αλλά τί θέλει και άνακατεύεται σ' αυτή την ύπόθεσι αυτός ο δάσκαλος, ο στεριανός, ο άνοικοκύρευτος σκύλος. «Ας είνε κι' έχω έγω ράμματα γιά τη γούνα του.

Μιά ώρα πέρασε πριν έπιστρέψη ο Ζύλ. Τέλος άκουσαν τό θόρυβο του άλόγου, με τό όποιον έρχόταν ο κόμης.

«Από τη στάσι και τό άτάραχο ύφος του Ζύλ, ήταν εύκολο νά καταλάβη κανείς, ότι δεν ήξερε τίποτα άπ' όσα είχαν συμβή, ότι δεν είχε συναντήσει τούς ύπηρέτες

πού είχαν σταλή γιά νά τόν θρούν.

Μιά λέξι όμως τού ύπηρέτη, στον όποιον παρέδωσε τό άλογο, τόν έκανε νά άρχισι και νά τρέξη στην αίθουσα, όπου ήταν ξαπλωμένος ο Κρέθκερ, ψυχρός τώσα και παγωμένος άπό τό θάνατο.

Στην πόρτα της αίθουσας, πού φωτιζόταν άμυδρώς άπό δύο κερια τοποθετημένα άπάνω σέ ένα μικρό στραγγυλό τραπέζι, έσταμάτησε και παρατηρούσε άλληλοδιαδόχως τη σύζυγό του, τούς γιατρούς και τά παιδιά του.

«Έπειτα έκάθισε, η μάλλον έπεσε σέ μιά πολυθρόνα. Και με τη λύπη πού τού έπροξενούσε τό έγκλημα πού είχε διαπραχθή στο σπίτι του, άνεμινγνύετο και μιά σκέψις πολύ έγωιστική, μιά άλλη λύπη όχι λιγώτερο σπαρτακτική.

— Καταστράφηκα!...Τώρα τί θ' άπογίνη η Λευκή;

★

Παρά τη γενική γνώμη, ο άνακριτής κ. Πουλθερέλ, έφτασε τη νύχτα.

Είχε σκεφτή, πολύ σωστά, ότι τό έγκλημα, του όποιου θύμα είχε πέσει ο θαρώνος Κρέθκερ, άρχηγός μιάς άπό τις άρχαιότερες οικογένειες της Γαλλίας, θά έκανε κρότο και θέλησε νά έπιδείξη ζήλο.

Την ώρα πού έφθασε, δεν έκοιμώταν κανείς στον Πύργο του Φουσερόλ. «Ετσι, μπόρεσε ν' άρχισι άμέσως τις άνακρίσεις, με τη βοήθεια του άστυνόμου κ. Φλανκάρ και του γραφέως της εισαγγελίας κ. Λεοδέ, με τη συνοδεία των οποίων είχαν έλθει.

Οι τρεις αυτοί άντρες, δεν θά παίξουν μ'έν σπουδαίο ρόλο στην Ιστορία μας, θά παρουσιασθούν όμως στην επανάληψι και πρέπει νά σκιαγραφίσωμε τη φυσιογνωμία του καθενός.

«Ο κ. Πουλθερέλ, ήταν νεώτατος δικαστικός λειτουργός, ηλικίας μόλις τριάντα χρόνων, φιλόδοξος, έξυπνος, άδύνατος, με θέλημα θαυό και άκτινοδόλον, με κάτι τό άσκητικό άπάνω του. «Ηταν άνθρωπος πού άγαπούσε τό έπάγγελμα του, άφιέρονε σ' αυτό όλο τόν καιρό του και θυβίζονταν στην μελέτη, όταν δεν ήταν άπησχολημένος με ποινικές ύποθέσεις.

«Ο γραφέως του, ήταν έντελώς τό αντίθετο. «Ηταν παχύς, με κοιλιά, κοντός τό άνάστημα και χαλαρήσας άνοιχτόκαρδος και γελαστός. «Εφερεν εύχαρίστης τά έξηντα χρόνια του και φαινόταν πώς είχε βρεξί νά τά διπλασιάση, καθώς έλεγε και ο ίδιος.

«Όσο ο άνακριτής ήταν ένεργητικός και εύκίνητος, τόσο ο γραφέως ήταν γαλήνιος, άπαθής και θαρύς.

«Ο ένας ήταν καλός, γιατί έτσι τού ύπηγόρευεν η λογική, η φιλοπονία του, ο σκεπτικισμός του ίσως. «Ο άλλος ήταν έκ φύσεως γλυκίς και περιποιητικός.

«Ο άστυνόμος, με τά προτερήματα και τά έλαττώματά του, ήταν πρώην ύπαξιωματικός του στρατού της έκστρατείας της Αφρικής, κοντός, νευρικός, άχρός την όψιν, με πυκνό μουστάκι, με μακρόν ύπογύνειο και μανιμάδες καπνιστής.

«Ηταν κι' αυτός λαμπρός άνθρωπος, άν και λίγο άπότομος στους τρόπους, όταν έφέρετο προς τούς πολίτας.

«Ο άνακριτής, έπειτα άπό μερικές συνοπτικές πληροφορίες πού έζήτησεν άπό τόν κόμητα ντε Μιρμόν, την Μαργαρίτα, τόν Ροσκόφ και τόν Ιατρό Βωνσάν, έξήτασε τόν Καραντέκ, ο όποιος επανέλαθε και στον άνακριτή, ότι είχε π'η και προηγουμένως.

«Ετσι η ύπόθεσις φαινόταν πολύ μυστηριώδης, γιατί πουθενά δεν ύπήρχαν ίχνη του φονέως.

Κανείς δεν ήξερε νάχη έχθρους ο Κρέθκερ.

Ποιός μπόρουσε νά τρέψη μίσος έναντιόν του άγαθού και άκάκου γέροντος; Τις Ιδιοτροπίες του τις είχαν συνήθισι δ'λοι άπό καιρό. «Αφου λοιπόν άπεκλείετο κάθε ύπόνοια, ότι τό έγκλημα είχε διαπραχθή γιά λόγους έκδικήσεως, δεν έμεινε παρά μονάχα η έκδοχή ότι άφορμή του

φόνου θά ήταν η κλοπή.

Και έπειδι ο Πουλθερέλ εξέφραζε σ'ατη τη σκέψι με φωνές, ο Καραντέκ έιπε: — Με συγχωρείτε, κύριε άνακριτά, αλλά έπειδι έγω συνώδευα πάντα τόν κ. θαρώνο, όταν έβγαινε έξω, μπόρω νά σ'ας διαβεβαιώσω, ότι σπανίως έφερε μαζί του χρήματα. Πολλές φορές μάλιστα, όταν συναντούσαμε στο δρόμο κανένα φτωχό, ο μακαρίτης κατέφυγε στο πουγγι μου γιά νά δώση έλεημοσύνη...Κι' αυτό τό ξέρει όλος ο κόσμος στον τόπο μας.

— Στον τόπο σας ίσως, έιπεν ο άνακριτής. Μπορεί όμως νά πέρασε άπό δύο κανέναν άλήτη, νά είδε τόν γέρο μόνο και άνυπεράσπιστο και νά σκέφθηκε νά διαπράξη τό έγκλημα.

— «Αλήθεια, έιπεν ο Πουλθερέλ. Αυτή η έκδοχή είνε πολύ λογική και θά πρέπει ν' άναζητήσουμε άλλοι τά αίτια. Σε τί σχέσεις θρίσκόταν ο θαρώνος με τούς χωρικούς των περιχώρων;

— Δεν είχε καθόλου σχέσεις, έιπεν ο Ζύλ. Κι' όμως, οι πληροφορίες πού θά λάβετε, θά σ'ας πείσουν ότι οι χωρικοί τόν άγαπούσαν, γιατί ήταν καταδεκτικός σ'αυτούς όταν τούς συναντούσε στο δρόμο του και γιά τούς βοηθούσε σ'ας περιόδους της άφορίας.

— «Εκανε τό ίδιο και γιά τούς ανθρώπους των κτημάτων του;

— Δεν ξέρω νά ύπάρχη κανείς, στον όποιον νά μ'ην έχη προσφέρει κάποια ύπηρεσία ο θαρώνος κατά τά τελευταία χρόνια.

«Ο δικαστής έστράφηκε προς τόν Καραντέκ και τόν ρώτησε:

— Δεν είδες κανένα πρόσωπο στο δάσος, όπου έγινε τό έγκλημα;

— Κανένα.

— Μήπως ύπάρχουν τίποτε ευλοκόποι ή νωρικοί πού πηγαίνουν προς τό μέρος έκείνο γιά τις δουλειές τους;

Σ' αυτή την έρώτησι άπάντησε ο κόμης.

— Τό δάσος άνήκει στην περιφέρεια του κτήματος. Τό μέρος πού τελειώνει τό κτήμα, άκριβώς δέ στην αντίθετη θέσι όπου θρίσκόταν ο θαρώνος, ευλεύεται. Μου φαίνεται, πώς είδα τόν Γιάννη Μώρ, τόν έπιστάτη μας, νά εργάζεται εκεί αυτές τις ήμέρες. Ίσως, άν ο Γιάννης Μώρ εργαζό-

ταν και σ'ήμερα εκεί, νά μπόρουσε νά σ'ας δώση καμμία πληροφορία.

— Θά τόν άνακρίνω αύριο, έιπεν ο δικαστής.

— Τώρα, έξηκολούθησε, είμαι άναγκασμένος νά κάνω μιά έρευνα μέσα στο σπίτι, προς τό μέρος όπου κατοικούσε τό θύμα, γιάτι μπόρει νά θρω εκεί τίποτα, πού θά με θέση επί τά ίχνη πού ζητώ. Κύρια κόμη, λάθετε, σ'ας παρακαλώ, την καλώ σύνη, νά με οδηγήσετε. Και σεις κύριε Φλανκάρ και κύριε Λεοδέ, άκολουθήστε με.

«Έπειτα άπό λίγα λεπτά της ώρας, ήσαν όλοι στην άριστερή πτέρυγα του πύργου, όπου κατοικούσε ο Κρέθκερ.

Σ' αυτό τό διάστημα, ο άνακριτής δεν έπρόφερε ούτε λέξι. Σκεπτόταν όμως:

— Δεν σκοτώνει κανείς ένα γέρο μονάχα γιά την εύχαρίστησι νά διαπράξη έγκλημα. «Ο φονεύς, πάντα έπιδιώκει κάτι. Είτε την ικανοποίησι του πάθους της έκδικήσεως, είτε της πλεονεξίας του. Στην προκειμένη περίπτωση, τί έπιδίωκε άρα γε ο φονεύς. Αυτό είνε τό ζήτημα...

Πήγε κοντά στον Ζύλ και τόν έρώτησε, σέ τόνο έμπιστευτικό:

— Κύριε κόμη, έξέρετε μήπως κανέναν άπό την οικογένεια, η άπό τούς ανθρώπους πού σ'ας πλησιάζουν, πού, νά έχη συμφέρον όποιοδήποτε, άπό την εξαφάνισι του θαρώνου;

«Ο Ζύλ έκανε ένα άπότομο κίνημα και έπειτα έιπε, ένθ' η όψις του γινόταν άχρή:

— Κύριε, ποιόν ύποπτεύεσθε έδω; Είμαι ο άρχηγός της οικογενείας και έχω τό δικαίωμα νά τό γνωρίζω.

— Με συγχωρείτε, κύριε κόμη. Ίσως έξεφράσθην κακώς. Σ'ας θεβαίω, ότι δεν έχω καμμία ύποψια. «Επιζητώ νά διασαφήνω κάπως την ύπόθεσι. Αυτό είνε όλο. Και πώς είνε δυνατόν νά τό κατορθώσω, άν δεν στραφώ δεξιά και άριστερά και δεν εξέτασω όλες τις πιθανότητες; Αυτή είνε η μοίρα των δικαστικών στην αρχή της άνακρίσεως όλων σχεδόν των εγκλημάτων. Βαδίζομε στην τύχη, μέχρις ότου καμμία ένδειξι, τελείως άσήμαντος φαινομένου, μ'ας καθοδηγήση στην έρευνά μας.

(«Η συνέχεια στο έρχόμενο.)

Χωρίς νά περιμένη την άπάντησι της Μαργαρίτας, έίκαε νόημα στον Καραντέκ νά πλησιάση...

Σιλουέττες

ΝΑΔ. Τ.

'Αρμονία

Μάτια γαλανά — καταγάλανα μάτια — που τό χρώμα τους δεν ξέρεις αν τό κλέψανε απ' τόν γαλήνιο Σαρωνικό ένα ανοιχιάτικο πρωινό, ή αν δεν είνε δημιουργημένα από ένα τουρκοκάσι, κλεμμένο από τήν πόρπη ζώνης ενός αγάλματος 'Ινδής Θεάς από άγνό άχάτη, κομμένο στά δυό, από τή λεία ύψι του, ή σάν δύο κυανοί λοτοί, ξαπλωμένοι μ' ύδρόχαρι περιπάθεια στά ήσυχα νερά του Γάγγη, κάτω από τις σκιές τών κλωναριών, που, σκύβοντας, χαϊδεύουν τά νερά του με κάποια φιλάρεσκη έκτασι.

Και μιά πλημύρα από άγνό χρυσάφι, που ξεχύνεται στό φώς μέσα από τήν χόανη ενός Μεσαιωνικού Αλχημιστή ή σάν ξανθά στάχτα, που ήδονικά λικνίζονται, κυματίζοντας στόν μεσημεριάτικον άέρα, λουσμένα από τήν έκτυφλωτική άντηλιά — τά δόξανθα μαλλιά της — ένας χείμαρρος ξανθού φωτός — ξανθού χρυσάφιου.

Και τό γαλήνιο γαλατένιο πρόσωπο με τή μημουαπτική λεπτότητα τών χαρακτηριστικών του — σάν προσηλωμένο σέ κάποια μεγαλειώδη Λειτουργία, όπου Μέγας 'Ιερεύς Ιερουργεί με τά άστραφτερά άμφια, ή Καλωσύνη — φανερώνει άσπαστικά τήν όμορφιά, που έρχεται απ' τά κατάβασθα του είναι της, έτοιμη να ρίξη βάλασμο στίς πονεμένες ψυχές, να χάριση συμπόνια στά δυστυχισμένα πλάσματα, να προσφέρει παρηγοριά στούς άπελπισμένους που κακή Μοίρα έβριζε στόν άνεμοστρόβιλο της Ζωής.

Γιατί μέσα στήν μετάξινη ύπαρξί της δεν έχει μιλήσει ή Κακία με τά ύπουλα χείλια και δεν έχει σταλάξει τό δηλητήριό της ή έγωπία — μά αντίθετα, ό όνειρεμένος κόσμος, που τήν γαλούχησε, ή ψιθύρισε τίς πιό άλτρουϊστικές άλήθειες και της έτραγουδισε τό σεμνότερο τραγούδι της άγάπης πρός τούς συνανθρώπους της.

Κι' ή Ξανθή, δόλφωτη ώραιότητα της μορφής της είνε ένα πορτραίτο της όμορφιάς της ψυχής της, ζωγραφισμένης απ' τόν χρωστήρα του Μεγάλου Καλλιτέχνη με τά απαλότερα χρώματα της παλέττας του, τά πιό ανθρωπιστικά.

Αν δεν ήταν ό,τι είνε — θά ήταν ένα άηδόνι, που θάφηνε τούς κρυστάλλινους λαρυγγισμούς του σάν έναν αίνο τά μεσάνυχτα — όχι — θά ήταν μιά άλλη Άντελίνα Πάττι, που στά πόδια της ή Άρμονία θά έκαιγε λιθανωτό και μύρα για τό υπέρθεο χάρισμα μιάς φωνής, που μοιάζει σάν κελάδημα ρυακιού πάνω στά βότσαλα, συντροφευμένο με τούς ήχους μιάς άρπας, που τίς χορδές της θά φιλούσε ή άναπνοή του δάσους.

LUX

'Εφευρέτης του υποβρυχίου, ένας άπλοϋς δεκανεύς

Η πρώτη κατάδυσις και οί τραγικές συνείψεις

Κανένας, ασφαλώς, δε θά μπορούσε να φαντασθή, ότι τό υποβρύχιο, τό τρομερό αυτό πολεμικό όπλο που έπαιξε τόσο σπουδαίο ρόλο στόν παγκόσμιο πόλεμο είνε έφεύρεσις ενός άπλου Γερμανού δεκανέως, όνόματι Μπάουερ!

Μά εκείνο που έχει μεγαλείτερη σημασία για τό γεγονός, είνε ή τραγική περιπέτεια, που έδοκίμασε ό ίδιος ό έφευρέτης κατά τήν κατάδυσι του πρώτου υποβρυχίου στόν πολεμικό λιμένα της Γερμανίας Κίελον.

'Αλλ' άς άφηγηθώμε τά πράγματα όπως συνέβησαν με τή σειρά.

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΘΑΛΑΜΟ, ΜΕ ΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΛΑΜΠΑΣ

Γυρίζωμε, λοιπόν, στό έτος 1854, σέ μιά μικρή έπαρχιακή φρουρά της Γερμανίας, στό Ρέντσμπουργκ, όπου τήν εποχή εκείνη ύπηρετούσε ως δεκανεύς ό Μπάουερ. Όλόκληρες νύχτες ό ταπεινός αυτός υπαξιωματικός καθόταν κλεισμένος μέσα στόν θάλαμό του και με τό φώς μιάς λάμπας του πετρελαίου ήταν άπασχολημένος με τήν έφευρέσι του. Έχε πάνω στό τραπέζι ένα μικρό μοντέλο υποβρυχίου και έκανε ύπολογισμούς.

Οί συνάδελφοί του, οί γνωστοί του, οί άγνωστοί, οί κάτοικοι όλοι του Ρέντσμπουργκ τόν περνούσαν για τρελλό.

Μόνο ό στρατηγός φόν Βίλιζεν, στόν όποιον είχε υποβλήθι τό σχετικόν ύπόμνημα, πίστευε, ότι κάτι μπορούσε να γίνη! Και γι' αυτό κάλεσε τόν Μπάουερ να του άναπτύξη τό σχέδιό του, ενώ συγχρόνως κατώρθωνε να πάρη και τήν άνάλογη πίστωση από τό ύπουργείο τών Στρατιωτικών, για τήν κατασκευή του πρώτου υποβρυχίου.

«Η ΕΓΧΕΙΡΗΣΙΣ ΕΠΕΤΥΧΕ, ΑΛΛΑ Ο ΑΣΘΕΝΗΣ...»

Και τώρα μεταφερόμεθα στό Κίελο, τόν πολεμικό λιμένα. Πρίγκηπες, πρεσβευταί, άνώτεροι αξιωματικοί, όλοι ή στρατιωτική άφρόκρεμα της Εύρώπης είχε συγκεντρωθή εκεί προκειμένου να παραστή στήν πρώτη κατάδυσι, στήν πραγματοποίησι πλέον τών σχεδίων του Μπάουερ, με πλήρωμα του νέου πολεμικού όπλου δυό ναύτες και τόν ίδιο τόν έφευρέτη επί κεφαλής.

Μόλις εμφανίσθηκε τό υποβρύχιο, τό πλήθος έξηκολούθησε, χειροκρότησε, ενώ ό Μπάουερ χαιρετούσε στρατιωτικώς!

Η συγκίνησης όλων ήταν ζωηρά ζωγραφισμένη στά πρόσωπά των. Θά καταδυόταν άρα γε τό υποβρύχιο; Θά πετύχαινε τό πείραμα; Αυτό ήταν τό άγωνιώδες έρώτημα.

Κανείς όστόσο δεν φανταζόταν και τήν άντίθετη άποψη, τό άπρόοπτο, που παρουσιάστηκε σέ λίγο.

Τό υποβρύχιο κατεδύθη! Θά έμενε στή θάλασσα δέκα λεπτά της ώρας και κατόπιν θ' άνέβαινε και πάλι στήν έπιφάνεια της θάλασσας.

Πέρασαν όμως τά δέκα λεπτά, πέρασαν έικοσι και ακόμα ν' άναφανή τό υποβρύχιο! Τί συνέβαινε;

Τό πλήθος κατελήφθη από άγωνία! Όλοι, φυσικά φανταζόνταν τίς τραγικές στιγμές που περνούσε ό Μπάουερ με τούς συντρόφους του κάτω στό θυθό της θάλασσας, κανείς όμως δεν πλησίαζε στήν πραγματικότητα, ή όποία ήταν τραγικότερη, απ' ό,τι μπορούσε να συλλάβη ό ανθρωπίνος νους.

ΑΛΛ' άς άφήσωμε να άφηγηθι τά γε-

γονότα ό ίδιος ό Μπάουερ, όπως τά άνέφεραν οί έφημερίδες της εποχής εκείνης και ό όποιος έσώθηκε μαζί με τούς συντρόφους του κυριολεκτικά «ως έκ θαύματος».

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΑΠΡΟΟΠΤΟ

«Μόλις καταδυθήκαμε — λέει ό Μπάουερ — ό δείκτης του ειδικού μηχανήματος έδειξε πως θρικόμασταν σέ βάθος 30 ποδών. Σέ λίγο, κατά περιεργον τρόπο, τό υποβρύχιο άρχισε να κατεβαίνει ακόμα σιγά σιγά προς τό θυθό. Έπρεπε να μειώμε στά 30 πόδια και γι' αυτό άρχισα ν' άνησυχώ.

— Τι συμβαίνει; ρώτησα έναν από τούς δυό άντρες του πληρώματός μου.

— Έσπασε ένα λούκι, μου άπάντησε τότε εκείνος και μπαίνει τό νερό μέσα! Βουλιάζομε!

Με διάφορους άπονενομένους χειρισμούς δοκίμασα ν' άνεβάσω τό σκάφος στήν έπιφάνεια της θάλασσας, αλλά στάθηκε άδύνατον! Η μηχανή δεν με ύπήκουε!

— Γρήγορα τίς άπορροφητικές άντλίες!, διέταξα.

Οί δυό άνδρες άρχισαν πράγματι, να θγάζουν τά νερά με τίς άντλίες, αλλά δεν κατάφεραν τίποτα! Τό νερό που έμπαινε ήταν περισσότερο, από εκείνο που πρόφταιναν να θγάζουν οι άντλίες!

Και όλο και βουλιάζαμε!

Τό φάσμα του τραγικού θανάτου μας μέσα στό θυθό εμφανίσθηκε μπροστά στα μάτια μου. Οί σύντροφοί μου, άν και ψυχραίοι, έχλώμισαν και με κυττούσαν με άπλανή μάτια. Έκ παραλήλθω, ή ποσότης του όξυγόνου που είχαμε, για ν' άνανέωμε, άρχισε να έξαντλήται και ή άναπνοή μας γινόταν δλοένα και πιό βαρεία. Μας περίμενε πιά ό έξ άσφυξίας θάνατος στό θυθό του λιμανιού.

Εύτυχώς, κατέβαλα μιά — τήν τελευταία — προσπάθεια και συγκράτησα τό υποβρύχιο στή θέσι του. Παρ' όλον ότι έμπαινε νερό μέσα και τό θάρος του αύξαινε για να τό κάνη να πάη στό θυθό, έν τούτοις τό συγκράτησα για λίγα λεπτά της ώρας στή θέσι του!

Αυτό μας έσωσε! Γιατί εκείνη άκριβώς τή στιγμή ένοιώσαμε να περνά γύρω από τό σκάφος μιά χοντρή άλυσίδα. Απο πάνω είχαν άρχισει τό ναυαγιστικό έργο έγκαίρως! Μας έδεσαν καλά και σέ λίγο μας άνέσυραν. Όταν άνοιξαν τίς θυρίδες, ήμαστε και οί τρεις σχεδόν άναίσθητοι! Τό πλήθος που ήταν στήν προκυμαία, στα πλοία, παντού τριγύρω στό λιμάνι, έπευφημούσε επί ώρες δλόκληρες».

Μετά τήν έπιτυχία του πρώτου πειράματος, ό Μπάουερ έγινε ένδοξος και έφυγε στήν Αγγλία, όπου ένωσοποίησε τίς λεπτομέρειες της μεγάλης έφευρέσεώς του. Φαντάζεται κανένας τή δόξα, αλλά... και τά πλούτη του! Σύντομα κατέστη ένας από τούς ισχυρότερους άνθρώπους της εποχής του. Ποιός; Ό Μπάουερ, ένας άπλοϋς και άσήμαντος δεκανεύς μιάς έπαρχιακής φρουράς της Γερμανίας!

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΜΠΕΖΟΣ

Εϋσχημος τροπος

Ό μεσίτης γάμων.— Η νύφη είνε μόνον 30 χρονών και παίρνει προίκα τόσες χιλιάδες, όσα και τά χρόνια της.

Ό ύποψήφιος γαμπρός.— ΑΙ είνε πάρα πολύ μικρό για μένα!

Στό βυθό της θάλασσας

Μία σπαρακτική έρωτική τραγωδία

Ό Τζιοβάνι Μαριάνο θεωρείτο ως ένας από τούς καλλίτερους δύτες της Ιταλίας.

Κανέναν δεν ήξερε, όπως αυτός, να κατεβαίνει στα βαθύτερα θαλασσινά στρώματα, εκεί, που κανέναν συνάδελφό του δεν θά τό τολμούσε, καθώς και να μένη περισσότερο ώρα στόν βυθό, ν' άνεβαίνει έπειτα στήν έπιφάνεια με τά καλλίτερα άποτελέσματα.

Όταν ένα καρδί θούλιαζε, ό Τζιοβάνι θά κατέβαινε πρώτος, να ιδή τή θέσι του, να τό τριγυρίση και ν' άνέβη έπειτα να πη τί θά μπορούσε να γίνη για να άνελκύσθι.

Η φήμη του ήταν μεγάλη και τά κέρδη του ήταν μεγαλειότερα.

Κι' έτσι μπόρεσε, σέ ηλικία τριανταπέντε χρόνων, να χτίση ένα ωραιότατο σπιτάκι στή Νεάπολι, τήν πατρίδα του, να τό έπιπλώση καλά και να πάρη γυναίκα του τήν Τζούλια Πάρμα, που θεωρείτο ή πιό όμορφη κι' ή πιό τσαχπίνια της γειτονιάς του.

Βέβαια, ό Τζιοβάνι, αν δεν τριγυρνούσε τόν περισσότερο καιρό μακριά από τή Νεάπολι, θάκουγε να λένε για τή Τζούλια, πως είχε πολλούς θαυμαστάς και πως άρκετο απ' αυτούς δεν ήταν μόνο θαυμαστοί...

Μά ό Τζιοβάνι έρχότανε πάντοτε για λίγες μέρες στή Νεάπολι, κι' έπειτα ξανάφυγε για κεί που τόν καλούσαν οί διάφορες «Εταιρείες άνελκύσεως ναυαγισμένων πλοίων».

Τήν άγάπης τρελλά, μόλις τήν πρωτόειδε τή Τζούλια. Και σάν ναυτικός, με ίσια καρδιά, δεν έσκέφθηκε πως θά μπορούσε να τήν κάνη άλλωώς δική του, παρά μονάχα νόμιμα.

Και τήν έζήτησε για γυναίκα του. Η Τζούλια — που είχε μάθει γι' αυτόν πως έκέρδιζε αρκετά και πως, τό σπουδαιότερο, τόν περισσότερο καιρό έλειπε από τή Νεάπολι — δέχθηκε εύχαρίστως τήν πρότασί του.

Τό σπιτάκι του Τζιοβάνι έστέγασε για δέκαέντε μέρες τήν ευτυχία του.

Χαιρότανε τήν άγάπη του, τή Τζούλια, και πίστευε πως ήταν ό εύτυχστερος απ' όλους τούς δύτες και από όλους τούς άλλους άνθρώπους του κόσμου.

Και για πρώτη φορά πήγε με δύσθυμη καρδιά ν' αναλάβη δουλειά στήν εταιρεία που τόν έκάλεσε.

Ένα χρόνο μετά τό γάμο του, ό Τζιοβάνι Μαριάνο έξακολουθούσε να είνε τρελλά έρωτευμένος με τή γυναίκα του.

Και τό πάθος του γι' αυτήν ήταν πιό μεγάλο, άκριβώς γιατί ή δουλειά του τόν άνάγκαζε να τήν αφήνη συχνά, στό σπιτάκι τους στή Νεάπολι και να λείπη γι' άρκετό διάστημα.

Εκείνο τό πρωτό — τίς πρώτες μέρες της άνοιξέως — ό Τζιοβάνι είχε ένα διαβολέμένο κέφι.

Επρόκειτο να έξετάσι τή θέσι ενός γιάτ που είχε βυθισθή τήν προηγούμενη μέρα, σέ μιά έρμηική άκτι, δέκα ώρες μακριά από τή Νεάπολι.

Ό Ιδιοκτήτης του, ένας πλούσιος Ναπολιτάνος τραπεζίτης, ό Πασκουάλε, είχε βρή τό θάνατο, μαζί με τούς συντρόφους του, μέσα στό ναυαγισμένο γιάτ.

Επρόκειτο τώρα ν' άνελκύσθι ή θαλαμηγός. Τά πτώματα θά τά έξέβραζε ή θάλασσα.

Ό Τζιοβάνι ντύθηκε τό σκάφανδρο του και μπήκε στή θάλασσα.

Εύκολα βρήκε τό ναυαγισμένο γιάτ.

Ανέβηκε στό κατώστρωμα κι' άρχισε να περπατά με δυσκολία άνάμεσα από τά σπασμένα κατάρτια και τά μπερδεμένα σχοινιά.

Η πόρτα μιάς καμπίνας ήτανε μισάνοιχτη.

Ό Τζιοβάνι έπεσε πίσω και σπρίχθηκε για να μνη πέση.

Όταν ό Βούδας θυμώνη!...

Στό Ουμπάν - Φού της Κίνας, θρίσκειται μιά παγόδα, γνωστή υπό τήν έπωνυμίαν «Παγόδα τών Αμαρτωλών». Μέσα στήν παγόδα αυτήν ύπάρχει μιά σειρά αγάλματων που άναπαριστάνουν διάφορα μαρτύρια στα όποια υποβάλλει ό Βούδας όσους παραβαίνουν τίς έντολές του και άμαρτανούν.

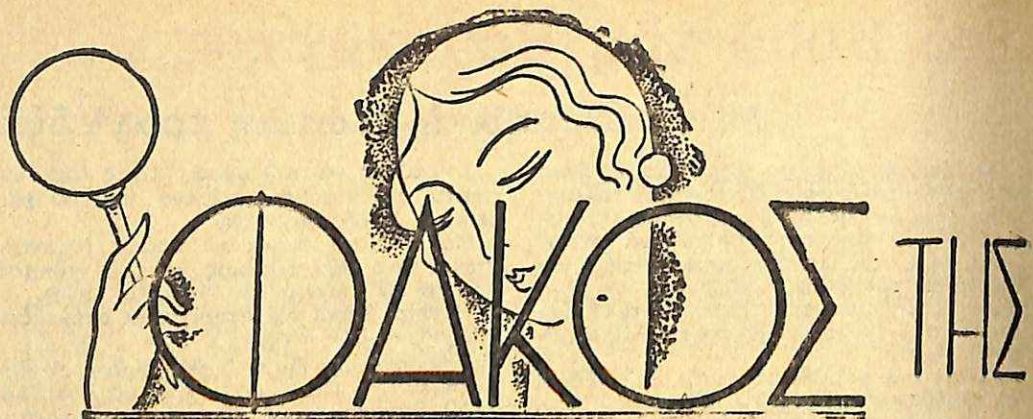
Τά μαρτύρια με τά όποια ό Βούδας άπειλεί τούς άπίστους είνε άφάνταστα. Δεν λείπει από αυτά ούτε ό άνασκολοπισμός, ούτε ό θάνατος με λογχοισμούς, ούτε άκόμη ό θάνατος του άπίστου με έμβασπίσεις του μέσα σέ ρευστοποιημένο ζεματιστό μέταλλο. Η «Παγόδα τών Αμαρτωλών», της όποίας τό έσωτερικό κατώρθωσε να φωτογραφίση ένας Γάλλος έξερευνητής, άποτελεί ένα από τά πιό περίεργα θρησκευτικά μνημεία που άναφέρονται στήν Ιστορία τών άσιατικών λαών.

ζητούσε διέξοδο, σάν ναθελε ν' άποφύγη τό φοβερό εκείνο θέαμα, που του συνέτριβε όλη του τήν ευτυχία.

Τό μάτι του έπεσε σ' ένα μαχαίρι. Τό άρπαξε και, τρελλός από πόνο, έκοψε μ' αυτό τόν λαστιγένιο σωλήνα, που του μετέδιδε τόν άέρα.

Έπειτα έφερε τά χέρια του πάνω στο στήθος του, που πνιγόταν από τήν άσφυξία, και σωριάστηκε νεκρός πάνω στα δύο πτώματα, που έξακολουθούσαν τό στερνό τους έρωτικό άγκάλιασμα...

ΓΚΡΑΤΣΙΑ ΝΤΕΛΕΝΤΑ

ΠΕΖΟΠΟΡΕΙ 30 ΧΡΟΝΙΑ

ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ ΔΙΑ ΘΑΝΑΤΟΥ Η
«ΟΝΤΟΥΛΑΣΙΟΝ»

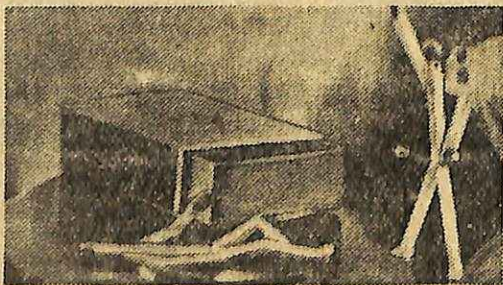
Ο Γερμανός επιστήμων Σούλτσβαχ, ο οποίος προ τριακονταετίας εχάρη μίαν ή-μέρα μυστηριωδώς από το σπίτι του, εϋ-ρέθηκε τελευταίως σ' ένα μικρό χωριό της Αργεντινής. Ο πρόξενος της Γερμα-νίας, πού τον φιλοξένησε μία νύχτα, μ'ας πληροφορεί ότι ο άνθρωπος αυτός επί τριάντα συνεχή έτη κυριζεί τον κόσμο από χωριό σε χωριό πεζοπορώντας και έλ-πίζει ότι θα έλθι μιά μέρα πού θα έχη συγ-κεντρώσει σ' ένα τεράστιο βιβλίο πού κουβαλά μαζί του τις υπογραφές των προέδρων των κοινοτήτων και δημάρχων όλου του κόσμου.

★

ΤΟ ΑΕΡΟΔΥΝΑΜΙΚΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Τα τελευταία μοντέλλα αυτοκινήτων παρουσιάζουν μία πολύ περίεργη εμφά-νισι χάρις στις αεροδυναμικές γραμμές τους προς έκμηδενισμόν της αντίστασως. Ίδου ένα μοντέλλο αεροδυναμικού αυτο-κινήτου ενός γερμανικού εργοστασίου, με το όποιον ο Αχιλλεύς Βάρτσι, ο νι-κητής του παγκοσμίου ρεκόρ ταχύτητος αυτοκινήτων, πρόκειται να καταρρίψη τό... ρεκόρ του. Η μηχανή του τροχοφό-ρου αυτού εινε εις θέσιν ν' αναπτύξη τα-χύτητα — κατά τους γενομένους υπολο-γισμούς — υπό των ειδικών του εργοστα-σίου — ανωτέραν των 550 χιλιομέτρων την ώραν! Μεταξύ όμως θεωρίας και έ-φαρμογής υπάρχει αρκετή απόστασις και διά τοϋτο εινε κάπως δύσκολον ο κ. Βάρτσι να επιτύχη νέον παγκόσμιον ρε-κόρ 550 χιλιομέτρων την ώραν!

★

Ο Τσάγκ-Κάι-Σέκ ο δικτάτωρ της Κί-νας εινε ένας άνθρωπος πολύ αυστηρός. Αρχισε μ' ένα διάταγμα πού απαγόρευε στις γυναίκες να καπνίζουν. Τώρα... Τώρα απαγορεύει στις γυναίκες να κόβουν τα μαλλιά τους. Έκείνη πού θα κόψη τα μαλ-λιά, θα της κόψη το κεφάλι.

— Πρέπει να ξαναθρούμε, λέει την πα-ληά μας Κίνα. Τη γυναίκα με τις κοταί-δες. Τις μαύρες εβένινες κοτσίδες.

Το τελευταίο διάταγμα απαγορεύει κι' αυτήν ακόμα την «ντουλασιόν».

Και πρώτα από όλα έστειλε την άτυ-νομία και μάζεψε μέσα από τα κομμά-τια όλα τα εργαλεία εκείνα πού χρη-σίμευαν για το κατσάρωμα των γυναικει-ων μαλλιών.

Μιά εφημερίδα στο Νανκίν έκανε ένα υπολογισμό ότι οι γυναίκες μονάχα της πόλεως αυτής ξαδούανε στην «ντουλασι-όν» περίπου πενήντα εκατομμύρια δραχμές το χρόνο.

Δεν θα χάνετε πιά η γυναικεία κινέζικη όμορφοι με τα μακρυνά και μαύρα με-λιά, αλλά και το χρήμα θα οικονομιστεί να χρησιμεύη για κάτι καλλίτερο.

★

ΜΠΟΞ ΜΕ... ΣΠΙΡΤΟΞΥΛΑ

Η ύπομονή δεν έχει όρια. Και μπορεί να δημιουργήση θαύματα, ως γνωστόν. Έν ξέρουμε πως θάπρεπε να χαρακτηριστεί, α-κριβώς, αλλά δεν εινε και λιγώτερο «υπο-μάσιο» αυτό πού παρουσίασε με την υπο-μονή ο άγνωστός μας Ίταλός... κατάδι-κος Λουίτζι Πασέλλι. Ούτε λίγο, ούτε πο-λύ, ο ρέκτης Πασέλλι, μη έχοντας πώς καλλίτερα να περάση τις ώρες της ανίας του μέσα στο κελλί της φυλακής του, έ-φιλοτέχνησε υπομονετικά, σε 6 σκηνές, τις φάσεις ενός πυγμαχικού μάτς, χρησιμο-ποιώντας για μόνο υλικά κουτιά τών σπύρων και τό περιεχόμενό του: τα σπύ-ρτζυλα. Οι άναγνώσται μας άς θαυμά-σουν τό δημοσιευόμενον κάτωθι και πα-ραπλεύρως... άριστούργημα της άνέρω-πίνης ύπομονής! Η τελευταία φάσις εινε ή διπλανή στο παρόν κείμενο.

ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ

ΣΕ ΠΟΙΑ ΧΩΡΑ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΟ-ΔΕΥΟΥΝ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΛΕΦΤΑ

Ο Σύλλογος των Οίκων Ραπτικής της Αγγλίας δημοσιεύει ένα δελτίο, στο ό-ποιο αναφέρει τα μέρη, όπου οι γυναι-κες ξοδεύουν περισσότερα λεφτά για τα φορέματά τους.

Με μεγάλη τους λύπη βλέπουν ότι οι Αγγλίδες υστερούν πολύ σ' αυτό το έ-ξοδο.

Τα περισσότερα λεφτά τα ξοδεύουν οι γυναίκες του Ρίο Ιανέριο και του Μπουένος Αϊρες.

Τρίτες έρχονται οι γυναίκες της Νέας Υόρκης.

Και τέταρτες της Αγγλίας.

Την πέμπτη θέσι κατέχουν οι Παριζιά-νες και την έκτη οι Βερολίτζες.

Κάτω — κάτω σε μιά γωνιά υπάρχει και η λέξις Έλλάς.

Οι γυναίκες μας αναφέρονται στην τρι-ακοστή πέμπτη μοίρα.

★

ΜΙΑ ΚΟΤΤΑ ΣΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ

Μιά πολύ περίεργη δίκη έγινε τις προ-άλλες στα δικαστήρια της Βιέννης. Η κα-τηγορούμένη ήταν μιά... κόττα, η οποία κάνοντας τον περιπατό της σε κάποιο δρόμο θρέθηκε ξαφνικά μπροστά στις ρόδες ενός ποδηλάτου.

Ο ποδηλατιστής έστρεψε άμέσως τό τιμόνι και δεν της στραπατοάρισε παρά μονάχα λίγα φτερά, εκείνος όμως έχασε την ισορροπία του, έπεσε χάμω κι' έσπα-σε τό χέρι του.

Έπειτα από μερικές έβδομάδες νοσο-κομείου έζητησε από τον Ιδιοκτήτη της κότ-τας τα έξοδα και τις ζημίες πού υπέστη.

Ο Ιδιοκτήτης όμως ήρνηθη μέσω του δικηγόρου του, λέγοντας ότι και οι κόττες έχουν τό ίδιο δικαίωμα να περπατούν στο δρόμο όπως και οι ποδηλατιστάι.

Τό πράγμα ήρθε στο δικαστήριο και ο πρόεδρος έξηκριώσε ότι ή κόττα θριασκό-τανε στα δεξιά του δρόμου, πράγμα τό όποιον σύμφωνο με τόν κανονισμό της τροχαίας κινήσεως, έδωσε πλήρες δικαίον στην κόττα και ο ποδηλατιστής έχασε την ύπόθεσιν του!

★

ΟΙ ΚΑΜΠΑΝΕΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Σε άρισμένα καταφύγια των Άλπεων και Ιθίως σ' εκείνα τα όποια εύρίσκονται στα ύψηλότερα σημεία, υπάρχουν κάτι πρωτοφανείς καμπάνες, πού έχουν έπονο-μασθή από τους κατοίκους «καμπάνες του θανάτου». Η όνομασία αυτή τους δόθηκε, γιατί δεν σημαίνουν παρά μόνον όσάκις πρόκειται να άναγγείλουν κανένα θάνατο, μέσα στις πανωμένες έκτάσεις.

Άρκετά χαρακτηριστικό εινε τό γεγο-νός ότι όλες οι καμπάνες αυτές εινε ση-μειωμένες με τόν αριθμό 13, ο όποιος, ως γνωστόν, θεωρείται από όλον τόν κόσμο ως αριθμός πού φέρει γρουσουζιά. Άξι-ζει να σημειωθή ότι οι κάτοικοι των περι-φερειών εκείνων όταν θέλουν να χαρακτη-ρίσουν έναν άνθρωπο για μεγάλο έχθρό τους, λένε άπλώς τη φράσι: «Μακάρι να μάθω τό θάνατό του από τις καμπάνες ά-ριθ 13». Τόσο φρικτό θεωρείται τό χτύ-πημά τους!...

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΟΥΡΑΝΟΕΥΣΤΗΣ

Όλοι γνωρίζουν ότι ή Αμερική έχει πλη-θος ούρανοξύστας. Κανείς, όμως, δεν ξέ-ρει ποιος έχτιστηκε πρώτος στη Νέα Υ-όρκη. Η άνωτέρω εικόνα παριστάνει τόν πρώτο ούρανοξύστη άνάμεσα στα χαμη-λά σπιτάκια της έποχής εκείνης.

▼

ΚΑΦΕΣ ΣΑΝ ΚΕΡΑΣΙ

Σε έναν κάμπο του Βελγικού Κογκό ο έξερευνητής Σίνγκλα Μάρ άνεκάλυψε τε-ράστια δάση από άγριο καφέ. Τά κα-φεόδενδρα αυτά έχουν ύψος 3 1/2 — 4 μέ-τρων, ο δέ καρπός φθάνει στο μέ-γεθος κερασίου.

★

Η ΠΑΛΙΑ ΠΕΡΣΙΑ

Ποιός ξέρει ότι ή Περσία δεν όνομάζεται πιά Περσία, αλλά Ίράν; Τό όνομα αυτό έδόθηκε για να θυμίζη στους κατοίκους της ότι κατάγονται από την ξακουστή φυ-λή των Άριανών. Ένα σκετικό, λοιπόν, διάταγμα πού υπεγράφη 1.111 21ην Μαρτί-ου έ. έ καθορίζει την ήμερα αυτή ως πρώ-τη ήμερα του περσικού κράτους και ως πρωτομηνιά και πρωτοχρονιά του νέου έ-μερολογίου και της δυναστείας.

★

ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ ΣΤΗ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

—Τά τηλεφωνικά σύρματα της Νέας Υόρ-κης μπορούνε στο μάκρος τους να ένώ-νουν 40 φορές τη Γη με τη Σελήνη.

Είκοσι ένα εκατομμύρια τόννοι κάρ-βουον γίνεται κάθε χρόνο καπνός.

— Χίλιες πεντακόσιες ογδόντα εκκλησίες υπάρχουνε στη Νέα Υόρκη και οι κάτοι-κοί της μιλάνε στο Θεό σε είκοσι δύο δι-άφορες γλώσσες.

— Στο ένεχυροδανειστήριό της κατατί-θενται 5.000 άρολόγια την ήμερα.

— Η μεγαλούπολι αυτή διαθέτει για τους άρρώστους της 150 νοσοκομεία και 20 χιλιάδες γιατρούς.

— Και συλλαμβάνονται από την άτυνο-μία για διάφορα αδικήματα γυναίκες και άντρες 500.000 άνθρωποι τό χρόνο.

★

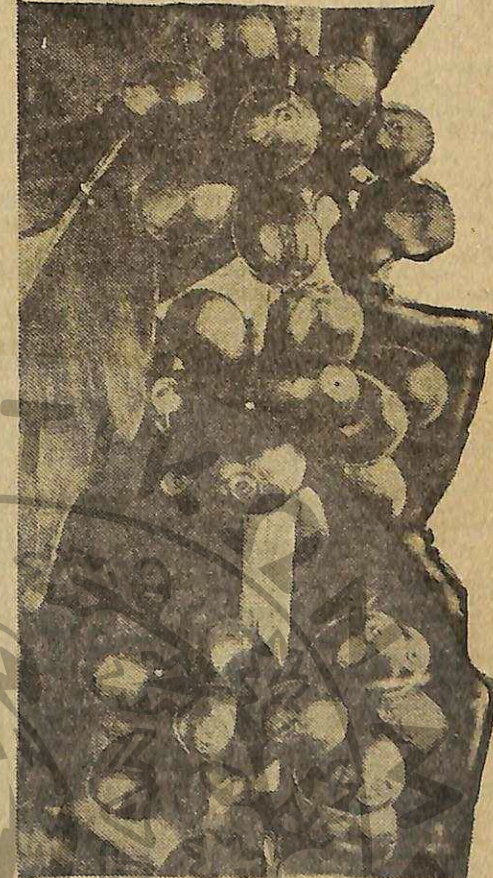
ΜΑΣΚΕΣ ΑΦΡΙΚΑΝΩΝ

Σε απόστασι τριάντα χιλιομέτρων από τό Ντάρ-έλ-Σαλάι, επάνω σ' ένα λόφο, είχαν κατασκευάσει δύο Άγγλοι έξερευ-νητάι.

Ένας μαύρος από τη συνοδεία διηγήθη στους Άγγλους κάποιο θρόλο γι' αυτό τό λόφο. Έλέγετο από στόμα σε στόμα, ότι εκεί επάνω υπήρξε τό παλάτι του Θεού.

Έτσι όνομάζουν οι μαύροι τους ναούς... Πράγματι, ο Μπρίκεν και ο Ούάσι, οι δύο έξερευνητάι, έπειτα από δύο μηνών ά-νασκαφάς, κατέληξαν να ανακαλύψουν ό-πέρωχα έργα τέχνης, μέσα σ' ένα γρανίτι-νο Θεό.

Μεταξύ αυτών εύρέθησαν και οι δύο αυτές μάσκες Άφρικανών.

Στις 7 εκεί...

Μικρή ιστορία

Συναντιώνταν πάντα στο ίδιο μέρος. Ήταν ένα απόμερο δρομάκι μιάς μακρυνής γειτονιάς. Αὐτὸς τὴν περίμενε ἀπὸ τὶς ἑπτὰ. Αὐτὴ ἐρχόταν πάντα στὶς ἑπτὰ καὶ πέντε. Ἀλλάζαν μιά τυπικὴ «καλησπέρα» κι' ὕστερα πιάνονταν ἀγκαζέ, γιὰ νὰ κάνουν σιγά-σιγά τὸν περίπατό τους... Τὸν ἴδιο πάντα περίπατο κι' ἀπ' τὰ ἴδια ἀκριβῶς δρομάκια. Οἱ κουβέντες τους ἦσαν ἀπλές καὶ ἴδιες. Ὅ,τι ἔλεγαν σήμερα, τῶχαν πῆ καὶ χθές καὶ θὰ τὸ ἐανάλεγον ἀσφαλῶς αὐριο. Κάπου, σὲ μιά γωνίτσα — στὴν ἴδια πάντα γωνίτσα — σταματοῦσαν... Χαμογελοῦσε ἐκεῖνος ἡλίθια καὶ περνοῦσε τὸ χέρι του στὴ μέση της. Αὐτὴ χαμήλωνε τὰ ματιά καὶ μισάνοιγε τὰ χεῖλη. Ὁ γιαιουρτᾶς τῆς γειτονιάς, πού περνοῦσε κάθε βράδυ, τὴν ἴδια ὥρα, τοὺς ἔπιανε πάντα νὰ φιλοῦνται.

★ Τὴν καληνύκτιζε δυο-τρία βήματα πρὶν ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της. — Καληνύχτα σου. — Καληνύχτα. Ἀλήθεια, γιὰ πές μου, τί ὥρα κάνεις; — Ἐννέα παρὰ δέκα. — Ἀχ! Τώρα, πού ἄργησα; Τί θὰ πῶ τῆς μαμάς; — Πές της ἕνα ψέμα. — Ναί. Μὰ τί; Ἀχ, Θεέ μου! Πές μου κάτι ἐνὺ, πούχεις πάντα τόσο ὠραίες ἰδέες... — Νά... πές της πὺς συναντήθηκες μὲ τὴν Λούλα καὶ πήγατε νὰ φατε μιά πᾶστα. — Ὁραῖα. Αὐτὸ θὰ πῶ. Καληνύχτα. — Γεῖά σου. — Αὐριο; — Ναί. Στις 7 ἐκεῖ.

★ Καὶ κάθε βράδυ τὰ ἴδια. Αὐτὴ — ὦχ, Θεέ μου — ἀργοῦσε καὶ δὲν ἤξευρε τί νὰ πῇ τῆς μαμάς. Κι' αὐτὸς — ποῦχε πάντα ὠραίες ἰδέες! — εὐρίσκει μιά — τὴν ἴδια πάντα — δικαιολογία... «Πές της πὺς συναντήθηκες μὲ τὴν Λούλα καὶ πήγατε νὰ φατε μιά πᾶστα».

Κι' ὕστερα: — Αὐριο; — Ναί. Στις 7 ἐκεῖ! ★ Ἀγαπιῶνταν τέσσερα χρόνια... Τέσσερα δολκλήρα χρόνια. Αὐτὸς με ὑπερηφάνεια τῶλεγε στοὺς φίλους του. Αὐτὴ στὶς φίλες της. Κι' ὅλη ἐθαύμαζαν τὴ «μεγάλη» τους ἀγάπη. Ἡ γνωριμία τους ἔγινε μ' ἕνα ταγκό. Ἡ ἀγάπη τοὺς γεννήθηκε μὲ μιά ματιά.

Γεννήθηκε γρήγ καὶ πέθανε μῶρδ. Γιατί ἡ ἀγάπη εἶνε κάτι ἀκριβῶς ἀντιθετο ἀπὸ τὸν ἀνθρώπο.

Γεννιέται μεγάλη καὶ πεθαίνει μικρή. Τώρα, ἀν ἐξακολουθοῦσαν νὰ συναντιῶνται «στὶς 7 ἐκεῖ» τὸ ἔκαναν ἀπὸ συνήθεια.

Γιατί; Γιατί δὲν ἤξεραν πὺς νὰ χωρίσουν. Ἰσως νὰ μὴν τὸ εἶχαν σκεφθῇ κιόλας. Κι' ἴσως-ἴσως, ποῖός ξέρει, νὰ νόμιζαν πὺς αὐτὸ εἶνε ἡ Ἀγάπη.

Ποτέ τους δὲν εἶχαν τσακωθῇ. Συμφωνοῦσαν σὲ ὅλα.

Κι' ὅταν δυο ἐρωτευμένοι συμφωνοῦν, δὲν μπορεῖ νὰ ἐξακολουθοῦν νᾶνε ἐρωτευμένοι.

Ἄν τυχοῦν εἶχαν παντρευτῇ, θάχαν ἀσφαλῶς χωρίσει «λόγω... συμφωνίας χαρακτῆρων»!

Τώρα ὅμως ἐξακολουθοῦσαν νὰ συναντιῶνται «στὶς 7 ἐκεῖ». Ἰσως γιὰ νὰ κάνουν μνημόσυνα στὴν πεθαμένη τους ἀγάπη... Ἰσως γιὰτὶ προσπαθοῦσαν μὲ ἐνέσεις νὰ τὴν ἀναστήσουν... Ἰσως γιὰτὶ τοὺς ξεγελοῦσε μιά κούκλα, ἕνα ὁμοίωμά της, πού τῶχαν πλάσει οἱ δυο ἄρρωστοι φαντασίες τους...

Ἡ ἀγάπη τους δὲν ζοῦσε. Ζοῦσε ὅμως τὸ ὁμοίωμά της, ἕνα ψυχρὸ ρομπὸτ μὲ μηχανικὲς κινήσεις...

Ἡ ζωὴ του κρατοῦσε δύο ὥρες κάθε μέρα. Ἀπ' τὶς 7 μέχρι τὶς 9.

Τοὺς περίμενε κάθε βράδυ τὴν ὀρισμένη ὥρα. Τοὺς ἔπιανε μαζί του... γιὰ νὰ κάνουν, κι' οἱ τρεῖς παρέα, τὸν ἴδιο πάντα θλιβερό περίπατο. Ἦξερε νὰ τοὺς ὀδηγῇ μὲ ἀκριβεία καταπληκτικῇ. Κάθε τους βῆμα, κάθε τους κίνησης μετρημένη μὲ τὰ δευτερόλεπτα.

Ὁ γιαιουρτᾶς τῆς γειτονιάς, πού περνοῦσε κάθε βράδυ τὴν ἴδια ὥρα, τοὺς ἔπιανε πάντα νὰ φιλοῦνται.

★ Ἐνα βράδυ, ἐκεῖνος δὲν πῆγε. Τοῦτυνε κάτι, ἄρρώστησε, φαίνεται... Αὐτὴ δὲν τὸν περίμενε καὶ πολὺ. Οὔτε θύμωσε...

Ἰσως μάλιστα νὰ εὐχαριστήθηκε κατὰ βάθος, γιὰτὶ σὸ σπῖτι της τὴν περίμενε ἡ συνεχὴς ἐνὸς συναρπαστικοῦ μυθιστορήματος καὶ τὸ μαλακὸ της κρεβάτι.

Μιά, δυο, τρεῖς μέρες δὲν συναντήθηκαν...

Κανένας τοὺς δὲν φρόντισε νὰ δῇ τὸν ἄλλον. Καὶ θάχαν ἀσφαλῶς γλυτώσει ἀπ' τὸν βρυκόλακα τῆς ἀγάπης τους, ἀν δὲν συναντιῶνταν τυχαίως, ἐντελῶς τυχαίως.

— Καλησπέρα. — Γεῖά σου. — Τὴν Παρασκευὴ δὲν ἦρθε... — Ναί. Κάτι μοῦ ἔτυχε.

Πιάστηκαν ἀγκαζέ... Ἔτσι, γιὰτὶ δὲν ἤξεραν τί ἄλλο μποροῦσαν νὰ κάνουν... Ἐγίνε κι' ὁ περίπατος, ὁ μονότονος καὶ ἰδιότροπος περίπατος.

Ὁ γιαιουρτᾶς τῆς γειτονιάς τοὺς ἔπιανε νὰ φιλοῦνται.

Τὴν ἄφησε δυο βήματα μακριὰ ἀπ' τὸ σπῖτι της. Εἶχε ἀργήσει! Αὐτὸς τῆς ἔδωσε τὴν στερεότυπη συμβουλὴ του γιὰ δικαιολογία: «Πές πὺς συναντήθηκες μὲ τὴν Λούλα καὶ πήγατε νὰ φατε μιά πᾶστα».

— Ὁραῖα!... Καληνύχτα...

— Γεῖά σου...

— Αὐριο;

— Ναί... Στις 7 ἐκεῖ!...

ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ

— ο —

Χιοῦμορ

ΤΑ ΓΙΑΝΝΑΚΙΑ

Ὁ δεκανεύς. — Ὅταν σημαδεύεις γιὰτὶ κλείνεις τὸ ἕνα μάτι; Ὁ νεοσύλλεκτος. — Γιατί ἂν κλείνεις καὶ τὰ δυο, δὲν θάβλεπα!

ΜΕΤΑ-Ν ΦΙΛΩΝ

Κώστας. — Παντρεύτηκες; Κι' ὅμως ἦσαν φανταστικὸς ἔχθρος τῶν γυναικῶν. Τάκης. — Καὶ ποῖός σοῦπε πὺς ζοῦμε εὐτυχικά;

Γιὰ νὰ διασκεδάξετε

Μαγικὰ παίγνια

ΤΟ ΜΑΝΤΗΛΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΚΑΙΓΕΤΑΙ ΜΕ ΑΝΑΜΜΕΝΑ ΚΑΡΒΟΥΝΑ

Παίρνετε ἕνα νόμισμα — δραχμὴ ἢ διδραχμὴ — τὸ τοποθετεῖτε ἐπάνω σ' ἕνα τραπέζι καὶ ἀπὸ πάνω ἀπλώνετε ἕνα μαντήλι. Στὸ μέρος ἀκριβῶς, κάτω ἀπὸ τὸ ὁποῖο εἶνε τὸ νόμισμα, θάχετε ἕνα ἀναμμένο κάρβουνο καὶ τ' ἀφήνετε ἕνα ἕως δύο λεπτά τῆς ὥρας.

Τὸ πείραμα εἶνε ἀρκετὰ ἐνδιαφέρον καὶ περίεργο, γιὰτὶ τὸ μαντήλι δὲν καίγεται! Τὸ φαινόμενον ὅμως ὀφείλεται ἀπλῶς στὰ σὲ φυσικὴν ἰδιότητα, γιὰτὶ τὸ νόμισμα στὴν περίπτωσιν αὕτη χρησιμεύει ὡς ἀγωγὸς τῆς θερμότητος!

ΤΟ ΝΟΜΙΣΜΑ ΠΟΥ... ΓΕΝΝΑΕΙ ΑΛΛΟ ΕΝΑ

Ἐπίσης ἕνα ἄλλο καὶ ἀπλούστατο πείραμα εἶνε τὸ ἑξῆς:

Παίρνετε ἕνα ποτήρι καὶ τοῦ βάζετε μέσα νερό ὡς πὺς νὰ φτάσῃ ὡς τὴ μέση. Κατόπιν ρίχνετε μέσα ἕνα νόμισμα, τὸ ὁποῖον, φυσικὰ, φτάνει στὸν πάτο τοῦ ποτηριοῦ. Μετὰ τοποθετεῖτε στὸ πτόμα τοῦ ποτηριοῦ ἕνα πιάτο καὶ ἀναποδογυρίζετε τὸ ποτήρι μὲ τὸ πιάτο μαζί γρήγορα καὶ μὲ προσοχή, οὕτως ὥστε νὰ μὴ χυθῇ καθόλου νερό.

Τότε συμβαίνει τὸ ἑξῆς περίεργο: Τὸ νόμισμα, καθὼς ἀναποδογυρίζετε τὸ ποτήρι, πέφτει πάνω στὸ πιάτο, ἀλλ' ἐν τῷ μεταξύ μέσα στὸ νερό τοῦ ποτηριοῦ κορυφαίει κι' ἄλλο ἕνα νόμισμα — ψεύτικο φυσικὰ — φαινόμενο πού ὀφείλεται στὴν ὀπτικὴ ἀπάτη.

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΛΑΜΠΑ

Τὸ μαγικὸ αὐτὸ παιγνίδι συνίσταται εἰς τὸ νὰ κάμνετε τὴν συντροφιά νὰ τρομάξῃ, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ κανένας φόβος. Ὅλοι ὅσοι εὐρίσκονται στὴν συντροφιά, ἀποκοτῶν φρικωδῶς κίτρινα πρόσωπα ἢ μοιάζουν μὲ ἄλλοι μὲ φαντάσματα, παρὰ μὲ ἀνθρώπους!

Παίρνετε μιά λάμπα, τὴν ὁποῖαν γεμίζετε μὲ οἰνόπνευμα, μέσα σὸ ὁποῖο ρίχνετε λίγο ἀλάτι καὶ λίγο θειάφι. Κατόπιν ἀνάθετε τὸ φυτίλι τῆς λάμπας, πού πρέπει νὰ εἶνε ἀπὸ βαμβάκι, καὶ σβύνετε τ' ἄλλα φῶτα!

Τὰ πρόσωπα τῶν παρισταμένων παρουσιάζονται κατακίτρινα μέχρι φρίκης!

ΑΝΑΜΜΕΝΟ ΒΟΥΛΟΚΕΡΙ ΣΤΗ ΓΛΩΣΣΑ ΣΑΣ

Τὸ παρακάτω μαγικὸ παιγνίδι χρειάζεται μεγάλη προσοχή, γιὰτὶ εἶνε λίγο ἐπικίνδυνον.

Ἀνάθετε βουλοκέρι καὶ τ' ἀφήνετε νὰ στάξῃ στὴ γλῶσσα σας, χωρὶς νὰ πάθετε τὸ παραμικρό!

Γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχετε χρειάζεται νὰ ἔχη συσσωρευθῇ πάνω στὴ γλῶσσα σας πολὺ ὕψος τὸ δυνατόν περισσότερο — σάλιο!

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο δὲν παθαίνετε τίποτε καὶ κάνετε τοὺς ἄλλους νὰ ἐκπλαγῶν καὶ νὰ σᾶς θαυμάσουν. Ἄλλα εἶπαμε: χρειάζεται καὶ μεγάλη προσοχή.

ΤΟ ΚΕΡΙ ΠΟΥ ΑΝΑΒΕΙ ΜΟΝΟ ΤΟΥ

Παίρνετε δύο κερί, τὰ τοποθετεῖτε πάνω σ' ἕνα τραπέζι καὶ τ' ἀνάθετε κατόπιν, οὕτως ὥστε νὰ καίνε καὶ τὰ δύο συγχρόνως.

Κατόπιν παίρνετε τὸ ἕνα σὸ χέρι σας ἀναμμένο, ἐνῶ συγχρόνως σβύνετε τὸ ἄλλο, ἀφήνοντάς το πάνω στὸ τραπέζι.

Σχεδὸν ἀμέσως στοὺς καπνοὺς πού βγαίνει τὸ κερί πού ἐσβύσατε, πλησιάζετε τὴ φλόγα τοῦ ἀναμμένου κεριοῦ.

Τότε συμβαίνει τὸ περίεργον, ν' ἀνάβῃ καὶ τὸ ἄλλο κερί μόνο του καὶ νὰ ἐξακολουθῇ νὰ καίγῃ!

Δράματα προλήψεων

Ἀπὸ τὰ αἵματηρὰ παρασκηνία τῆς ἱστορίας

Ἐνα τρομερὸ δράμα ἀνήγγειλαν οἱ ἐφημερίδες πού συνέβη στὴν Κίνα. Ἡ Ἐθνικὴ Σινικὴ Ἐταιρεία τῶν Σιδηροδρόμων ἔκανε μιά προέκτασι τῆς γραμμῆς πρὸς τὰ βορειοδυτικὰ, κοντὰ στὸ χωριουδάκι Λαγιαγκ.

Οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ φανατίσθηκαν ἀπὸ κάποιον ἱερέα.

— Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ θὰ μᾶς φέρουν τὴν καταστροφὴ μὲ τὸ σιδηρενιο θαπόρι τους! Πρέπει νὰ τοὺς ἐμποδίσουμε. Πρέπει νὰ τοὺς σκοτώσωμε!..., ἄρχισαν νὰ διαμαρτύρονται.

Καὶ πήραν μαχαίρια, πέτρες καὶ δ.τι ἄλλο ἔβρηκαν καὶ κύκλωσαν τοὺς ἐργάτες τοῦ σιδηροδρόμου.

Τοὺς σκότωσαν ὅλους Ἡ δεισιδαιμονία καὶ οἱ προλήψεις τοὺς ὀδήγησαν στὸ ἔγκλημα.

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΘΥΜΑΤΑ

Τὸ πιὸ τρομερὸ ὅμως παράδειγμα καταδικῆς λόγῳ προλήψεων καὶ δεισιδαιμονίας μᾶς τὸ δίνει ἡ ἱστορία.

Τὴν 21 Ἰουνίου 1630 κάποια γυναῖκα συνελήφθη στὴ Λομβαρδία.

Ἡ πανώλης θέρριζε ὅλη τὴν περιφέρειαν, χιλιάδες νεκροὶ μεταφέρονταν ἔξω στὰ χωράφια καὶ ἐκαίγονταν μέσα σὲ τάφρους. Λάκκοι ἀπὸ ἀσβέστη ἀνοίγονταν καὶ ζωντανοὶ ἀκόμα, πρὶν πεθάνουν, οἱ ἄρρωστοι ἐσκεπάζονταν γιὰ νὰ μὴ μολύνουν τὴν πόλιν καὶ τὰ περίχωρα.

Οἱ ἱερεῖς ἔκαναν λιτανεῖες. Οἱ μάγοι κύτταζαν τ' ἀστέρια.

Κάποια μεγάλη κακοδαίμονία εἶχε πέσει στὴ χώρα. Κάποιος ἦταν ὁ γρουσουζὴς πού ἦθελε τὸ κακὸ τῆς πολιτείας.

Ἐπρεπε ν' ἀναζητηθῇ, νὰ βρεθῇ γιὰ νὰ κρεμασθῇ.

Ὁ παπα-Σιλβέστρος κάλεσε ἕνα πρῶτὰ ξημερώματα, τὸν διευθυντὴ τῆς Ἀστυνομίας.

— Εἶδα μιά γυναῖκα, τοῦ εἶπε χαμηλῶντας τὸ κεφάλι γιὰ νὰ μὴ ἀκουσθῇ. Εἶδα μιά γυναῖκα νὰ περπατᾷ τοῖχο τοῖχο... Μέσα σὸ σκοτάδι ἄλειφε τοὺς τοίχους... Ὁ Θεὸς μάρτυς μου... Δὲν ἔχω... ἀλλὰ ὑποπτεύομαι ὅτι ἔκανε μάγια... Ὅτι σκροπούσε τὴν ἀρρώστεια στὴν πόλιν μας.

Δὲν ἤθελε περισσότερα ν' ἀκούσῃ ὁ ἀστυνόμος. Ἐξαπέλυσε τὰ λαγωνικά του καὶ σὲ δυο ὥρες, μὲ τὶς ὀδηγίες τοῦ παπα, συνελήφθη τὴν Ἀντελίνα Καρντοῦτσι.

Τὴν κατηγοροῦσαν γιὰ μάγισσα καὶ γιὰ καταστροφὰ τῆς υγείας τῆς πόλεως.

Ἐκείνη ἀρνήθηκε, διέρρηξε τὰ ἱμάτιά της.

Ὁ δικαστὴριον συνήλθε ἀμέσως.

Ἡ δυστυχισμένη... ὡμολόγησε ὅτι πράγματι πέρασε ἀπὸ τὸ δρόμο ἐκεῖνο, ἀρνήθηκε ὅμως φυσικὰ κάθε ἄλλη κατηγορία καὶ ἐξήγησε ὅτι ἂν πήγαινε τοῖχο-τοῖχο, ἦταν γιὰτὶ ψιχάλιζε...

Τὸ δικαστὴριον δὲν τᾶκουσε αὐτά, διέταξε ἀμέσως σύμφωνα μὲ τὶς συνήθειες τῆς ἐποχῆς, νὰ παραδοθῇ στὰ κμαρτύρια.

Ἦταν τὸ πιὸ κατάλληλο μέσον τότε γιὰ νὰ κάνουν ἕναν ἔνοχο νὰ ὁμολογήσῃ.

Τὴ δέσανε λοιπὸν ἀπὸ τοὺς ἀστραγάλους καὶ ἀπὸ τὶς κλειδώσεις τῶν χειρῶν.

Τὰ σκονιὰ τραβοῦσαν ἀριστερὰ-δεξιὰ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια. Τὸ στραμπούλημα καὶ τὸ τέντωμα τὴν ἔκαναν νὰ στριγγιάξῃ καὶ νὰ φωλιάξῃ.

— Ἀφήστε με, θὰ πῶ δ.τι ξέρω. Δώστε μου λιγάκι νερό.

Ὅταν ὥστόσο τὴν ἄφησαν, εἶπε πάλι πὺς ἦταν ἀθῶα καὶ δὲν ἤξερε τίποτα.

Η ΙΕΡΑ ΕΞΕΤΑΣΙΣ

Τότε οἱ δικασταὶ ἀπεφάσισαν νὰ τὴν θανατώσουν σὲ πιὸ μεγάλη μαρτύρια.

νὰ καταλάβουν διὰ ἕνα τέτοιο φίλτρο ἦταν ποτὲ γιὰ καλὸ.

Κι' ἐν ὅσῳ ἡ ἀλοιφὴ εἶχε γίνε μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Σατανᾶ, ἀρα ποτὲ δὲν μποροῦσε νὰ ἔφερνε καλὸ στὴν κακοδαίμονία καὶ στὴν ἀρρώστεια πού εἶχε θρονιασθῇ στὴν πόλιν.

Μιά ἐπισταμένη ἔρευνα ἔγινε μέσα σὸ σπῖτι τῆς δυστυχισμένης Μάρθας.

Τάκαναν ὅλα ἀνω-κάτω ἐκεῖ μέσα, ἀναποδογύρισαν τὰ κρεβάτια καὶ τὶς καρέκλες. Ἐψάξαν σὸ μαγειρεῖο, στὴ στάχτη τοῦ τζακιῦ. Πήγαν καὶ σὸ πλυσταριό. Ἐκεῖ ὤρηκαν ἕνα τενεκεδάκι μὲ μιά πράσινη γλοιώδη οὐσία.

— Εἶνε γιὰ τὰ ρούχα τῆς μπουγάδας, φώναξε ἡ δυστυχὴ γυναῖκα.

ΕΙΣ ΘΑΝΑΤΟΝ

Οἱ ἀστυνομικοὶ κι' οἱ δικασταὶ δὲν ἀκούσαν πιά τίποτα ἀπ' αὐτά.

Ἐσφραν καὶ τὴ δυστυχισμένη τὴ Μάρθα στὴ φυλακὴ.

Τὴν ἄλλη μέρα τὴν ἔφεραν στὴν αἰθουσαν τῶν μαρτυριῶν.

Φαντασθῆτε ὅμως μιά γυναῖκα νὰ τὴ γδύνουν καὶ νὰ τὴ δένουν πάνω στὶς τρομερές ἐκείνες μηχανές τῆς ἱερᾶς Ἐξετάσεως.

Ἀκόμα κι' ἂν δὲν εἶχε κάνει τίποτα, ἀναγκαζόταν νὰ πῇ ὅτι πράγματι κάτι ἔκανε γιὰ ν' ἀποφύγῃ τοὺς πόνους καὶ τὰ μαρτύρια.

Ἐξωμολογήθηκε πράξεις πού ποτὲ δὲν τῆς πέρασαν οὔτε ἀπὸ τὸ μυαλό. Ἐνοχοποίησε ἀνθρώπους πού οὔτε κἀν τοὺς γινώριζε.

Κι' ὁρίσθηκε ἕνα δ' ἄκρο κομπολόι ἀπὸ

στὴν αἰθρὴν ἔπρεπε νὰ περάσω τὶς πόρτες καὶ τὰ παράθυρα τῶν σπιτιῶν πού συναυτοῦσα.

Ἐνομιζῶ ὅτι τὴν ἀλοιφὴ αὕτη τὴν ἔχε φτιαγμένη μὲ αἷμα. Ἀπὸ αἷμα ἀνθρώπου πού εἶχαν πανοῦκλας.

— Καὶ γιὰτὶ ἡ Μάρθα τὸ ἔκανε αὐτό;

— Μοῦ εἶπε ὅτι εἶνε ἕνα μαγικὸ φάρμακο γιὰ νὰ ἀπομακρύνεται ἡ πανώλης ἀπὸ τὰ σπῖτια. Θέλησε νὰ κάμῃ μιά δοκιμὴ γιὰ νὰ τὸ πούλᾳ ἔπειτα καὶ νὰ κερδίῃ χρήματα.

Οἱ δικασταὶ ὅμως ἦσαν τόσο φανατισμένοι ἀπὸ τὶς προλήψεις καὶ τὶς μαγικὲς δεισιδαιμονίες τους, πού δὲν μποροῦσαν

Ἐσφραν τὴν κεφαλὴν ἡ δὲν ἀπ' τὸ μέν, ὡς νὰ δῇ, τοῦ

ΕΣ ΜΕΡΑΛΛΑ

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΚΑΘΗΚΟΝ

ΕΙΝΕ γνωστόν ότι το ποδόσφαιρον έχει κατα-
ληκτική διάδοσιν στην 'Αγγλία. Σχεδόν κάθε σού-
λογος, κάθε οργανώσις, κάθε εταιρεία έχει και την
ποδοσφαιρικήν της ομάδα, ή οποία δίδει τακτικά
συναρπαστικές φιλικές με τις άλλες. Έτσι την περ-
σμένη Κυριακή έγινε σε μίαν αγγλικήν πόλιν το έ-
τησιο μάτς μεταξύ της ομάδος των...πυροσβεστών
και της των τσούκ. Σ' αυτήν όμως το έξης προ-
τάκουστο κατά τον εν λόγω αγώνα. Ένώ έπαιζαν
οι δυο ομάδες, ήρθε μία ξαφνική ειδοποίησις ότι
έξερράγη πυρκαϊά σ' ένα σπίτι, και έπρεπε να σπεύ-
σῃ πάραυτα ή πυροσβεστική υπηρεσία. Τό μάτς διε-
κόπη έτσι απότομα. Οι πυροσβέστες υπήκουσαν
άσπρατα στην επί φωνή του καθήκοντος, φόρεσαν τις
πέτσινες στολές τους με τις κάσκας τους και έτρε-
ξαν... ολόταχως στον τόπο της πυρκαϊδας. Σ' α μιση
ώρα, ή φωτιά είχε σβύσῃ και οι φίλοι μας σκέ-
φθηκαν ότι θα έπρεπε να συνεχίσουν τον αγώνα,
που άφσαν στη μέση. Ξαναγύρισαν στο γήπεδο,
φόρεσαν ξανά την ποδοσφαιρική στολή και συνέ-
χισαν το μάτς. Είτε όμως γιατί ήσαν κουρασμέ-
νοι από την προσπάθεια για το σβύσιμο της πυρ-
καϊδας, είτε γιατί οι αντίπαλοι τους ήσαν καλλίτε-
ροι, ήττησαν πανηγυρικάς με 7 τέρματα κατά
2. Και έμειναν μόνο με την ικανοποίησι ότι έπε-
τέλεσαν το καθήκον τους.

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ ΤΟΥ ΠΑΓΟΥ

ΤΟ ΠΑΤΙΝΑΖ, που στον τόπο μας βρίσκεται σε
σκηροφάνεια, εινε ένα φαινότατο και γυγινοτάτο
σπορ, στο οποίο ιδιαιτέρως διακρίνονται οι Νορ-
ηγίδες. Το πρωτάθλημα μάλιστα του κόσμου, από
το 1935 έως σήμερα, το κατέχει ή Σόνια Χέη, α-
πό τη Στοκχόλμη, μία ξανθή καλλονή, θαύμα ευ-
κρινσίας, χαρίτος και εὐκαμψίας. 'Η Χέη, ακριβώς
για την μοναδική της ικανότητα στο παγοπατινάζ,
αποκαλείται «πεταλούδα του πάγου» και οόσκις
εμφανίζεται δημοσία αποθεώνεται κυριολεκτικά. Γε-
λευταίως, κάποιο νορηγικό περιοδικό, την παρα-
κάλεσε να εκθέσῃ τη γνώμη της για το πατινάζ.
Και ή Χέη έγραψε τα έξης:

— Είμαι 23 χρονών και πατινάρω από ήλικίας
8 ετών. Δεν μπορώ να εξηγήσω πώς όταν πρωτο-
φόρεσα τα παγοπέδιλα, έπαύταρα με τόσο εύκο-
λῃ σάν να ήμουν παγοδόμος από την κούνια μου!
Ύστερα από μερικά μαθήματα μπορούσα να κάνω
εις πύδ δυσκολες φιγούρες και μάλιστα δικής μου
εμπνεύσεως. Σ' ήλικία 12 χρονών — παιδί α-
κόμη — έλαβα μέρος στους ολυμπιακούς του 1924,
άλλα δεν μπορούσα να... θριαμβέωσω. Τόν έπομενο
δύως χρόνο, στο Λονδίνο, εκέρισα το παγκόσμιο
πρωτάθλημα παγοδρομίας άπλο κυριών και από
τότε συνεχώς το κερδίζω. 'Ανακηρύχθηκε μάλιστα
και ολυμπιονίκης στο 1928. 'Επειδή στην
πατρίδα μου μόνο 3 μήνες τον χρόνο έχωμε πάγο,
αναγκάζομαι να βρίσκωμαι συχνά στις 'Αλπεϊς,
'Ελβετία και Γερμανία, για να πατινάρω. Το πα-
τινάζ αποτελεί για μένα το μοναδικό θέληγτρο της
ζωής μου.

ΑΓΑΠΗΣΕ ΤΟΝ ΤΖΙΜ ΛΟΝΤΟ

ΓΙΑ ΤΟΝ Γίγμ Λόντο έχουν γραφή πολλά. Είνα
δύως άγνωστο το παρακάτω έπιτομίδιον της ζωής
του, που μάς αποκαλύπτουν οι 'Αμερικανοί δημο-
σιογράφοι. Σ' ήλικία 27 χρονών, ο Λόντος ήταν
πολύ πύ άραιο από σήμερα. Γό κορμί του λαμποκο-
πούσε σαν άρχαιο άγαλμα έξήθου και τα σγουρά
άβένια μαλλιά του έπασσάναν την άρρενοπή ό-
μορφιά του. Τότε που είδε σ' έναν αγώνα του, ή α-
έχαστη ήθροποία του κινήματος ή ξανθή γό-
ρρα, Μάη Μούρραι, και τον αγάπησε τρέλλα.
'Αλλά, ο Γίγμ ήταν έρωτευμένος με την...παλή, 'Ε-
μεινε αδιάφορος στον έρωτα της Μούρραι, ενώ
εκείνη δεν πτοήθηκε. 'Υπερφανεύεται μάλιστα να
διαλαλή στους δημοσιογράφους πώς αγαπούσε τον
Λόντο.

— Τόν λατρεύω σ' όληθεια, είπε κάποτε. Είνα
ένος 'Αδωνος...

Ο τίτλος του σύγχρονου 'Αδωνιδος έμεινε έκ-
τος για τον Λόντο, έτω και αν ή Μούρραι τον
έκολουθεσε επί ένα ολόκληρο χρόνο κατά πόδας,
θεοσία ότι θα κερδίον έν τέλει την αγάπη του.
'ΑΛΛ' ήταν δυνατόν να καμφθ ή εοιθερένιος αν-
θρωπος;

Ο ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ

ΟΙ ΜΑΡΑΘΩΝΟΔΡΟΜΟΙ μας βρίσκονται σε
πυρετώδη κίνησι την εποχή αυτή. Προετοιμάζονται
για τον Βαλκανικό μαραθώνιο, που θα γίνη τον
έλλο μήνα έδω, και φιλοτιμούνται, φυσικά, να μην
δωτηρουν. 'Αν κρίνωμε μάλιστα από τις έπιδο-
σεις που έπιτυγχάνουν, πρέπει να έλπίζουμε σε έλ-
ληνική νίκη τον 'Ιούνιο. Την περασμένη εβδομάδα ο
παλός δρομέας Βαρτζάκης — του 'Επειρατικού Συν-
δέσμου — χωρίς να διασθῃ, κατάρθωσε να κα-
ταρτίσῃ το έλληνικό ρεκόρ στον Μαραθώνιο των
30.000 μέτρων. 'Ετρεξε την απόστασι από το Πι-
κέριμ έως το Στάδιο σε 1 ώρα και 53', ενώ το
παλιό ρεκόρ του Κυριακίδη ήταν 1 ώρα και 56'.
'Από την άλλη μαθαίνουμε ότι στην Κύπρο, ο λαμ-
πρός πρωταθλητής Σ. Κυριακίδης προπονείται
προς εκτακή και τακτική. Σ' τους προκριματικούς για
προσέκτικους αγώνες, που έγιναν το Πάσχα
τους Παγκυπρίους αγώνες, που έγιναν το Πάσχα
στη Λεμεσό, ο Κυριακίδης κατέρριψε το έλληνικό
ρεκόρ των 20.000 μέτρων με χρόνο 1 ώρα 7'
36" έναντι 1 ώρα 10", που ήταν ή παλιή έπι-
δοση.

Βοσες. Καθώς βλέπετε, οι άθληταί μας δέν άσπεί-
ονται. 'Ας τους εύχθούμε, λοιπόν, κουράγιο και
καλή έπιτυχία στους προσεχείς αγώνες.

ΔΕΝ ΧΟΡΤΑΙΝΟΥΝ ΤΟ ΜΠΟΞ

Α ΣΦΑΛΛΟ Σ το ζεύγος Ντοϋγκερς στο λονδίνο.
δικαιούται του τίτλου του φιλοθλητικότερου άντρώ-
γυνο του κόσμου. 'Ο κ. και ή κ. Ντοϋγκερς, εί-
σοδηματία του Λονδίνου επί 25 χρόνια, παρακολου-
θούν κάθε θράδυ αγώνας μπόξ, εξαίρεσει της Κυ-
ριακής, που άπαιρώνουν για το πατροπαράδοτον
'γούικ-έντ. 'Εχουν άπαρηθῃ και το θέατρο και
τον κινηματογράφο, όλα τέλος τα θεάματα, χάριν
της... πυγμαχίας. Οι Ντοϋγκερς αγοράζουν άνελ-
λιπώς τα άθλητικά περιοδικά και επί τη βάσει των
πυγμαχικών αγώνων, καθορίζουν το πρόγραμμα της
ερχομένης εβδομάδος. 'Όταν πρόκειται να διεξα-
γῇ μεγάλο πυγμαχικό μάτς σε άλλη πόλιν της
'Αγγλίας, πηγαίνουν άμέσως στο αυτοκίνητό τους
ή το τραίνο, ώστε να μη στερηθουν της απολαύ-
σεως. Σ' έναν δημοσιογράφο, που τους εξέητησε
τις έντυπώσεις τους από την 25την αυτήν πυγμα-
χικήν... απόλαυσι, ή κ. Ντοϋγκερς απήντησε τα
έξης:

— Παρηκολούθησα μαζί με τον άνδρα μου όλα
τα πυγμαχικά μάτς που έγιναν στην 'Αγγλία, και
άπορούμε γιατί όλοι οι 'Αγγλοι δεν κάνουν εκείνο
που κάνουμε και μεις. Δεν υπάρχει, νομίζω, ωραιό-
τερο θέαμα από το μπόξ και τίποτα δεν μπορεί να
συγκριθῇ μ' αυτό. Είνα το μόνο πράγμα που ποτέ
δεν χορταίνουμε!

Και φυσικά, άφοδ επί 25 χρόνια παρηκολούθη-
σαν άνω των 300.000 πυγμαχικών αγώνων!

ΤΟ ΜΙΚΡΟΤΕΡΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

ΤΟ ΜΙΚΡΟΤΕΡΟ αυτοκίνητο στον κόσμο το ε-
χει ο απόστολος 'Αγγλος συνταγματάρχης κ. Μο-
αντόν. Το αυτοκίνητο αυτό δεν εινε μεγαλύτερο
από ένα παιδικό άμαξάκι και προκάλε την γενι-
κή περιέργεια των λονδρέων. 'Ο κ. Μοαντόν, ο ό-
ποιος στο Λονδίνο φιμείται για τις εκκεντρικότη-
τές του, έδωσε παραγγέλια σ' ένα εργοστάσιο αυ-
τοκινήτων να του κατασκευάσῃ έντός 3 μηνών το
μικρότερο αυτοκίνητο του κόσμου.

— Είμαι, είπε, πρόθυμος να πληρώσω όσα μου
ζητήσετε, όρκει να έχω εκείνο που θέλω.
Πράγματι, μετά 3 μήνες ο κ. Μοαντόν έλαβε ένα
αυτοκίνητο «έπί μέτρας», όπως θαλαδῖ το παρήγ-
γελαι, και με το οποίο διασχίζει σήμερα τους κυ-
νιρκότους δρόμους του Λονδίνου... 'Εννοείται ότι
την εκκεντρικότητά του αυτήν την έπληρωσε πα-
νάκιαι ο 'Αγγλος συνταγματάρχης, άφού το μι-
κροσκοπικό αυτοκίνητο του κόστιζε 1.000 λίρες. Δη-
λαδή 500 περίπου χιλιάδες δραχμές!...

ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΣΚΙΤΣΑ

Α. Σ.

Ο διόδοχος του Ζερλέντι στο έλληνικό τένις...
Νέος, πολύ νέος ακόμη, κατέχει ήδη τον τίτλο του
πρωταθλητού της 'Ελλάδος στην αντίσφιαιρι, θελ-
τούμενος συνεχώς από χρόνο σε χρόνο... Κατάγε-
ται από την Θεσσαλονίκη, όπου για πρώτη φορά
άρχισε να έπιδίδεται στο τένις... Γρήγορα εξέλι-
χθηκε σε πρώτης τάξεως «ρακέττα» εις τρόπον ώ-
στε να νικήσῃ όλους τους 'Ελληνες. 'Αντιπροσώ-
πευσε αρκετές φορές την 'Ελλάδα σε διεθνή τουρνουά
καθώς και τους αγώνες του κυπέλλου Νταϊδς. Με-
τά τους Πανελληνίους αγώνες τένις, ανεχώρησε
για την μακεδονική πρωτεύουσα, και μάς έστέρη-
σε έτσι τις απολαύσεως να τον χειροκροτήσουμε στο
πρωτάθλημα της Μεσογείου, που έγινε την περασμέ-
νην εβδομάδα. Σ' τους κύκλους του τένις εινε ιδιαι-
τέρως συμπαθής, και εκτιμάται και ως άτομον και
ως τεννίστας.

ΞΕΡΕΤΕ ΟΤΙ...

... την μουσικήν του ολυμπιακού θμνου για την
'Ολυμπιάδα του 1936, συνέθεσεν ήδη ο μεγαλειτε-
ρος Γερμανός μουσουργός;

... ο άθλητικός σύλλογος 'Επαλειού Φαλήρου α-
ποκτήσῃ ιδιόκτητο γυμναστήριο παρά το 'Αεροδρό-
μιον;

... ο Σύνδεσμος των 'Αθλητικών Σωματείων
προετοιμάσῃ πυρετώδως τους Μεσογειικούς αγώ-
νες, που θα γίνουν τον άλλο μήνα στο Παναθηναϊκό
Στάδιο;

... στην 'Αμερική ο 'Ελλην πρωταθλητής Θωάω

Οι άθλητρίδες μας προπονούνται τακτικά στο
Στάδιο επί τη πρόφύγι των προσεχών Πανελ-
ληνίων αγώνων. 'Ανωτέρω ένα στυμιότυπον
από τον τεματισμό του δρόμου 800 μ. στον
έποιν ένιπυσεν ή δις Διαμαντίδου (στο μόνον)

ΤΑ ΣΧΗΜΑΤΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ

Όλα τα γεωμετρικά σχήματα εινε κατάλληλα
για τον κήπο. Τα τετράγωνα, οι έλλειψεις, οι κύ-
κλοι, οι πυραμίδες, όταν συνδυάζονται με το σπι-
τιό. Κάτι συγκεκριμένο, δηλαδή όρισμένους τόπους
σχήματος για όλες τις διακοσμώσεις των κήπων,
δεν υπάρχει. 'Αφήστε λοιπόν τη φαντασία σας να
διαλέξῃ το γούστο σας να έντυπωθῇ, να ζωγραφι-
σῇ μέσα στον άνθόκηπο. Τότε θα κάμετε κάτι πρω-
τότυπο, ένα σύνολο που θα το θαυμάζουν όλοι, ό-
σοι περνούν έξω άπ' το σπίτι σας. Δεν πρέπει β-
μως να παραλείπετε, όπως είπαμε, την άριονία των
χρωμάτων, γιατί αυτή θα δώσῃ, όταν άνθίσουν τα
λουλούδια σας, τη ζωηρότερη έντύπωσι. Μερικοί
αγαπούν να βλέπουν πολλά πρασινάδα. Να όργιάζῃ
ή θαλάσσις. 'Αλλά ή γνώμη μου εινε ότι ή πρασι-
νάδα μόνο προς τους τοίχους μπορεί να ο-
πάρη.

'Αλλοι θέλουν πάλι αρκετά δένδρα και πρό παν-
τός καρποφόρα. 'Ας διαλέξουν προς τούτο τα πλά-
για ή τα πίσω μέρη του κήπου των.

Πολλοί αγαπούν τις τριανταφυλλίες. Εινε αλλ-
θειας, πώς ο κήπος τους δύο μήνες 'Απριλίου και
Μάη σ'α μέθα από τη μυρωδιά και πυραρχούν
τά δύο-τρία χρώματα των τριανταφυλλών, δεν πρό-
πει οόστος να υπάρχουν όλο τριανταφυλλίες, γιατί
κλαδώνουν πολύ και σκάζουν τα άλλα λουλούδια.
Μόνο άγριες, που σκαλώνουν, μπορεί να τοποθε-
τηθουν στα πλάγια. Εινε μάλιστα όραίο να τις
πλέκουμε πάνω σε κρεβάτινες από σύρμα και στύ-
λους.

Σε μεγάλους και έκτεταμένους κήπους, πάνω
από 500 τετρ. μέτρα, μπορεί κανείς να ικανοποίησῃ
όλα τα γούστα του, σε μικρούς όμως, όπως εινε
των σπιτιών των περισσότερων, τα μικρά, κοντά
λουλούδια δίνουν περισσότερη όμορφια.

Γενικά, στην ταξινόμησι ακολουθήσατε τα έ-
ξης:

Χρησιμοποήσατε μπουντορες στις άκρες των
σχημάτων. Τους διαδρόμους στρώσατε, αν σ'ας
δυνατόν, με πετράδι της θαλάσσης. Κάτω από τα
δένδρα και σε κύκλο, όσο πέφτουν τα κλαδιά τους,
μπορείτε να σπείρετε γκαζόν. 'Απ' έξω άπ' αυτό
λουλούδια διάφορα, για ναχουν τον ήλιο τους, για-
τί ή σκιά των δένδρων θα τα θλάψῃ και πάντως
νάχετε στο νοῦ σας, για νανε πάντα άνθισμένοι ο
κήπος σας, να φυτεύετε τα φυτά, έτσι, ώστε όταν
τελειώῃ ή άνθισσις του ενός καρτερίω ν' αρχίσῃ
του άλλου. Π. χ. μπορείτε σ' ένα παρτέρι να φυ-
τεύσατε άνοιξιότατα λουλούδια τώρα, στο άλλο β-
μως μη λησιμνήτε να φυτέψετε ντάλιες και άνθι-
μεσα σε όλα αυτά χρυσάνθεμα. 'Ετσι, όταν έφρα-
νέτε το ένα λουλούδι, θα υπάρχει το άλλο, γιατί
θανε ο καιρός του ν' άνθισῃ. Με λίγα λόγια δεν
πρέπει να δρεθῇ ο κήπος ως το Νοέμβριο χωρίς άν-
θησι και λουλούδι.

Κοντά σε όλα αυτά, φυσικά έννοείται, ότι χρεω-
ζεται χῶμα καλῶ του κήπου άφράτο, σκαμμένο κα-
λά και κοπρισμένο. Νερό άφθονο, γιατί τα λουλού-
δια χρειάζονται πολύ νερό και δρεγῇ για τη δουλειά
ή χρίμα, για όσους έχουν τα μέσα.

Ε. Σ. ΑΝΑΣΤΗΣ

γεωπόνος

Υ. Γ. Η ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΟΥ

Τακτικήν άναγνώστριαν: Για να κα-
ταστρέψετε την μελιγκρία μπορείτε ν' αγοράσατε με-
ρικά τριμμάτια καπνού από το καντινοπτήριον. Την
μια όκα θα την μουσκέψετε σε 10 δόσεις νερό, θα
σουρώσατε και θα ραντίσατε τα δένδρα. 'Υπάρχει
έτοιμο φάρμακο και ή μελιγκρία χρησιμοποιείται
κατά την δόγηαν. Πωλείται Ε. Χ. Α. Κ. Π. Θη-
σεϊον.

Ε. Σ. Α.

ράτος ένικησε στο αγώνισμα της σφαιροβολίας, με
την περιφημη έπιδοσι 16 μ. 46;

... άρχισε την περασμένη Κυριακή στο γυμνα-
στήριο του 'Επανελληνίου Γ. Σ. ε το έρετεινό πρω-
τάθλημα έόλε-μπόλ μεταξύ γυναικών;

... έφέτος το Βαλκανικό κύπελλο θα γίνη στη
Σόφια τον 'Ιούνιο και ότι θα συμμετάσχουν στους
αγώνες 5 βαλκανικά κράτη;

... ο Τζιμ Λόντος, έχει δώσει έως σήμερα στην
'Αμερική πάνω από 600 μάτς έλευθερας σπύ-
λης;

... για τους ολυμπιακούς αγώνες του 1936, που
θα γίνουν στο Βερολίνο, έδηλωσαν μέχρι στιγμής
συμμετοχή 47 κράτη;

... στην Νέα 'Υόρκη παρουσιάσθηκε ένας νέος
κολυμβητής που κατέρριψε άμέσως 5 παγκόσμια ρε-
κόρ, ο Μεντζίκα;

... ή 'Αμερική όστερει καταπληκτικά στο ποδό-
σφαιρο, τόσο ώστε άσφαλώς μπορεί να ήττηθῃ και
από την... 'Ελλάδα;

... την καλλίτερη και ισχυρότερη κολυμβητική ο-
μάδα της Εύρώπης, έχει ένα χερσαίο κόστος, ή
Ούγγαρια;

Ε.Σ.Ε.

‘Η κυρία με το διαμάντι (Αυτοτελής περιπέτεια)

‘Ο λόρδος Καίνμπουρυ ώρμησε έξαλλος
στο γραφείο του Τόμ Κόξ.

— Μου συνέδῃ κάτι έκτακτο, κύριε
Κόξ, έψέλλισε και έπεσε σε μία πολυθρό-
να που βρίσκονταν δίπλα στο γραφείο του
άστυνομικού. 'Από το μεσημέρι σ'ας γυ-
ρεύω, έσυνέχισε ο λόρδος, χωρίς δυστυ-
χώς να κατορθώσω να σ'ας συναντήσω
παρά τώρα στις 12 ή ώρα τη νύχτα.

— Είμαι στη διάθεσί σας μυλόρδε, είπε
ο Κόξ. Μπορείτε να μου πῆτε άμέσως τί
τρομερό σ'ας έχει συμβῇ.

‘Ο λόρδος έβγαλε από την τσέπη του
ένα γράμμα και το έδωσε στον Κόξ.

— Διαβάστε, του είπε. Σήμερα το με-
σημέρι μου το έδωσε κάποιος στο δρόμο.
‘Ο Τόμ Κόξ άνοιξε το γράμμα και άρ-
χισε να διαβάζῃ μεγαλοφώνως:

«Μυλόρδε,
»'Αν θέλετε να σ'ας άποδοθῇ το γαλά-
ζιο διαμάντι, έλάτε σήμερα στη μία με-
τά τα μεσάνυχτα στην είσοδο του τού-
νελ, που ένάντιο το Φινολέο με το Σού-
θενδ. Πρέπει άπαραιτήτως να έχετε μα-
ζῇ σας και 5.000 λίρες σε χαρτονομίσμα-
τα των 100 λιρών».

Μόλις ο Κόξ τέλειωσε το διάβασμα, ο
λόρδος τον ρώτησε:

— Φαντάζομαι, κ. Κόξ, ότι δεν θα ά-
γνοήτε την κλοπή που έγινε εις θάρος
της γυναικας μου πρό μιας εβδομάδος.

— 'Ασφαλώς όχι, μυλόρδε. 'Αλλωστε
ή δουλειά μας μάς έπιβάλλει να διαβά-
ζωμε πάντα τις άστυνομικές ειδήσεις των
έφημερίδων. 'Αν δεν κάνω λάθος, ή κυ-
ρία σας ύπέστη μίαν επίθεσι εκ μέρους
ένος κακοποιού, ο όποιος της αφήρεσε
ένα γαλάζιο διαμάντι που είχε καρφι-
τωμένο στο στήθος της.

— Μάλιστα, κ. Κόξ. Για να πάρω αυ-
τό το διαμάντι με είδοποιούν μ' αυτό το
γράμμα.

— Καί εγώ σε τί μπορώ να σ'ας βοη-
θήσω;

— Μά, ήλθα να σ'ας ρωτήσω αν πρέ-
πει να πάω στο ραντεβού που μου δίνουν.
Με καταλαβαίνετε; Φοβάμαι μήπως ή
ζωή μου πρόκειται να διατρέξῃ κανέναν
κίνδυνο.

— Δεν έχετε άδικο να φοβάστε. 'Εγώ
θα σ'ας έσυμβούλευα να μην πάτε.

— 'Όχι, κύριε Κόξ. Θα πάω, γιατί έκ-
τος του ότι θ'άλω το γαλάζιο διαμάντι,
ένδιαφέρομαι να μάθω και κάτι άλλο
πρό άφορά την τιμή μου.

— 'Όπως νομίζετε, μυλόρδε. 'Εγώ
πάντως θα φροντίσω κατά το δυνατόν να
σ'ας προφυλάξω από κάθε κίνδυνο.

— Σ'ας ευχαριστώ θερμώς, κύριε Κόξ.
Τώρα πηγαίνω στο ραντεβού με την θε-
θαίότητα ότι δε πρόκειται να μου συμβῇ
τίποτα το δυσάρεστο. 'Αρβούρα.

‘Ο λόρδος έσφιεσε το χέρι του άστυνο-
μικού και κατέθηκε θιαστικά τις σκάλες.
Μόλις τα θήματα του λόρδου έβασαν
να ακούγονται, ένα αυτοκίνητο σταμάτη-
σε μπροστά στην πόρτα του Τόμ Κόξ.

Σ'ε λίγο, μπήκε στο γραφείο του ντε-
τεκτιβ ο βοηθός του Τζόε, συνοδευόμενος
από μία όφραία νέα.

— Κύριε Κόξ, εξέτελεσα τη διαταγή
σας, είπε ο Τζόε. 'Η λαίδη Διάνα Καίν-
μπουρυ με άκολουθήσε ευχαρίστως όταν
της είπα ότι θέλατε να της μιλήσετε.

‘Ο Τόμ Κόξ έβεινε το χέρι του προς την
λαίδη.

— 'Εξαιρετική μου τιμή, μυλαίδη, είπε
υποκλινόμενος.

— 'Επίσης έψέλλισε ή νεαρά λαίδη, άλ-
λά τί με θέλετε τέτοια ώρα;

— Μην άνησυχῆτε, θα σ'ας εξηγήσω ά-
μέσως, της απάντησε ο Κόξ και πήρε τον
Τζόε ιδιαιτέρως. 'Ακουσε, του είπε, θα
π'ας άμέσως στο στόμιο της σήραγγας του
Φινολέο και θα προφυλάξῃς από κάθε κίν-
δυνο τη ζωή του λόρδου Καίνμπουρυ.

— Μάλιστα, κύριε Κόξ, είπε ο Τζόε και
έφυγε άμέσως για να έκτελέσῃ την δια-
ταγή του προϊστάμένου του.

Μόλις ο Τόμ Κόξ έμεινε μόνος με τη
λαίδη Διάνα, την παρεκάλεσε να καθήσῃ
και άρχισε:

— Είμαι άπολύτως θέβαιος, της είπε
σοβαρά, ότι αγαπάτε πολύ τον σύζυγό
σας, τον ευγενέστατο λόρδο Καίνμπουρυ.

‘Η νεαρά λαίδη εαφνιάστηκε κάπως.
— 'Ασφαλώς, έψέλλισε, αλλά γιατί μου
το λέτε αυτό;

— Δεν πιστεύω να άμφιβάλλετε πώς έ-
χω το σκοπό μου, της απάντησε ο Κόξ
με ευγένεια. 'Αλλωστε αν δεν ένδιαφε-
ρόμουν για σ'ας, δεν θα γινόμουν... κλέ-
φτης την περασμένη εβδομάδα! 'Αλλά
καλλίτερα να σ'ας άφηρηθῇ με τη σειρά
όρισμένα γεγονότα που πρέπει να τα μά-
θετε. Κάποιος Φρειδερίκος 'Αρσέ, πρώην
καθηγητής της εϊφασκίας...

Στο άκουσμα αυτού του όνόματος, ή
λαίδη έγινε κατακόκκινη.

— Κύριε Κόξ, έψέλλισε, δεν θέλω να
με νομίζετε για γυναικα που δεν έκτιμά
τον σύζυγό της, γι' αυτό και σ'ας διακό-
πτω. 'Από το όνομα αυτό που μου είπατε
πρό όλίγου καταλαβαίνω πώς τα έζερε-
τε στα χέρι σας ένα γράμμα. 'Εσεις έσ-
φιασμένη το θάλατε στο στήθος σας και
τρέμοντας άνεδίκατε στο αυτοκίνητο. Ού-
τε ένα λεπτό δεν θα είχε περάσει από τη
στιγμή που έφυγε το αυτοκίνητό σας, ό-
ταν είδα στην έξωθουρα τον λόρδο Καίν-
μπουρυ, τον σύζυγό σας, που θυμωμένος
διάταζε έναν από τους υπαρέτες σας να
φέρῃ άμέσως το δεύτερο αυτοκίνητο. Δεν
άργησα να καταλάβω τί είχε συμβῇ. 'Ο
'Αρσέ έξεδεδίκετο. Θα σ'ας έδωσε το γράμ-
μα, άφοδ προηγουμένως είδοποίησε κα-
ταλλήλως τον σύζυγό σας ότι τον άπατά.

τε. Καιρό για χάσιμο δεν είχα. Έφ' δσον
δ πατέρας σας μου είχε αναθέσει την ύ-
πόθεσι 'Αρσέ, έπρεπε να σας σώσω. Πή-
δηξα στο πρώτο αυτοκίνητο που θρήκα
και άρχισα να σας καταδιώκω. Μόλις έ-
πλησίασα το αυτοκίνητό σας, πήδηξα μέ-
σα και σας άρπαξα το γράμμα από το
στήθος παίρνοντας κατά λάθος και το
διαμάντι σας που ήταν καρφωμένο στο
μπροστινό μέρος του φορέματός σας. Μπο-
ρούσα βέβαια να σας πω την ιδιότητά μου
και να ζητήσω να μου δώσετε μόνη το
γράμμα. Δυστυχώς όμως έσείς θα θέλατε
περισσότερες εξηγήσεις και το αυτοκίνη-
το του λόρδου έπλησίαζε. Είχα ήθικη ύ-
ποχρέωσι να μην επιτρέψω να πέση στα
χέρια του το γράμμα του έκθιστου Κωί-
ρα φαντάζομαι ότι δεν θα έχετε καμιά
άπορία.

— "Ω! σας εύχαριστώ θερμώς, κ. Κόξ,
έπρόφερε συγκινημένη ή λαίδη. Με έσώ-
σατε από την ατίμωσι, γιατί ο σύζυγός
μου που είναι πολύ ζηλιάρης άσφαλώς θα
έπεφτε θύμα του άπαισίου 'Αρσέ.

— "Υποχρέωσίς μου, μυλαίδη. Μιά στιγ-
μή μόνον να σας δώσω το διαμάντι σας.
Ο Τόμ Κόξ έπιασε το πόδι του γρα-
φείου του.

— Μην εκπλήττεσθε, μυλαίδη, είπε
στην νεαρά γυναίκα, σ' αυτό το πόδι
βρίσκεται μία μυστική κρύπτη, όπου φυ-
λάω, δι,τι πολύτιμο πράγμα έχω. Οι λω-
ποδύτες του Λονδίνου είναι τόσο θρασείς,
που κλέβουν και τους άστυνομικούς ά-
κόμη!

Ο Τόμ Κόξ ξαφνικά έγινε κάτωχρος.
Το διαμάντι δεν βρισκόταν μέσα στην μυ-
στική κρύπτη!...

— Το κλέψανε!, έφέλλισε κυττώντας
την λαίδη που είχε γίνει κατακίτρινη.

— Από το γραφείο σας;

— Δυστυχώς. 'Αλλά μέινετε ησυχη. 'Εν-
τός της αύριον θα βρισκαίεψω το επάγ-
γελμά μου αν δεν πιάσω τους λωποδύ-
τες. Τώρα μπορείτε να πηγαίνετε.

Η λαίδη χαιρέτησε ευγενικά τον Κόξ
και κατέβηκε θιαστικά τις σκάλες...

ΤΟ ΛΑΘΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΑΣ ΧΑΛΕΥ

Ο Τόμ Κόξ έκλεισε την πόρτα κι έ-
φώναξε την κυρά Χάλεϋ. Η οικονόμος,
ξαφνιασμένη, έτρεξε στο γραφείο:

— Τι συμβαίνει, κύριε Τόμ; ρώτησε φο-
βισμένη. Μήπως έπάθατε τίποτε;

— Καί βέβαια κάτι έπαθα. Δέ μου λές,
χθές το άπόγευμα μπήκε κανείς στο γρα-
φείο μου;

— Θεός φυλάξοι, κ. Τόμ, μπορώ να ά-
φήσω κανέναν να μπή χωρίς την άδειά
σας;

— Κι' όμως, κάποιος μπήκε έδω μέσα
χωρίς να το ξέρης. Σέ έπεσκέφθηκε κα-
νένας σήμερα;

— Ναι, ο Μέλφακ, ο ξεάδελφός μου.
Είπε ο μόνος συγγενής που μου έχει μέ-
νει σ' αυτόν τον κόσμο.

— Καί τον πέρασες στο γραφείο μου
για να κουβεντιάσετε, έ;

— "Όχι, όχι, δεν θέλησε ούτε στο δω-
μάτιό μου να μπή, γιατί ήταν θιαστικός.
'Αν δεν πιστεύετε, ρωτήστε και τον Πάτ-
τυ τον ταχυδρόμο. Την ώρα που έφερε τα
γράμματα, μάς είδε που κουβεντιάζαμε
στην πόρτα.

— Ο Πάττυ σοϋ έδωσε τα γράμματα
κι' έφυγε άμέσως;

— "Όχι. Πέρασε από μπροστά μας και
μου είπε ότι πάει να αφήση στο γραφείο
σας μία συστημένη έπιστολή.

Ο Τόμ Κόξ έσούφρωσε τα χείλη του.
— Δεν μου λές, ρώτησε την κυρά Χά-
λεϋ, όταν ο Πάττυ σοϋ μίλησε είχε το
πρόσωπό του γυρισμένο προς το μέρος
σου;

— "Όχι, κύριε Τόμ. Πέρασε θιαστικά
άπό μπροστά μου και δεν μπόρεσα να τον
ιδώ.

— Αυτό ήταν, έβρυχήθη ο Τόμ Κόξ. Οι
λωποδύτες έβαλαν χέρι και στο σπίτι
μου. Κυρά Χάλεϋ, μπορείτε να πάς να κοι-
μηθής. Δεν σέ χρειάζομαι τίποτε πιά.

Μόλις ή κυρά Χάλεϋ έφυγε, ο Τόμ
Κόξ έπεσε κατάκοπος στην πολυθρόνα.

— Να πάρη ο διάβολος, έφέλλισε, νέ-
ους μεπαλάδες άνοιξαμε τώρα. Καί δεν
ξέρω από που ν' άρχίσω για ν' ανακαλύ-
ψω τους λωποδύτες. Την μυστική κρύπτη
δεν την ήξερε άλλος από μένα και τον
Τζόε. 'Αλλά για στάσου!... Τώρα θυμή-
θηκα πώς την ήξερε και κάποιος άλλος.
Πρέπει να πάω άμέσως να τον άνακρίνω.

Ο Τόμ Τόξ σηκώθηκε από την πολυ-
θρόνα του και έφυγε θιαστικά.

Όλη την νύχτα έχιόνιζε συνέχεια.

Ο Τόμ Κόξ τυλιγμένος μέσα στο θα-
ρύ παλτό του, έστριψε την γωνία της ο-
δοϋ Βικτωρίας και μπήκε στο στενό
δρομίσκο μιάς λαϊκής συνοικίας του Λον-
δίνου.

Προχώρησε ακόμη λίγο και τέλος στά-
θηκε μπροστά σέ ένα μισοερειπωμένο
σπίτι, που στην πόρτα του είχε μία ταμ-
πέλλα, που έγραφε: «'Αγορά και πώλη-
σις παντός είδους αντικειμένων. Σλόμπε
Χίρς, παλαιοπώλης».

Ο Τόμ Κόξ έχτύπησε δυνατά την πόρ-
τα.

Σιγανά θήματα άκούστηκαν από μέ-
σα και άμέσως μία έρρινη φωνή ρώτησε:

— Ποιός είναι;

— 'Εγώ, ο Τόμ Κόξ, άπάντησε ο νέ-
τεκτιό.

— Πώς; Ο Τόμ Κόξ τέτοια ώρα; εί-
πε ο παλαιοπώλης Χίρς και άνοιξε την
πόρτα.

Ο Τόμ Κόξ μπήκε άμέσως στο μαγα-
ζί του παλαιοπώλου.

— Κύριε Χίρς, είπε, ήλθα να σας ρω-
τήσω για κάτι που με ενδιαφέρει άπολύ-
τως. Φαντάζομαι ότι θα συγχωρήσετε την
ανάιδια που είχα να σας ένοχλήσω τέ-
τοια ώρα.

— Τι λέτε, κύριε Κόξ, δεν δέκοψε ο
Χίρς, για σας, που με έσώσατε από εκεί-
νην την άπάτη, ή πόρτα του σπιτιού μου
είνε οϊανδήποτε ώρα άνοικτή. Θα ήταν
μεγάλη άχαριστία έκ μέρους μου αν ξε-
χνούσα ότι, χάρις σέ σας, απέφυγα να
άγοράσω εκείνην την άπομήμησι του
Ροϋμπενς, που θα με έζήμιωνε άρκετές
χιλιάδες λίρες.

— Σ' εύχαριστώ πολύ, κύριε Χίρς, για
την προθυμία σου να με έξυπηρετήσης.
Δέν πρόκειται όμως να σέ άπασχολήσω
πολλή ώρα.

— Μήπως σας χρειάζονται τίποτε χρή-
ματα;

— "Όχι, σας εύχαριστώ. Μιά πληροφο-
ρία ήθελα μόνον.

— Είμαι στάς διαταγάς σας.

— Θυμάσαι, κ. Χίρς, που μου πούλη-
σες ένα γραφείο από ξύλο βελανιδιάς;

— Πώς δέν το θυμάμαι. Μοϋ το είχατε
καλοπληρώσει μάλιστα.

— Θυμάσαι επίσης ότι εκείνο το γρα-
φείο είχε πολύ χαμηλά πόδια;

— Πώς δέν το θυμάμαι. 'Όταν μάλιστα
το έτοποθέτησα στο σπίτι σας, σας έδει-
ξα και μία μυστική κρύπτη που είχε το
πίσω πόδι του τραπεζιού. Σας είχα πη
άκόμη—βλέπετε τα θυμάμαι όλα — ότι
οι λωποδύτες του Λονδίνου είναι πολύ πο-
νηροί, ποτέ όμως δέν θα κατορθώσουν
να άνακαλύψουν αυτήν την μυστική κρύ-
πτη.

— 'Ωραία! 'Αφού θυμώσατε όλα αυ-
τά, φαντάζομαι ότι δέν θα έχετε ξεχάσει
κάτι, που σας είχα παρακαλέσει. 'Αν θυ-
μάμαι καλά, σας είχα πη να μην κάνετε
γνωστό σέ κανένα ότι στο γραφείο μου
υπάρχει ή μυστική κρύπτη. 'Εσείς όμως
δέν το έτηρήσατε το μυστικό.

Ο Χίρς υπεχώρησε κλονιζόμενος. Το
φως της λάμπας έφώτισε το χλωμό πρό-
σωπό του. Τα χείλη του κινούνταν χωρίς
να προφέρουν λέξι.

— 'Ελα, έξακολούθησε ο Τόμ Κόξ, εί-
νε άκόμη καιρός να έπανορθώσης το
σφάλμα σου. Πές μου σέ ποιόν είχες πη
το μυστικό;

— Σας όρκίζομαι, σέ κανέναν, έφέλ-
λισε ο Χίρς.

— Τότε κάτι άλλο θα συνέβη. Κάποιος,
που βρισκόταν στο μαγαζί σου, θα σέ εί-
δε καμιά μέρα που είχες άνοίξει την μυ-
στική κρύπτη. Για σκέψου, ίσως θυμη-
θής.

— Πόσος καιρός πέρασε, κ. Κόξ, από
την ήμέρα που άγοράσατε το τραπέζι;
'Α!... σταθήτε, τώρα θυμήθηκα! Η κό-
ρη μου ήταν παντρεμένη από πολλόν και-
ρό και είχε τον Νάτ. Ο Νάτ ήταν ένδεκα
δρονών τότε. Τώρα καταλαβαίνω ποιός

μπορεί να μί είχε βη όταν άνοιξα την
κρύπτη.

— Ποιός;

— Ο έγγονός μου ο Νάτ Μποϋνκερ

— Καί που βρίσκεται αυτός τώρα;

— Πήρε τον κακό δρόμο, κ. Κόξ. Τόν

βλέπω να συναναστρέφεται ανθρώπους
που δέν μου άρέσει καθόλου το παροϋ-
σιαστικό τους.

— Μήπως ξέρεις το όνομα κανενός από
αυτούς;

— Ποϋ να τους ξέρω, κ. Κόξ. Μονάχα
έναν άκούγα που τόν φώναζε 'Αρσέ...

— Φρειδερίκο 'Αρσέ;

— Μοϋ φαίνεται, αν δέν κάνω λάθος.

— Σ' εύχαριστώ πολύ, κύριε Χίρς. 'Η

πληροφορία που μου δίνεις είναι σπουδαι-
οτάτη. Δέν μοϋ λές ακόμη, μήπως ξέρεις
που κατοικεί ο έγγονός σου Νάτ;

— Δυστυχώς δέν ξέρω. 'Από τόν καιρό
που πήρε τόν κακό δρόμο, έπαφα να έν-
διαφέρωμαι γι' αυτόν.

Ο Τόμ Κόξ δέν είχε καιρό για χάσι-
μο. Την άρχη που ήθελε, την είχε βρή.
Χαιρέτησε τόν Χίρς και κατέβηκε θιαστι-
κά τις σκάλες.

Μόλις θρέθηκε στο δρόμο, έβγαλε το
ρολόι του και κύτταξε την ώρα.

— Μιάμιση ή ώρα, είπε. 'Αν θιαστώ,
μπορεί να προλάβω τόν λόρδο στο τουννελ
Φίνσλεϋ προτού συναντηθή με τους άξιο-
τίμους αυτούς κυρίους.

Πήδησε σ' ένα αυτοκίνητο που περνούσε
και έξαφανίσθηκε προς τη διεύθυνσι του
Φίνσλεϋ.

Ο ΧΙΟΝΕΝΙΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Η όδός Φίνσλεϋ διασχίζει μιάν από τις
πιό άπόκεντρες συνοικίες του Λονδίνου
και καταλήγει έξω από τη πόλι.

Επί της όδοϋ βρίσκεται ή σιδηροδρομο-
κή γραμμή Φίνσλεϋ—Σουθ 'Ενδ.

Κάτω από το Φίνσλεϋ υπάρχει ένα τουν-
νελάκι, άπ' όπου περνάει ή άμαξοστοι-
χία για να πάη από το σταθμό του Χά-
βερστοκ στο Μίσιλανδ.

Σ' αυτό το μέρος είχαν δώσει ραντεβού
στον λόρδο Καίνιμπουρυ οι άγνωστοι που
κατείχαν το γαλάζιο διαμάντι.

Στις 1.25' άκριβώς ο λόρδος βρισκόταν
στο μέρος του ραντεβού. Κατεχόταν από
μεγάλη άνησυχία, όχι τόσο για το πολύ-
τιμο διαμάντι, όσο γιατί ήλπιζε πώς θα
μάθη τίποτε σχετικό με τις σχέσεις της γυ-
ναίκας του, της Διάνας, με τόν Φρειδερί-
κο 'Αρσέ. Στις 2 ή ώρα, τόν έπλησίασα
ένas νέος, που ήταν ντυμένος με κυνηγε-
τικά ρούχα.

— Είσθε ο λόρδος Τέρσυ Καίνιμπουρυ;
τόν ρώτησε σιγά.

— Μάλιστα, άπάντησε ο λόρδος και έ-
βαλε το χέρι του στην πίσω τσέπη του παν-
τελονιού του για να πάρη το πιστόλι του.

— Μόνος; τόν ξαναρώτησε ο άγνωστος
κυττώντας γύρω με προσοχή.

— 'Εντελώς μόνος, τόν διαβεβαίωσε ο
λόρδος.

— Τότε, άς έλθωμε στο θέμα μας. 'Ε-
χετε μαζί σας τις 5.000 λίρες;

— Μάλιστα.

— 'Ακολουθήστε με τότε. 'Εδω στη σκο-
πιά της σήραγγος βρίσκεται ο άνθρωπος,
στον όποιον θα μετρήσετε τις 5.000 λίρες
για να σας δώση το διαμάντι.

— Ναι, είπε ο λόρδος, αλλά μήπως δια-
τρέχω κανέναν κίνδυνο;

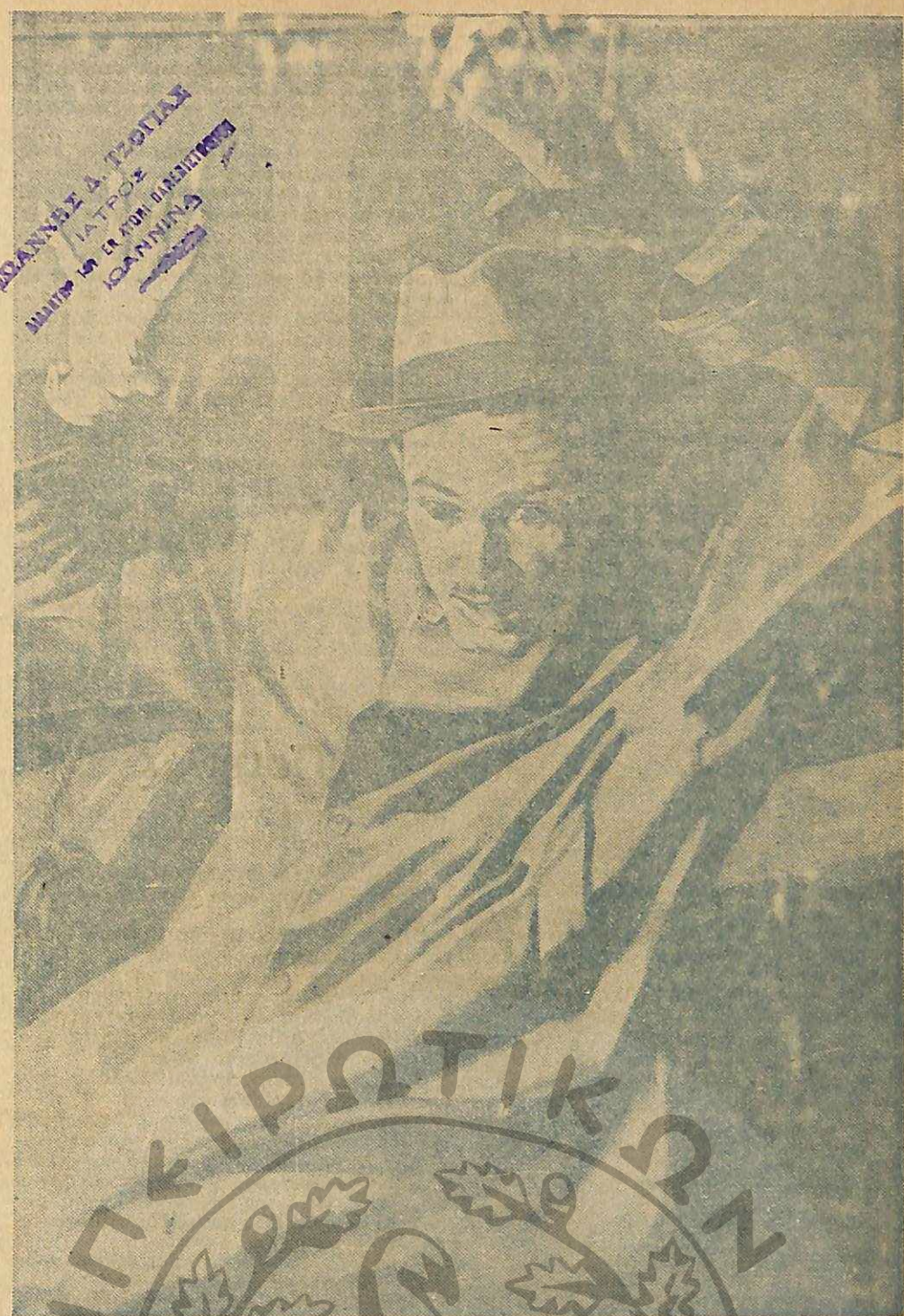
— Μείνετε ησυχος γι' αυτό. 'Αλλωστε
είμαστε ένας με έναν.

— Με την διαφορά ότι έσείς έχετε και
τουφέκι.

— 'Αν είναι γι' αυτό, όρίστε...

Ο κυνηγός ξεκρέμασε το τουφέκι του
άπό τόν ώμο και ζήτησε να το άκουμπή-
ση κάπου. 'Εκει μπροστά βρισκόταν ένας
χιονένιος άνθρωπος που προφανώς θα τόν
είχαν κάμει τα παιδιά της γειτονιάς για
να παίξουν. Τόν πλησίασε και έμπηξε το
τουφέκι στο χέριά του.

— Τώρα φαντάζομαι ότι δέν έχετε να
φοβηθήτε τίποτε, είπε στον λόρδο. 'Ε-
νας χιονένιος άνθρωπος δέν μπορεί θά-
βαια να πυροβολήση.

Ο 'Αρσέ μπροστά στο πιστόλι του Τόμ Κόξ σήκωσε τα χέρια του ψηλά.

— 'Επειτα από ένα λεπτό, ο λόρδος και
ο άγνωστος είχαν εξαφανισθί μέσα στην
σήραγγα.

Τότε ο χιονένιος άνθρωπος, έζωντάνε-
ψε! 'Αρπαξε το τουφέκι που τόν είχαν
έμπιστευθί, τίναξε το χιόνι που ήταν σκε-
πασμένος και παρουσιάσθηκε ο. Τζόε.

Είχε μεταχειρισθί αυτό το κόλπο, για
να μπορή να παρακολουθί όλες τις κι-
νήσεις τών κακοποιών, χωρίς να γίνεται
αντιληπτός.

Χωρίς να χάση καιρό, τρύπωνε μέσα
στη σήραγγα παρακολουθώντας τα ίχνη
του λόρδου.

Εκείνη τη στιγμή, άκούσθηκαν τρία δυ-
νατά σφυρίγματα, ενώ από το τελευταίο
σπίτι του Φίνσλεϋ έπρόβαλε μία σκιά.

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟ ΤΟΥΝΝΕΛ

Ήταν ο Τόμ Κόξ που έτρεχε προς τη
σήραγγα. Μόλις έφθασε στην είσοδο, έ-
σκυψε και κύτταξε προσεκτικά το χιόνι.
Μερικά ίχνη θημάτων που διέκρινε, τόν
έπεισαν ότι ο λόρδος με τόν Τζόε είχαν
προχωρήσει μέσα

— 'Εβγαλε το πιστόλι του και άρχισε να
προχωρή με προφύλαξι.

Νεκρική σιγή έθασέ'ευε.

Ξαφνικά, άκούσθηκε ένας πυροβολι-
σμός. Μιά σπαρακτική κραυγή έπακο-
λούθησε.

Ο Τόμ Κόξ θρέθηκε σέ πολύ δύσκολη
θέσι, γιατί δέν μπορούσε να άναγνωρί-
ση αν ή φωνή ήταν του λόρδου ή του
Τζόε. 'Αναψε το φανάρι του και προχώ-
ρησε λίγα βήματα. Ξαφνικά στάματησε,
σάν κεραυνόπληκτος. Το θλάμμα του
προσηλώθηκε επάνω στην σιδηροδρομική
γραμμή.

— Αυο νεκροί, έφέλλισε και προχώρη-
σε προς το μέρος τών γραμμών. Δέν
πρόφτασε όμως να κάμη ένα βήμα, ο-
ταν άκούσθηκε ένα δυνατό σφύριγμα.
Ήταν το έξπρες της γραμμής Μίσιλανδ.
Σέ δυο λεπτά, τα δύο σώματα, που βρί-
σκονταν στίς γραμμές, θα μετατρέπον-
ταν σέ πολύ.

Ο Τόμ Κόξ όμως δέν έχασε το θάρρος
του. 'Εσημάδεψε τούς δύο φανούς της ά-
τμομηχανής και έπυροβόλησε. Ένας δυ-
νατός θόρυβος άκούσθηκε. Ο άτμός έ-
σείριζε και τα έμβολα της μηχανής έτρα-

Ένας υπονοούμενος έναρσι τόν Τζόε από το λαμπρό

αν καθώς ξεσταματούσαν τις ρόδες. 'Ο δηγός μόλις είδε ότι ξεθυσαν τα φώτα, ταμάτισε άμέσως την άμαξοστοιχία. 'Ο λόρδος και ο Τζόε είχαν σωθή.

Ο ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ ΤΗΣ ΓΡΑΜΜΗΣ ΜΙΔΑΛΙΝΑ

Μόλις έπέρασε ο κίνδυνος, ο Τόμ Κόξ πήγε προς τον μηχανικό και τους υπαλλήλους του τραίνου που είχαν κατέβει για να μάθουν τί είχε συμβή.

— Είμαι άστυνομικός, είπε ο Τόμ Κόξ. Ξεσταμάτησα το τραίνο για να σώσω τη ζωή δυο ανθρώπων, που κακούργοι τους είχαν τοποθετήσει έπάνω στις γραμμές.

Σε δυο λεπτά, ο λόρδος Καίνιμπουρυ και ο Τζόε βρίσκονταν στο πόδι.

— Τα λεπτά σας τα πήρανε;, ρώτησε ο Τόμ Κόξ τον λόρδο.

— Δεν θέλει ρώτηση απάντησε μεγαγρολικά ο λόρδος. Εύτυχως που μου έσωσατε τη ζωή.

— Στις θέσεις σας!, ακούστηκε η φωνή του μηχανοδηγού που έτοιμαζόταν να βέση σε κίνηση την άτμομηχανή.

— Θα άνεβήτε στο τραίνο; ρώτησε ένας υπάλληλος στον Τόμ Κόξ.

— Μπορούμε;

— Αν θέλετε, δεν υπάρχει καμιά αντίρρηση.

Ο Τόμ Κόξ, ο Τζόε κι' ο λόρδος άνεβηκαν και το τραίνο ξεκίνησε.

— Δεν πρόρεσα, άρχισε ο Τζόε, να έμτοδίσω τον λόρδο να ακολουθήση τον κυνηγό.

— Αύτον με τα μαύρα μαλλιά;, ρώτησε ο Κόξ.

— Ναι, τον γνωρίζετε;

— Όχι, αλλά φαντάζομαι ποιός είναι.

Ο Νάτ Μπουόκερ, ο έγγονός του Χίρς.

— Μπήκα στο τούνελ, έσυνέχισε ο Τζόε, θαδίζοντας πίσω από τον λόρδο.

Τον παρακολουθούσα με το πιστόλι στο χέρι. Ξαφνικά, είδα τον κυνηγό να πιάγει τον λόρδο από το λαιμό, ενώ τρεις άνδρες του έρρίχνονταν από πίσω.

Προχώρησα για να τον σώσω, αλλά δεν πρόλαβα. Οι κακούργοι με είχαν πιάσει από το λαιμό. Χωρίς να μπορέσω να φέρω καμιά αντίσταση, μάς έδεσαν στις γραμμές.

Ο Τόμ Κόξ, άφου σκέφθηκε λίγο, είπε στον μηχανικό.

— Είναι άπόλυτος ανάγκη να κάνετε σταθμό στο Φίνσλεϋ;

— Όχι, μόνον όταν έχουμε επιβάτας.

Σήμερα όμως, μ' αυτόν τον καιρό, δεν φαντάζομαι να έχουμε.

— Ποιός είναι ο έρχόμενος σταθμός;

— Τό Ουάτφορντ...

— Πόσο απέχει το Φίνσλεϋ από το Ουάτφορντ;

— Ένα τέταρτο...

— Καλά. Θα περάσετε από το Φίνσλεϋ με μεγάλη ταχύτητα, ώστε να είναι αδύνατη η ανάβασις και η κατάβασις οίονδήποτε από το τραίνο.

— Πολύ καλά, κ. Κόξ.

— Κάτι άλλο ακόμη. Μπορείτε να μου προμηθεύσετε τη στολή και το κασκέτο ενός κοντρολέρ;

— Εύχαρίστως.

Ο Τόμ Κόξ μεταμφιεσμένος σε σιδηροδρομικό υπάλληλο, άρχισε να γυρίζει στα θαγόνια παρατηρώντας τους επιβάτας.

Ξαφνικά σταμάτησε ξαφνιασμένος. Σε ένα θαγόνι θ' θέσεως, είδε τον Φρειδερίκο Άρσε που καθόταν με δυο άλλους.

Ο Τόμ Κόξ τους έπλησίασε.

— Τα εισιτήριά σας, παρακαλώ, είπε.

Ο Άρσε έβγαλε από τη τσέπη του πέντε σελήνια και τα έβαλε στο χέρι του Κόξ.

— Πάρτα, του είπε, να πής ένα κρασί.

— Εύχαριστώ πολύ, απάντησε ο Κόξ θάζοντας στην τσέπη του τα χρήματα.

Αλλά τα εισιτήριά σας, παρακαλώ.

— Καλά, άδερφέ, είπε ο Άρσε. Θα χάναμε το τραίνο, γι' αυτό δεν προλάβαμε να βγάλουμε εισιτήρια.

— Έν τοιαύτη περίπτωση, κύριοι, πρέπει να το δηλώσω στον σταθμάρχη.

— Όλραϊτ. Μόλις φθάσωμε στον πρώτο σταθμό, μάς είδοποιείτε και θγάζομε.

Ο Άρσε έπρόσφερε τσιγάρο στον Κόξ και άρχισαν να καπνίζουν. Έπειτα από πέντε λεπτά, το τραίνο σταματούσε στον σταθμό του Ουάτφορντ.

Ο Κόξ άνοιξε τη πόρτα του θαγονιού και με το περιστρεφόμενο χέρι είπε στους τρεις κακούργους:

— Όρίστε, κύριοι, φτάσαμε στο Ουάτφορντ. Έγώ θα σας προμηθεύσω τώρα εισιτήρια για...τη φυλακή.

Ο Άρσε έβγαλε ένα μικρό μαχαίρι και έπεχείρησε να όρμηξη κατά του Κόξ.

Ο Κόξ όμως έπιασε την σκανδάλη του πιστολιού του και τον έσώριασε νεκρό, ενώ η άστυνομική δύναμις του σταθμού συνελάμβανε τους άλλους κακοποιούς.

Άμέσως έγινε έρευνα στο πτώμα του Άρσε και θρήθηκε το γαλάζιο διαμάντι μαζί με τις 5.000 λίρες, που είχαν πάρει το λóρδο.

Ο λόρδος Καίνιμπουρυ εύχαρίστησε θερμότατα τον Τόμ Κόξ για τις έներγιές του.

— Μη με εύχαριστήτε, μυλόρδε, του απάντησε ο Κόξ, έκαμα άπλως το καθήκον μου. Έπρεπε να σας άποδείξω ότι η σύζυγός σας είναι άθώα και μου φαίνεται ότι το απέδειξα.

ΤΕΛΟΣ

— ο —

Ποικίλα

Μπορεί να πη κανείς ότι το άρραβωνιασμα είχε την άρχή του ταυτοχρόνως με το γάμο.

Έκτος από τον Άδάμ και την Εύα, όλοι οι άλλοι άπόγονοί τους άρραβωνιάστηκαν.

Οι παλαιοί Έβραίοι της Βίβλου, έγνώριζαν ήδη αυτή τη συνήθεια. Όταν ο Ίσαάκ εξέητησε για γυναίκα του τη Ρεβέκα και οι γονείς της συγκατέθεσαν, οι δυο άρραβωνιασμένοι γονάτισαν και προσευχήθηκαν στον Κύριο κι' έπειτα έγιώρτασαν όλοι μαζί το γεγονός...

Ακόμα και στην άρχαία Έλλάδα πριν παντρευτούν άρραβωνιάζοντο.

Στις δέκα ή ώρα το πρωί, ήταν η ώρα του άρραβωνιάσματος, ο άρραβωνιαστικός έπήγαινε στο σπίτι της κοπέλλας, τη ζητούσε από τους γονείς της και όταν οι γονείς δεχόντουσαν, εκείνος της φορούσε ένα σιδερένιο δαχτυλίδι στο άριστερό της χέρι.

Τό θράδυ έδίδετο μεγάλο δείπνο προς τιμήν των άρραβωνιασμένων.

Στην Πολωνία και στη Ρωσία το άρραβωνιασμα είχε θέσιν γάμου. Και δεν διελύετο, παρά μονάχα για λόγους πολύ σοβαρούς.

Αργότερα το άρραβωνιασμα έθεωρείτο ως ένα προσύμφωνο γάμου.

ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΗΣ ΑΝΤΑΛΛΑΓΗΣ

Η Βουλγαρική κυβέρνηση έπληρωσε την προμηθειά της τη Γερμανία, για τις ραδιοφωνικές μεταβιβάσεις, μ' ένα φορτίο καπνού αξίας 300.000 μάρκων.

Τό σύστημα, όπως βλέπετε, της ανταλλαγής, έπικρατεί για την έξασφάλισι των πληρωμών.

Κι' έτσι η Παλαιστίνη για να πληρώση τα κάρθωνα που της προμηθεύει η Άγγλία, φορτώνει και στέλνει διαρκώς πορτοκάλλια, τα οποία έχει περίσσειμα.

ΑΝΤΙΚΑΘΙΣΤΑΝΤΑΙ ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ

Μιά πολύ περίεργη είδησις μάς έρχεται από την Άμερική.

Ο Φόρντ, ο μέγας αυτός έργοστασιάρχης άντικατέστησε όλους τους νέους εργάτες του με άντρας ώριμους από 55 έτων και άνω.

Ο έξυπνος αυτός βιομήχανος παρετήρησεν ότι μονάχα οι ηλικιωμένοι άνδρες εργάζονται με έπιμέλεια και προσοχή, με άκριθεία και ύπομονή.

Πράσινο σκιάχτρο

Η έπιστήμη φονεύει και σώζει

Από τον περασμένο Φεβρουάριο λειτούργουν στο Λένινγκραντ κάτι παράξενα δωμάτια, με την έπωνυμία «χλωρικοί θάλαμοι», τα όποια χρησιμεύουν να προφυλάγουν τους κατοίκους από τó...συνέχι και τις Ινφλουέντσες.

Η άτμόσφαιρα των θαλάμων αυτών είναι ποτισμένη με μιά μικρή ποσότητα «χλωρίου» κι' έτσι τα πρόσωπα που κλείνονται μέσα σ' αυτούς, αναπνέοντας μόνο, καταπολεμούν την άρρώστεια και γιατρεύονται άμέσως.

Δέν είναι η πρώτη φορά που τό χλώριο προσφέρει στην ανθρωπότητα πολύτιμες ύπηρεσίες.

Η όνομασία του χημικού ύγρου προέρχεται από την έλληνική λέξι «χλωρός» ή όποια σημαίνει πράσινος, και ως γνωστόν, τό χλώριο άκριβώς έχει μιά κιτρινοπράσινη απόχρωση.

Έπίσης η «χλωρώσις», τό είδος έκείνο της άναιμίας που προσβάλλει ειδικώς τις νέες κοπέλλες κατά την περίοδο της άναπτύξεως των, όνομάσθηκε έτσι, γιατί η έπιδερμίς των κοριτσιών παρουσιάζει ένα πρασινωπό χρώμα.

Τις πιο σημαντικές ύπηρεσίες του τό χλώριο τις προσφέρει στην Ιατρική. Άπολυμαίνει κάθε τι τό σάπιο και σταματά την άποσύνθεσι.

ΧΛΩΡΙΟΝ:

ΚΑΙ ΖΩΗ ΚΑΙ ΟΛΕΘΡΟΣ

Δέν άρκει όμως αυτό. Ο άνθρωπος εκτός από τις ωφέλειες που θέλανε να άρυσθή για την άνακούφισι των συνανθρώπων του, μεταχειρίσθηκε τό χλώριο τόσο ως όργανο άμύνης, όσον και καταστροφής.

Στις 22 Άπριλίου του 1915 ό χημικός πόλεμος έκ μέρους της Γερμανίας, έκμεταλλεύθηκε πολύ τό χλώριο.

Τό μεταχειρίσθηκε ως άσφύγιόγονο. Κατάνησε ό τρόμος των μαχομένων, οι όποιοι έπανικοβάλλοντο όταν έβλεπαν τά τεχνικά σύνεφα να έρχονται κατά πάνω τους σαν «πράσινα σκιάχτρα» θανάτου.

Άρκοσε ν' άναπνεύσουν λίγη από την δηλητηριασμένη έκείνη άτμόσφαιρα, για να νιώσουν έναν έρεθισμό στους πνευμόνας τους, οι όποιοι άρχισαν να αιμορραγούν, και την καρδιά τους να σταματά.

Τά άσφύγιόγονα άέρια τά διαιρούν σε τρεις κατηγορίες, που διακρίνονται με ειδικά συνθηματικά: «Πράσινο Σταυρός» — Γαλάζιος Σταυρός — Κίτρινο Σταυρός».

Η ΟΜΙΛΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ο Γαλάζιος Σταυρός συμβολίζει τά έρεθιστικά άέρια δακρυγόνα και άλλα, των όποιων η έներγεια είναι έλαφρά...Σήμερα τά χρησιμοποιούν οι διάφορες άστυνομίες του Παλαιού και του Νέου Κόσμου για να διαλύουν τις συγκεντρώσεις.

Ο Πράσινο Σταυρός προοιολογεί τά άσφύγιόγονα από τά όποια είναι δυνατόν με μιά ώριμένη θεραπεία να γιατρευτή ή προσβολή.

Ο Κίτρινο Σταυρός χαρακτηρίζει τέλος τά έντελώς θανατηφόρα άσφύγιόγονα. Άλλά τό τρομερότερο άσφύγιόγονο είναι ένα κατασκευάσμα του χημικού Έργαστηρίου του Πανεπιστημίου του Μπρούκλιν.

Είναι μιά ένωσις χλωρίου και άρσενικού.

Τό άσφύγιόγονο αυτό ρίχνεται από όψους από άεροπλάνα, και πλημμυρίζει όλη την περιφέρεια παντού από όπου περνά.

Γι' αυτό και όνομάσθηκε από την Έπιστήμη «Ομίχλη τοθ θανάτου».

ΑΙΜΙΛΙΟ ΣΑΜΠΛΙΤΙΝΙ

Πιστεύετε στ'α

προαισθήματα;

Ο Μέγας Ναπολέον όταν έχώρισε από την Ίωσηφίνα, είπε στον άδελφό του:

— Έχω τό προαισθημα ότι τό άστρο μου δύει!

Τό προαισθημα αυτό τό είχε πράγματι ο Ναπολέον, γιατί έπίστευε ότι η Ίωσηφίνα του έφερνε τύχη. Ήταν η μασκώτ του σ' όλες τις νίκες και τις έπιτυχίες των πολέμων του έπιχειρήσεων.

Άλλά και η μεγαλειότερη ήθοποιός του κινηματογράφου, η Γκρέτα Γκάρμπο, όταν για πρώτη φορά έμφανίσθηκε μπροστά στο κοινόν και τό είδε άνίκανο να καταλάβη εύθως άμέσως την τέχνη της χάρις στο προαισθημα της έπιτυχίας, απάντησε στις φιλενάδες της που την παρώτρυναν ν' αφήση την όδόν:

— Δεν έχετε καθόλου δίκιο. Νιώθω καλά πως για να έπιτύχω στη ζωή, πρέπει ν' ακολουθήσω αυτόν άκριβώς τον δρόμο!

Και τον άκολούθησε. Και έπέτυχε...

Καταπληκτικό είναι επίσης τό προαισθημα μιάς συμπαιρωτισσας της Ζοζεφίνας Μπαίκερ, μιάς μάυρης από τη Μαρτινίκα, η όποια έπί δύο έτη θριάμβευε μέσα στα καμπαρέ της Μονμάρτρης.

Ξαφνικά, μιά μέρα, έπάνω σε μιά παρτάσι, ενώ ό κόσμος γελούσε και τό σαρόφωνο στρίγγιζε, αυτή σταμάτησε τό χορό της, γούρλωσε τά μάτια της και έβγαλε ένα ούρλιαχτό.

Τό κοινόν, οι φίλοι, ο έμπρεσάριος, άρχισαν να την ρωτούν τι της συνέβη.

— Πάει, πάει, φώναξε η μάυρη. Τό σπιτάκι μας χάλασε, καταστράφηκε, τό πήρε τό ποτάμι, πνίγηκαν τ' άδέλφια μας...

Τι είχε πάθει; Κανένα προαισθημα; Καμιά διαίσθησι; Κανένα δραμα τρομαχτικό; Βέβαια κάτι τέτοιο. Την άλλη μέρα τό πρωί όλα έπαλήθευσαν. Ένα τηλεγράφημα της άνήγγειλε ότι ένας κυκλών κατέστρεψε όλο τό χωριό της και μαζί μ' αυτό όλους τους δικούς της.

Η Πατρίτσια Έλλις, κατέληξε στο Χόλλυγουντ χάρις σ' ένα όνειρο.

Είθε πως την άρπαξαν μ' ένα άεροπλάνο, πως την άνέβασαν ψηλά και πως την έφεραν στο Χόλλυγουντ. Έκει ένας ψηλός κύριος την ένέγραψε σ' ένα μεγάλο θιόλο.

Πράγματι έτσι κι' έγινε, όπως τά είδε στο όνειρό της και η Πατρίτσια μεσουράησε ως άστηρ του κινηματογράφου.

'Απ' όλα

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΑΛΤΣΑΣ

Λοιπόν για να ξέρετε, την πρώτη κάλτσα δέν την έλαιοσάρησε καμιά άρσια γυναίκα, όπως θά νομίζετε ίσως, αλλά ο Έρρίκος ο 2ος, ο βασιλεύς της Γαλλίας, άντρας της Αικατερίνης των Μεδίκων.

Μόλις τον είδαν οι διάφοροι αόλικοι και άριστοκράτες της Γαλλικής Αύλης παρήγγειλαν κι' αυτοί άμέσως να τους κατασκευάσουν με μεταξωτό νήμα πολύχρωμες κάλτσες.

Έπειτα από μερικά χρόνια πάνω από πνήντα χιλιάδες άτομα φορούσαν κάλτσες στη Γαλλία.

Οι γυναίκες άμέσως άρχισαν να ντρέπονται, θλέποντας τους άντρες να σκεπάζουν τις γάμπες τους, κι' άμέσως οι μαρκισίες του Λουδοβίκου 15ου που τους άρεσε να έπιδεικνύουν τά άρσια ποδαράκια τους, φόρεσαν κι' αυτές κάλτσες.

Οι πιο φημισμένες σε μετάξι, είναι της κυρίας Πομπαδούρ και της κυρίας Ντυμπαρύ.

Από τότε η κάλτσα πήρε την εξέλιξι της σε σχήματα, σε ποιότητα και σε χρώματα.

Η Άμερική διαρκώς συναγωνίζεται την Εύρώπη και ιδίως τη Γαλλία που φημίζεται για τις ύπεροχες Λυονέζικες μεταξωτές κάλτσες της.

Δέν τις έφόρεσαν μόνο οι πλούσιες, γιατί μέχρι μιάς έποχής ήταν προνόμιο των πλουσίων, αλλά και οι φτωχές, σε θαμβακερή όμως ποιότητα.

Σε μιά τελευταία έκθεσι της Γαλλίας, η «Ίστορία της Κάλτσας» έπαιξε πολύ μεγάλο ρόλο.

3654 σχήματα σε διάφορα χρώματα και ποιότητες παρουσιάσθηκαν μέσα στις θιτρίνες της έκθέσεως.

Δίπλα όμως στην έκθεσι των θιτρινών, σ' ένα μεγάλο τραπέζι έκκοσι όμορφα κορίτσια ποζάρανε με τις γάμπες ντυμένες σε είκοσι διάφορα στυλ, που άναπαρίσταναν όλη την εξέλιξι της κάλτσας από της γενέσεώς της.

ΤΟ ΜΠΛΕ: ΧΡΩΜΑ ΚΙΝΔΥΝΟΥ

Ξέρετε άρά γε γιατί δέν υπάρχουν έιδη φαγώσιμα χρώματος μπλέ; Γιατί μέσα στη φύσι το μπλέ είναι τό χρώμα που μάς πληροφορεί την παρουσία δηλητηρίου!

Τό ίδιο συμβαίνει περίπου και με δύο άλλα χρώματα, τό λουλακι και τό θιολέ. Άλλά κι' αυτά προέρχονται από τό μπλέ.

Λοιπόν που λέτε... άν και σείς ούτε μιλά δέν θγάζετε, μονάχα, ότι γράφουμε σωτηρώς διαβάζετε, σούφρωνοντες καμιά φορά έξ οίκτου τά ρουθούνια σας... Λοιπόν, που... λέμε, με φρουρά πεζών τε και Ιππέων, άρμάτων μάχης, τάνκς πολλών, ναυτών, άεροπτόρων...

κι' όλην σκαπανών, έστάλη τό περίφημον τό στρώμα στον Βανδώνον, όστις άμέσως ήρχισε την καθ' έπιστολήν να την διαβάξη από φορές με προσοχήν πολλήν.

Διαβάξει μιά διαβάξει δυο, διαβάξει κι' έξη άλλες — υπάρχουν, σημειώσατε, μικρές τε και μεγάλες — διαβάξει δέκα τέσσαρες, είκοσι τρεις, σάραντα,

— κι' όσες διαβάξει με σειράν τις θάζει εις την μπάντα — διαβάξει άλλες έκάτον, διακόσες, τρεις χιλιάδες, μ' αυτές δέν έχουν τελειωμό... περνούνε δυο δισκοάδες, κι' αυτός διαβάξει συνεχώς, διαβάξει φευ! διαβάξει χωρίς τό άφίλοτιμο τό στρώμα να άδειάζη.

Θά χρειασθούνε, φαίνεται, μήνες πολλοί ν' άδειάση, γι' αυτό, ό άναγνώσταί μου, την περαιτέρω δράσι του Ιστορηματος αυτού του περιπετειώδους,

εις άλλας περιόδους, θά συνεχίσουν οι λοιποί σπουδαίοι συνεργάται που θά σας πούν τόσα πολλά που όλο θά γελάτε κι' από τά γέλια τά πολλά θά πιάνετε τη μέση σας.

Και τώρα, συγχωράτε με και ο Θεός σχωρέσει σας!

ΝΙΚ. Ι. ΛΑΣΚΑΡΗΣ

Τά 50 χρόνια

της Λινοτυπίας

Όταν ο Όθων Μεργκεντάλερ περνούσε έξω από τά τυπογραφεία κι' έβλεπε τους εργάτες να στοιχειοθετούν όρθιοι πάνω από τις κάσες του άντιμωνίου, γράμμα προς γράμμα κάθε λέξι, για να φτιάσουν μιά σειρά, όταν έπίσης μιά μέρα μπήκε σ' ένα μικρό μαγαζάκι να παρσαγγέλη έπισκεπτήρια και είδε να ξεφεύγη από τά χέρια ενός στοιχειοθέτου ένα όλόκληρο τεμάχιο και να σκορπίεταί κάτω στο έδαφος, σκέφθηκε ότι θά μπορούσε να θρεβή κάτι που ν' απαλλάξη τον τυπογράφο τόσο από την κούραση όσο και από τους κινδύνους.

Απεφάσισε λοιπόν να κατασκευάση μιά μηχανή «ρομπότ», στην όποια ο άνθρωπος να παίζει τό ρόλο του διευθύνοντος.

Δέν άργησε πολύ για να πραγματοποιήση την ιδέα του. Δύο όλόκληρα χρόνια εργάσθηκε και κατέληξε να μάς δώση, τό 1886, μιά μηχανή, η όποια έχει όλα τά πλεονεκτήματα που έπέδιώξε και έπί πλέον την ταχύτητα.

Τη μηχανή αυτή την όνόμασε ο έφευρέτης της «Λινοτυπική» (έλληνικά θά τό έξηγουσαμε «Γραμμογραφική») δηλαδή μάς γράφει σε μονοκόμματες γραμμές, χωρίς να έχη χωρισμένα τά στοιχεία!

Ο «εργάτης—διευθύνων» κάθεται σ' ένα σκαμνάκι και έχει μπροστά του 91 πλήκτρα κινητά στα όποια βρίσκονται τά γράμματα του αλφαβήτου, κεφαλαία, πεζά, με τόνους και μη, αριθμοί, σημεία στίξεως κλπ., όπως στη γραφομηχανή.

Ο λινοτύπος πατά τά πλήκτρα αυτά, τά όποια συγκοινωνούν με την αντίστοιχη μίτρα κάθε στοιχείου.

Ένα, ένα μπαίνουν σε μιά γραμμή συμπληρωμένη.

Με μιά κίνηση φεύγουν, άριστερά κατεβαίνουν, περνούν από ένα καζανάκι όπου βρίσκεται λυωμένο μολύβι και αντίμω.

Σχηματίζεται η φράσις σε μιά γραμμή κολλητή, τό σιδερένιο—μίτρας σηκώνονται, μ' ένα χέρι—κινητήρα και πηγαίνουν πάλι να διανεμηθούν αυτόματα στις θέσεις τους.

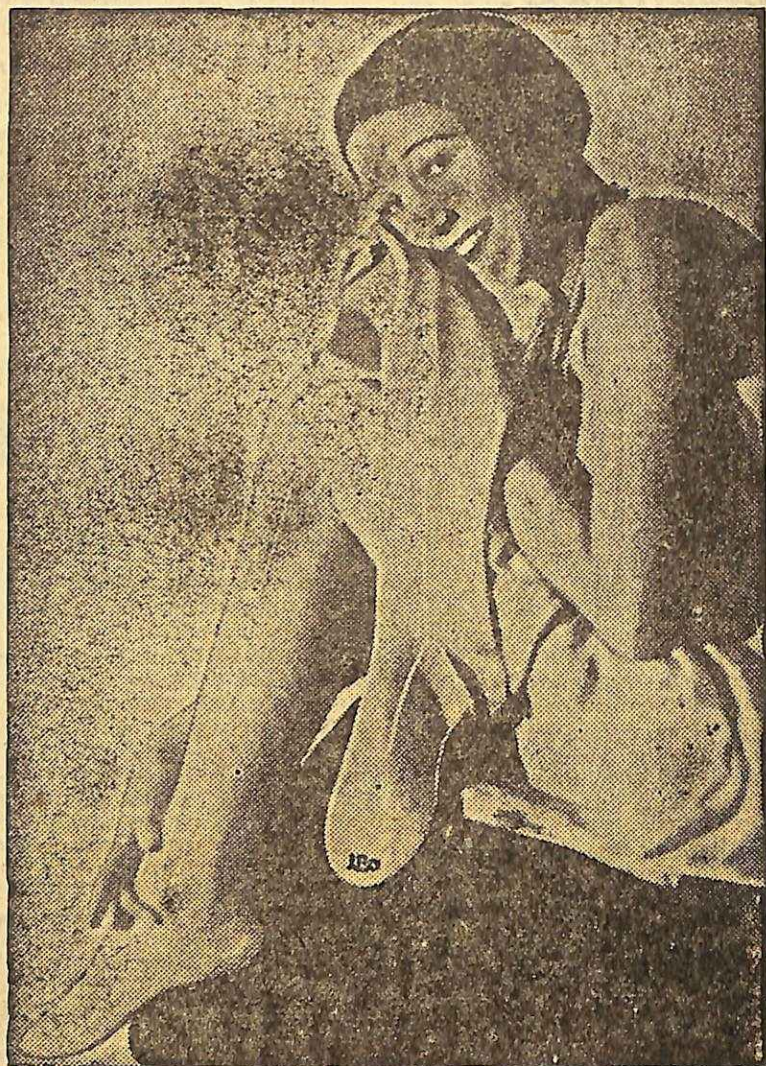
Με τό μηχανήμα αυτό ένας μονάχα εργάτης μπορεί να φτιάχνει καίμενο από 5 μέχρι 6 χιλιάδες γραμματα την ώρα!

Η πρώτη χώρα που μεταχειρίσθηκε τη λινοτυπία ήταν η Άμερική. Στά 1890 η λινοτυπία έκανε την εμφάνισι της στην Άγγλία κι' έπειτα από 7 χρόνια σε διάφορα άλλα μέρη της Εύρώπης.

Σταμ. Μαράντον, ἐνταῦθα. — Ἐγκρίνε-
ται το «Καίτη». Βάσων Ρόζον, ἐνταῦθα. —
«Ὁ στίχος σας ἀρκεῖ καλὸς. Δυστυχῶς τὸ θέμα
πὺλ πῆρατε, χυλοεισπόμενον καὶ κοινοῦτο. Πρωτο-
επιπῆρατε. Γ. Α. Σ. Ζ., ἐνταῦθα. — Δὲν ἔχει καμ-
μιά τεχνική, οὐτε κἀν τὴ στοιχεωδέστερη ἀπὸ τῆς
ἀπαιτήσεως τῆς στιχογραφικῆς, τὴ ρίμα. Κί ἐν τού-
τοις ἡ διάθεσις δὲν τοῦ λείπει. Προσπαθεῖτε νὰ ἐρ-
γασθῆτε μὲ περισσότερον ὄηλον. Γ. Κ., Κερκυραν.—
Ὁ οὐσάσιος σας ἐλήφθησαν ὅτι ὄψιν. Εὐδαριστοῦμε
θερμὰ γιὰ τὸ φιλικὸ σας ἐνδιαφέρον. Ἐγκρίνεται
τὸ τραγουδὶ σας «Λυγὴ». Τὰ κῆρ ἀκροεῖται ὅτι
Ῥεύθουν.— Κατὰ τὸν τεχνικὸν ἀπὸ το προηγου-
μενο. Παρρητορὸν καποῖαν ἀρρυθμία, πὺλ προβ-
λεῖ θία καὶ ἔλλειψι πρὸσοχη ἐκ μέρους σας. Γιατί;
Καλλίτερα λίγα καὶ καλὰ. Ἰωάννην Χαλίκι-
αν, Κερκυραν. — Δὲν πρόκειται περὶ διηγημάτων,
ὅπως το χαρακτηρίζετε. Θὰ χρειαζόταν περισσότερα
δράσις. Θὰ προτιποῦσαμε νὰ μᾶς στέλτατε καμμίαν
λίανη προζούλα, εἶδος σὺν ὁποῖον ἀσφαλὺς θὰ
πῆρητι νὰ ἔχετε ἐπιτυχίαν. Ἄν κρίνη κανεὶς ἀπὸ τὸ
στυλ τοῦ γραμματισμοῦ σας. Δ. Νάκον, ἐνταῦθα.—
Τὰ διηγητῶνα ἴσα ἴσα πὺν δὲν κόβονται ἐκ μᾶς.
Αὐτὴ εἶνε τακτικὴ χρωστικομένη μερικὸν ἄλλων
συνοαδελφῶν. — ὄνομα καὶ μὴ χωρὶς. «Ὅσο γιὰ
πρωτότυπον ὤλη, δὲν φανταζόμεθα ἄλλο περιοδικόν
νὰ ἔξη περισσότερον. Μὰ τὸν καιρὸν θὰ γίνῃ καὶ τὰ
ἄλλο ἔτηγμα πὺλ μᾶς προτείνεται. — Ἦνθα
καλοῦστίκα καὶ θὰ δημοσιεύσῃ. Κ. Ὀυλάν Κ. α.
νέλλου, Τρίπολις. — Ὅσον πρὸς τὸν ὡρισμένον
βηματοῖσι μὲ μερικὰ διορθώματα σὺν μέτρον, πὺλ
σας ξερεῖται. — ἀπὸ πρὸςθεῖα ἀσφαλὺς πὺλ
σας ποῖ. Γράψετε λιγώτερον καὶ δουλεύετε περισσό-
τερον τὰ κομμάτια. Γ. Φ., ἐνταῦθα. — Ἦν προτάσις
σας θὰ οὐχίτηρη κι' ἐλπίζομε ὅτι κάτι θὰ γίνῃ.
Σχετικὸς γιὰ ὅσα μᾶς γράφετε περὶ «βουλικῆς καὶ
ἐληφθονῆς» προσπαθεῖτε μῆψεως σὺν ἄλλων πε-
ριοδικῶν ἐκ κάθε τὴ πὺλ ἐμπεῖς παρουσιάζομε», ἔνα
ἔχομε νὰ σᾶς ποῖμε καὶ καταλάβετε ἐοεῖς πολλὰ.
«Ἦν ὑπόθεσις τὸν εἶνε χρωστικομένη. Μυρίζουν μού-
χα ἀπὸ ἔνα χιλιόμετρο μακρὰ καὶ δὲν τὰ ὤρεται
— δὲν τὰ σώζει ἄλλων. — οὐαδήποτε προσπαθεῖται.»
Π. Π. Χατμάντζαν, ἐνταῦθα. — Ἐχωρίσαμε ἔνα
πετραστόχο ἀπὸ τὸ «Σ' ἀγαπᾷς», πὺλ τὸ μεταφέρου-

Σ' αγαπῶ καὶ γιὰ σένα πονᾶω
σὰν λουλουῖδι κι' ἐγὼ πού ποθεῖ
τὴ δροσιά τῆς αὐγῆς — σοῦ ζητῶ
ἓνα χάδι σου, ἓνα φιλ...

Γενικός ή εργασία σας άνοιξε. Γι.δωρον Κ.Θ. Βελλόπουλον. Πάτρος. Καλό το «Εξέλιξι-
σι». Έγκρινται. — Έλευθερίαν, ένταθα. —
Θά δημοσιεύω το πεζόν σας «Ες την νύ κλαίρη».
Προσέχετε στο μέλλον την κυριολεξία στην διατύπω-
σιν όρισμένων. — Από το ύψος της επιστολής
σας καταλαβαίνω ότι στο πεζόν είχατε περισ-
σότερες ελπίδες επιτυχίας. Σε τίτλει με κάτι τέ-
τοιο... — Σ' εύρον Δούδρον, Ίέμενιν. — Τό
πρόσθετον του άρκετά πρωτότυπον κά επιτυχημένον
έμπνευσιν. Δυστυχώς στί διατύπώσει τα χαλάται
«Εργασθείτε με μεγαλύτερη προσοχή κά φρονίστε
να απαλλάξετε τό λεκτικό σας από όρισμένους κα-
θαρευσιανικούς εκφράσεις, άσυνήθιστους προς τό
σύνολο. Κοσμίαν Πλασίδην. — Σταιπούλ. —
Τό θέμα του διηγήματός σας καλό. Θά μπορούσε νά
ήταν άριστοσύνη αν έπροσέχετε την έκτέλεσίν του.
Δυστυχώς διάδεσθε κά δημιουργήσατε τό ταλέντο σας.
Σε τίτλει με κάτι συντομικόν σύμμετρον με τούς
δύδρους συνεργασίας. Κώστα η Ζήκη η. —
ταυθα. — Τό γράμμα σας φανερόν άνθρωπον πο-
μπορεί να παραστήσει άπείρους καλύτερης εργασίας.
Τό «έντερον» πολύ ρεαλιστικόν κά όπως καταλαβαί-
νουμε άκατάλληλον γιά μάς. Άλλωστε δέν πληροί κά
τούς όρους συνεργασίας, πού πρότάσσουμε στην πα-
ρούσα στήλη. Περιμένουμε κάτι άλλο δικό σας. Μί-
ων Κ.ο.καλάκη η, ένταθα. — Πολύ μεγάλο
τό τραγούδι σας γιά τί σελίδα μας. Δέν παραλεί-
πομε νά σας αναγνωρίσωμε τάλάντο κά τεχνική, όρ-
κεστά όπολογισμώ κά τα δύο. Σε τίτλει με κανένα
συντομώτερον τίττον — Αλβελαν, Έγκρινται
τό «Αρναυθρίσκας κά θά δημοσιεύβ. Τά άλλο
κατάτρος. Μαρίαν — Αντωνίαν — Κό-
σταν, Χανιά. — Εύχαριστούμε γιά τό καλό σας
λόγισμα. Οί αυστάσεις σας θά ληφθούν όπ' όθιν.
Μαθητή η, ένταθα. — Σε κεπτομεθα προσέχον-
τες νά καθιερώσωμε κά μιά σχετική με τά γραφόμενά
σας σελίδα. Όσο γιά τούς στίλους σας, έχομε νά
έως παρατηρήσωμε ότι άδικοῦνται από την άκατά-
σπαστα τού λεκτικού. Απαλλάξετε τό από κάτι εκ-
φράσεις σάν τό εφρύντεψι, ευμυρολάτρευτον γιορτήν
κ.τ.π. πού μοιάζουν με τριβίλια κι' άγκάδια άνάμε-
να σ' τό ρόδα. Σ' ωτ. Κουβά η, Κέρκυραν. — Εύ-
χαριστούμε γιά τίς προκαταρκτικές σας ενέργειες
κά περιμένοντε τή συνέχισίν τους. Τό «Μία Ιστορία»
έγκρινται κά θά δημοσιεύβ με τί σειρά του. Β.
Διηγητριάδην, Εύχαριστούμε γιά τά συγχρη-
τήρια κά τά θερμά φιλικά σας αίσθηματα. Β. Δ.
Δράμαν. — Τό θέμα του πολυκεμεταλλευμένον. Σ' τρα-
φίτε σέ κάτι πού καινούριον, πιδ πρωτότυπον. Ε.
Παούρη η, Πειραιά. — Η φρασολογία σας κα-
λούται, με λίγη καλύτερη κά μπορούσε νά
γίνη άρτιώτερον τό γράμμα σας. Εκείνο ίδίως πού
κάνει έλαττωματικό, τό διηγήμα σας είνε ή πολυλο-
γία κά οι τραχηλμένες περιγραφές όρισμένων ση-
μείων, σά όποια θά ήταν προτιμώτερη ή συντομία.
Σε τίτλει με κάτι μικρότερον, γιά νά σχηματίσωμε
γνώμην γιά την εοκονομία της διατύπώσεώς σας.
Τό γράμμα σας διεβιβάσθ στην συνεργασία μας
ν. Μαλίαν. Σε τέφον η Έλσιαν, Αιτωλικόν.
Θά δημοσιεύω τό «Σ' τό διάβα του χρόνου». Δη. η.
Μαυρομυλά η, Πειραιά. — Έγκρινται τό
«Απείρον» τό σαυριόν δέν κάνει γιά τί σελίδα μας.
Ε. Δημητρώφοβιαν η, Βόλον — Εύχαριστούμε

Ἡ ὁμοιωτέρα ΚΑΛΤΣΑ

ELBED

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ - ΑΠΟΘΗΚΗ
= ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 46 =

ΓΙΑΝΝΟΥΤΣΙΚΟΣ & ΠΕΤΣΙΑΒΑΣ Α.Ε. ΤΗΛ. 21318

Αἱ γνήσιαι **ELBEO** ἔχουν τὴν μάρκαν
ὕφαντὴν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς κάλτσας

με γιὰ τίς ὁδηγίες σας. Νάνου. Συμμορφώθητε
 με τὸν πόθου σας. Κ. Δημητρίδι, ὁ Θεός
 ἀγαπᾷ. — Τὸ εὐχαριστῶ παράφορα, ὁ
 πόθος ἐπὶ ἄλλοις, τὰ ἐπικρατῶ κοινότητα πρέ-
 πει νὰ στῇ ἐπὶ πολὺ νωρίτερα. Ἡ μακρὴ νύ-
 κτῃς Περσίδης, Περσίδα. Ὁ Θεὸς ἔχει νὰ ἰσχυ-
 ρίστηκε τὴν κλίσιν σας στὸ σπῆμα ἢ στὸ πείδι, γιὰ
 νὰ σὰς δώσωμε ὁδοὺν συμβόλου. Βασίλειον
 Καμπάκη. Παγκράτι. — Δυστυχῶς πρὸς τὸ
 σκοπὸν δὲν ἵσταται ἡ βία, νὰ σὰς ἐκπληρώσωμε

ΔΕΛΤΙΟΝ
τοῦ Α βιβλίου
τῆς «ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ»
Κρατῆτε τὸ παρὸν ἀναλλοίτως

[illegible]

Τῇ θλίψει μου ποῖος ὑπᾶτης θά γλυκάνῃ,
 ποῖο ἀνθὶ δὲ μου σκορπίσῃ λίγο μύρο.
 ἢ ἀγάπῃ στὴν ψυχὴ μου ἔχει πεῖθαι
 καὶ μὲνι δὲ πόνος τὴν καρδίᾳ μου γύρω γόρῳ.
 Τὰ ἅλλα κατὰ τῆν. — Κάλω σὺ. Γεωργιὰδην,
 Εὐχαριστοῦμαι γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Τὸ χριστιαν
 ἐνέστη ἤρθε πολὺ ἀργὴν ἀπὸ τῆς ἀκτῆς Δόξαν, Πόρ
 γον. — Κρατοῦμαι τὰ ἐπὶ τὴν ἀκτῆν ἀπὸ Μακρῶν. Εὐ
 χαριστοῦμαι. Μὴ ὡς ἐν Μινὴ δὲ Κέρκυραν. —
 Σμυρνοῦσθε πρὸς τοὺς θρούς συναγασίας. Τὸ ἴδι
 οὖν Παναγιώτου ἐνταῦθα. Τὸ ἴδι
 οὖν καλὸ, θὰ δημοσιεύθῃ. Ἰὼνα ἐνταῦθα. — Πολὺ
 φιλοσοφικὸ. Θὰ προτιμοῦσαμε ἕνα λυρικότερον βημα
 τισίον. — Πεταλοῦσιτσαν, τῆς ζωῆς. Ἡράκ
 κλειον. — Ἐγκρίνεται τὸ Πειθισισίον. Περιμένον
 κί. ἄλλα. Ἀργ. Ἀσημ., Παλαῖον Φάληρον. —
 Ὑποτροὺν τεχνικὸς οἱ στίχοι σας. Τὸ αἰσθημα τοῦ
 ρυθμοῦ τοῦλάχιστον θάπρεπε νὰ τῶνται πρὶν κα
 ταπιστῆται μὲ τὴν ποιήσιν. Δοκιμάστε στὸ πεδὸ —
 ἴσως ἐκεῖ νάχεται κάποια ἐπιτύχη. Φῶτον Πα
 σχαλίνον, Πόργον. — Τὸ Ἐπαρχιακὸν ἐγκρί
 νεται. Π. Γολέμην. Πειραῖα. — Καλὸ, θὰ δη
 μοσιεύθῃ. Γ. Φλιάσιον ἐνταῦθα. — Κρατοῦμαι
 γιὰ δημοσιεύσιν τὸ Ἐστηρὸν φῶρα. Παναγι. Εὐ
 γένιον, Πειραῖα. — Ἐγκρίνεται τὸ Ἐστηρ
 ῶν φῶρα ἡ ἀνάρτησις. Παν. Γεωργακῶν ἐν
 ταῦθα. — Τὸ πεδὸ καλλιτέρῳ σχετικῶς, ἀλλὰ δι
 δημοσιεύσεσιν. Συναδουλέψτε τὸ προσεκτικὰ καὶ
 στείlate τὸ πάλι. Ἡλ. Μ. π., Πάτρας. — Διακρί
 νουμε εὐγενικὴν προσπάθειαν. Δὲν μπορούμε ὁμως νὰ
 φιλοεξηγήσῃμε τόσο σπιντονεῖς κομμάτια. Θὰ μάς κά
 νει τὴ χάρι νὰ στείlate κατὰ συντομώτερον, γιὰ νὰ
 πᾶς μὴλοῦς ἐκτενεστέρα. Μιχ. Δελιόπουλον ἐν
 ταῦθα. — Τοῦ λείπει ἡ ἐσωτερικὴ ποιήσιν. Εἶνε στα
 θὸν, σὺν δημοσιογραφικῷ ἄρθρῳ. Καταγγίλει στὶς σύ
 ντομες λυρικές πρὸς. Γ. Γόσαν, Σμυρνοῦσθε
 μὲ τοὺς θρούς συναγασίας. Τὸ τραγουδοῦν στὴν
 Ἐκκλησίαν συμπληρῶν καὶ σας εὐχαριστοῦμαι.
 Ζαφ. Ζαφειρίου, Παγκρῖον. — Τεχνικὸς καλὸ
 δὲ, ἀλλὰ ὡς περιεχόμενον πολὺ κοινότοπον. Ἀμα
 λιαδισίον, Ἀμαλῶν. — Στείlate μας δυὸ φω
 τογραφίας σας καὶ ἀκριβὴ διευθύνσιν γιὰ τὴν ἔκδοσιν.
 Βέλταν. Τὰ καλά σας λόγια μάς ἐνθουσίασαν. Η.
 (Συνεχεῖα ὀπισθεν)

Ἡ ἈΤΛΑΝΤΙΣ

ἀνέβησε στὸν ἐπισπρεπὴ δικηγόρον τῆς πό-
λεως μας, κ. Κωνσταντῖνον Στεργίουπουλον,
τὸν καθηκότα τοῦ
ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ
τῶν ἀναγκωσῶν μας. "Ἦτοι οἱ ἀναγκώ-
νται μας θὰ δύνανται νὰ συμβουλευθῶνται
τὸν ἐπισπρεπὴ δικηγόρον στὰ γραφεῖα του,
ὁδὸς Ρομῆς 18, ἐνταῦθα, καὶ ὅταν 7—8
μ.μ. ἐντελῶς δωρεάν, ἐφ' ὅλων τῶν νομικῶν ὁ-
πορέσεων.

Οἱ ἀναγκωσῶνται τῶν ἐπαρχιῶν δύνανται νὰ
ζητοῦν τὰς συμβουλὰς τῶν δι' ἄλληλογραφίας,
ἐσκακλεισμένων καὶ ἐπιδροσχομῶν γραμματόσημον
διὰ τὴν ἀπάντησιν.

Βαίψτε τὰ φορέματα σας
μόνον με λαις πυγνίαις Γερ-
μανίαις βαφαις **Arti**

Χρόνῳ βραδυῶν. Γαργαλιᾶς. —
 στίχος σας χολαίνει. Γιὰ να καταλάβετε πρὸς
 τὴν ἐπιχειρήσιν, πρέπει νὰ μελετήσετε πρῶτον
 τὴν τεχνολογίαν ποιητῶν. Μὰς ἐναυστέτε
 ἀργότερα, γιὰ νὰ παρακολουθήσατε τὴν ἐξέλιξιν
 Π. Κασιᾶτην. ἐνταῦθα. — Καλὸ τὸ Ἄγιον
 ὅθι δημοσιεύει τὴν εἰσήρ. Λύραν Ντι
 ρην. Ἔχετε πολλοὺς καλοὺς στίχους, τοὺς
 οὓς διώκ καταστρέφον περισσότερο ἄλλοι κακοί.
 Μερικὲς εἰκόνας σας τόσο σποχέω, ὥστε νὰ
 κοποῖσιν τὸ σύνολο. Ἐργασθῆτε προσηκόντως.
 Μιχαήλ Διάκον. ἐνταῦθα. — Σχετικῶς καλὴ
 λίτερα ἀπὸ τὰ προηγουμένα, διὰ διώκ ἀκόμη
 πρέπει νὰ εἶνε, γιὰ νὰ μποροῖν νὰ ὑπολογισθῶν
 ὡς ἐπὶ τοῦ ἐκείνου. Καταγίνετε μὲ περισσότερη ἐπιμέλῃ.
 Καλὴ ἐναυστέτε μὰς μετὰ κάποιου καιροῦ. Βί-
 λα μὴ μαν Κυριακοῦ, ἐνταῦθα. — Κρατῶ
 μὰ γιὰ δημοσιεύει τὸ Ἄγιον Βίαν. Ἔχετε πολὺ
 ἀπόθεμα. Γιαννῶν χρόνῳ καὶ ἄλλων καὶ
 ἄλλων. Ἀναστασία ἀπὸ τὸν ἐπὶ τὴν ἐκείνου

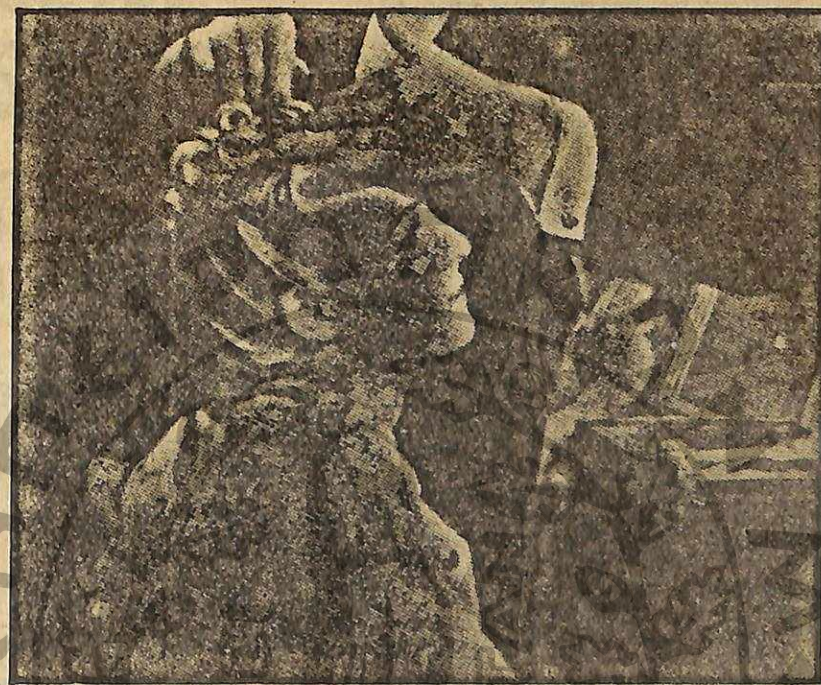

Ιδοὺ ἓνα ταχὺ μέσον διὰ νὰ ἔχετε ὄν-
τια κατάλευκα. θελκτικὸ χαμόγελο

Ἀρχίσατε νὰ βουρτίζετε τὰ δόντια σας
μὲ ΚΟΛΥΝΟΣ ἐπὶ ξηρὰς ψιχτρας. Θὰ
ἴδητε πόσο· γρήγορα ἀποκοῦν αὐτὴ τὴ
λευκότητα καὶ σπλιγνότητα ποῦ θαυμά-
ζετε στοὺς ἄλλους. Θὰ ἴδητε ὅτι ἡ
ΚΟΛΥΝΟΣ θὰ ὡμορφῇ τὰ δόντια
σας ὅσον καμμία ἄλλη ὁδοντοκρέμα. Θὰ
βεβαιώσετε ὅτι σὲ λίγο χρονικὸ διάστη-
μα θὰ γίνοντε κατὰ πολὺ λευκότερα. Ἡ
τὴν ὁδοντοκρέμα ΚΟΛΥΝΟΣ, τὰ δὲ
ὄντα σας θὰ ἐξυγιαίνουν τελείως.

ΚΟΛΥΝΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ. ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ. ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ • ΑΘΗΝΑΙ

ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΚΑΙ ΣΕΙΣ

Πρέπει να καταλάβετε ότι διά να επιτύχετε μίαν ωραίαν κόμμωσιν **PERMANANT** με φαρμακείας **ondulations** και χονδρές μπούκλες έχετε υποχρέωσιν να μάς συμβουλευθήτε.

1ον. Διαθέτομεν τα τελευταίως μηχανικάς άγκαταστάσεις.

3ον. Ἐργαζόμεθα ἐπιστημονικῶς καὶ δι' αὐτὸ ἐπιτυγχάνομεν καὶ εἰς τὰ δυσκολώτερα μαλλίᾳ.

3ον. Διαθέτομεν τεραστίαν πείραν, ὁποῦν ἐκτελέσει.

5 χιλιάδες ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ.

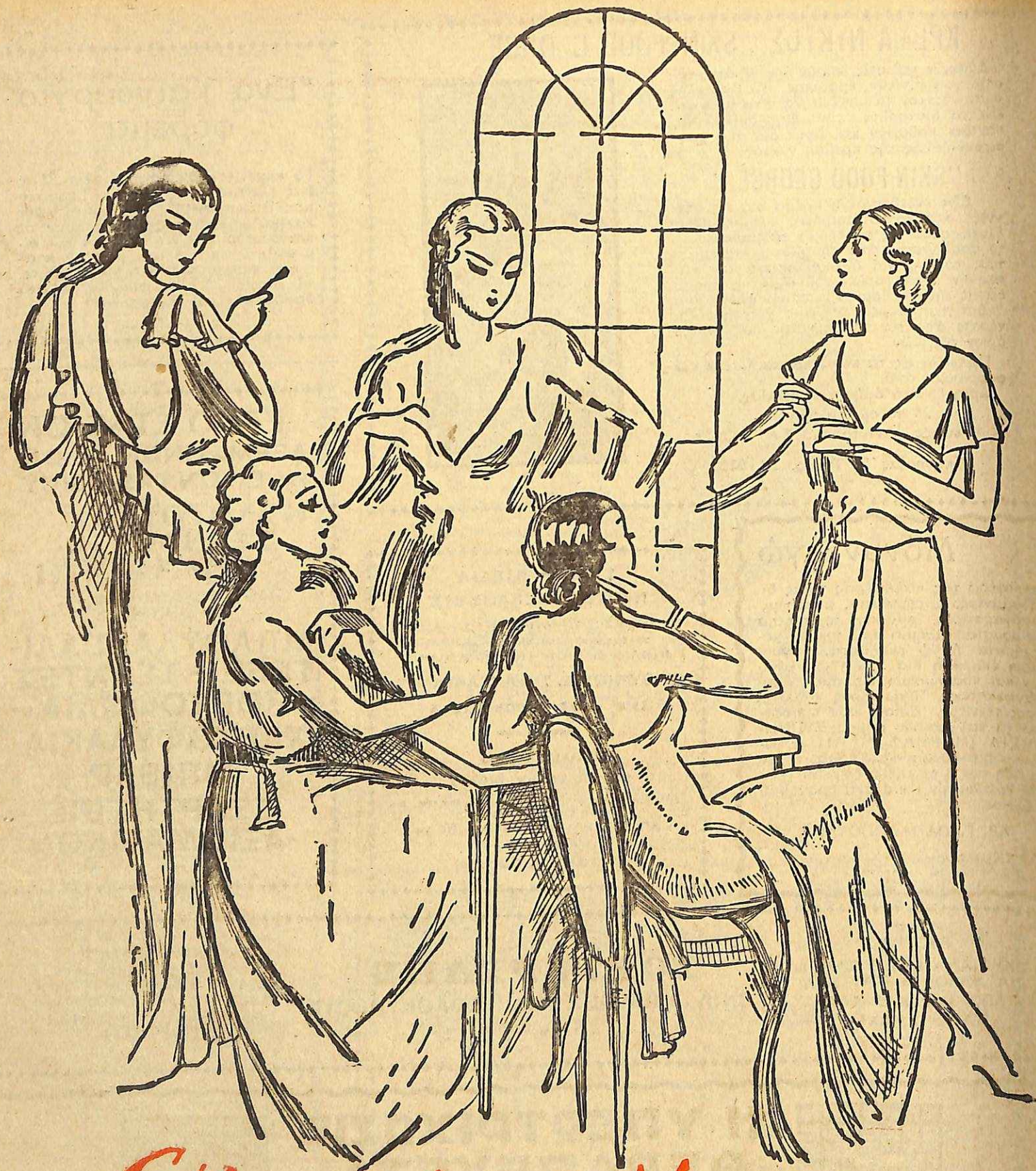
ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ ΜΑΣ.

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

ПАТН Σ ΙΩΝ — ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 20

THAEO. 23 - 341

Σίς πέντε αἱ ἑσάρες
 χρησιμοποιοῦν πούδρα

Rea

Χαντί

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΥΟΓΛΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΑΤΗΡ ΓΙΑ ΕΝ ΑΙΟΥΡΙ ΤΩ ΠΕΡΙΕΤΕΡΩΝ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

